

Jamsai

良家富女

สามีสกุลดี
สตรีมากกว่าสนา

ทดลองอ่าน

2

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

หานลู่ 寒露 เขียน อวี๋ แปลา

พาดพิง

คือทุกสิ่งที่คุณรักในวัน

จันอวินหยางยิ้มขึ้นในใจ ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์ นั่งเอกเขนกกลางด้านข้างเก้าอี้ที่เตรียมไว้ให้ เยียเหมยให้นมได้สะดวก เท้าขาที่ยืนชดให้ตนเอง ก่อนรินน้ำอุ่นให้เยียเหมย "เจ้าให้นมไปเถอะ รอแป๊บแป๊บกินอิมแล้วข้าค่อยอุ้มเขา ไม่เจอไม่กี่วัน ดูเหมือนจะตัวโตขึ้น"

ตอนที่อยู่หมู่บ้านซุ่ยวันก่อนหน้านี้ จันอวินหยางมักจะช่วยอุ้มแป๊บแป๊บหลังจากเยียเหมยให้นมเสร็จเป็นประจำ เยียเหมยเองก็ชินเสียแล้ว จึงขยับเปลี่ยนนมหันหลังให้จันอวินหยาง แล้วเลิกเสื้อขึ้นให้นมลูก แต่กลับไม่รู้เลยว่ามูมนี่ยังทำให้จันอวินหยางมองดูได้สะดวกเต็มตาขึ้น และก็ไม่รู้เลยว่าเพราะชายเสื้อเลิกขึ้น ช่วงเวลาที่ชาวผ่องกลมกลิ้งจึงตกอยู่ในสายตาของจันอวินหยาง ทั้งหมดเช่นกัน

แม้จันอวินหยางจะชอบในความอ่อนโยน ความมั่นใจในตนเอง ความเด็ดเดี่ยวหนักแน่น รวมถึงบุคลิกอื่นๆ ที่ดูขัดแย้งกันของเยียเหมย ทว่าเรือนร่างของเยียเหมยก็มีเสน่ห์ดึงดูดอันยากปฏิเสธต่อเขาเช่นเดียวกัน โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว มือข้างหนึ่งของเขาก็ค่อยๆ ยื่นออกไป...

มากกว่ารัก สามีสุดดี สตรีมากกว่าสนา 2

กานลู่ เซียน อี้ แปลา

《良家富女》寒露 Han Lu 著

Vol. 02

Copyright © 2016 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2419-5

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษพิมพ์ดีด

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากที่ทุกท่านอ่าน 'สามีสกุลดี สตรีมาทวาร' เล่ม 1 จบลง อาจจะมีความคิดว่าทำไมพระเอกค่าตัวแพงเช่นนี้ ถึงแม้จะมีบทบาทในเรื่องราวต่างๆ แต่จากความหวาน ความใกล้ชิดสนิทสนมกับนางเอกข้างเบาบางเสียเหลือเกิน ทุกท่านอย่าเพิ่งถอดใจกับจันอินหยางผู้นี้เสียวนะคะ เพราะในเล่ม 2 เขาจะมาทำให้ทุกท่านยิ่งหลงใหลและเอาใจช่วยมากขึ้นจากเล่ม 1 หลายเท่าทีเดียว

ซึ่งเรื่องราวในเล่มนี้จะเป็นเหตุการณ์ที่เริ่มจากอู่เหนียงสามที่ยังไม่ยอมแพ้เหยียหยเมย และพยายามจะทำให้นางแท้งลูก แม้จะโชคดีที่สุดท้ายก็มีจันอินหยางมาช่วยไว้ ทว่ากว่าเหยียหยเมยจะคลอดลูกได้ก็เล่นเอาเขาแทบจะทนนทนต่อความสงสารนางจับใจไม่ไหวทีเดียว ฟากฝั่งรัชทายาทหลังมีอันให้ทุกข์ตรมใจในเล่ม 1 แล้ว ขาวดีเพียงอย่างเดียวของเขาในช่วงนี้คงหนีไม่พ้นเรื่องที่บุตรชายได้จันอินหยางปกป้องดูแลอยู่ในความปลอดภัยดี แต่หากถามหาว่าใครที่ได้พบเจอกับขาวดีมากที่สุด ในเล่ม 2 นี้ คงจะต้องบอกว่าเป็นเขา จันอินหยาง เพราะเขาได้พบ 'หยกกลายปลาตู้' เข้าโดยบังเอิญ มีหน้าซำมั้นยังอยู่กับคนที่เขาอยากชิดใกล้มากที่สุดนอกเหนือจากมารดาเสียด้วย แต่เรื่องราวจะเป็นดังที่เขาคิดจริงๆ หรือไม่ พลิกกระดานหน้าต่อไปและเอาใจช่วยให้เขาสมหวังตั้งใจไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เยี่ยมเหมย คุณหนูเหมย บุตรสาวของเยี่ยมแข่งกับอู่เหินยงลี นิสัยขี้ขลาด หวาดกลัวเพราะถูกกลั่นแกล้งจากพี่น้อง ถูกเมินเฉยจากพวกบ่าว มีเพียงอู่เหินยงและเยี่ยมหย่วน ผู้เป็นน้องชายที่รักนางจากใจจริง
- * เยี่ยมหย่วน นายน้อยหย่วน เด็กชายอายุสิบสองที่เกิดจากอู่เหินยงลี สกุลเฉย มีความสามารถด้านการศึกษาสูงกว่าพี่น้อง ในตระกูล
- * จั่นอวี่นหยาง นายน้อยสกุลจั่นผู้มีนิสัยเคร่งขรึมเย็นชา บิดาคือ คหบดีจั่นผู้มั่งคั่งที่สุดในเมืองเซ่งโจว มารดาเป็นสตรีทรงความรู้ความสามารถจากตระกูลบัณฑิต
- * ลู่เจิน อาจารย์จากสำนักศึกษานั่นซาน มีฐานะเป็นจิ้นชื่อ ความรู้คุณสมบัติล้วนอยู่ในระดับดีเยี่ยม รูปร่าง บุคลิกลักษณะโดดเด่น ท่าทางสุภาพเรียบร้อยคงแก่เรียน
- * เยียนหมัวมั่ว แม่ของจั่นอวี่นหยาง รับใช้จิ้นชื่อผู้เป็นมารดา จั่นอวี่นหยางมายาวนาน เป็นมารดาของเยียนเฟย ภายหลังเยี่ยมเหมยได้ช่วยเหลือไว้จึงตามรับใช้อีกฝ่าย ด้วยความจงรักภักดี
- * ชั่งกวนเจวี่ บุตรชายขององค์ชายรัชทายาท เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ ทำให้ปิดกั้นตนเอง ไม่ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

* หลินฟางเฟย

หลานสาวของหลินอี่เหนียง เป็นสตรีที่จั่นอว้นหยาง
หมั่นหมายไว้ ต้องการแต่งเป็นภรรยาของจั่นอว้นหยาง
อย่างมาก

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

29

ไม่ว่าเป็นชายแดนหรือที่เมืองหลวงก็ล้วนอยู่ห่างไกลจากชีวิตของ
เยี่ยเหมยมาก

เนื่องจากได้รับบาดเจ็บ ระยะเวลาี่เยี่ยเหมยจึงอยู่อย่างไม่มีสบายนัก
นอกจากต้องกินผักผลไม้และเคลื่อนไหวให้น้อยลงแล้ว นางยังต้องเป็น
'คนแขนด้วน' ไปพักหนึ่ง ทว่าก็ยังดีที่ยามนั้นนางพลิกมือยันตนเอง
เอาไว้ได้ ทำให้น้ำหนักขณะล้มลดน้อยลงกว่าก่อน มิเช่นนั้นป่านนี้
คงมีอาการไม่สู้ดีจริงๆ แล้ว

ช่วงวันพักฟื้นน่าเบื่อยิ่ง ดีที่ทุกครั้งหลังจากภรรยาตำเหอออกจากเรือน
ไปเดินเตร่ก็มักจะนำข้าวซูบซิบกลับมาได้ไม่น้อย ทำให้เยี่ยเหมยไม่รู้สึกอุดอู้
หงุดหงิดเกินไปในฤดูร้อนนี้

เปลอแวบเดียวเดือนเจ็ดที่อากาศร้อนจัดก็มาถึง เพิ่งจะผ่านพายุฝน
สองวันติด พื้นยังเปียกกลื่นอย่างยิ่ง เยี่ยเหมยขังตนเองอยู่ในห้องมาสองวัน

พอได้ยินเสียงฝนที่ด้านนอกหายไปแล้ว นางก็ตื่นแต่เช้าตรู่ คิดจะออกไปเดินเล่น

ทางนี้เพิ่งจะมีเสียงกุกกัก เย็นหมัวหมัวที่นอนอยู่ห้องข้างนอก ก็รีบร้อนลุกขึ้นมา "นายหญิง?"

"ไม่มีอะไร แค่เห็นว่าฝนหยุดแล้วเลยอยากออกไปเดินเล่นเสียหน่อย"

ฤดูร้อนผู้คนต่างใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น ถ้าเป็นคนธรรมดาใส่แค่เอื้อมกับเสื้อฤดูร้อนและกางเกงขาสั้น แต่พอเป็นเยี่ยงเหมา ด้านในมีเสื้อชั้นใน ผ้าฝ้ายสายเดี่ยวที่ประยุกต์ขึ้น ส่วนด้านนอกเป็นชุดผ้าฝ้ายสีฟ้าอ่อนลายดอกเล็กๆ แบบเกาหลีกับกางเกงขาสั้นผ้าฝ้ายเนื้อบางสีเทา ที่มีแถบผ้าคาดเอวขนาดใหญ่

เพิ่งจะสวมเสื้อผ้าเสร็จ เยี่ยงเหมาก็เหนื่อยจนเหงื่อออกทั้งตัวแล้ว พอเย็นหมัวหมัวเดินเลี้ยวผ่านจากบังลมที่เพิ่มมาใหม่ในห้องมาก็หันอุทานด้วยความตกใจ รีบก้าวมาทุดตัวนั่งยองลงตรงหน้านาง ช่วยนางใส่รองเท้าผ้าก่อนประคองนางลุกขึ้นไปนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

"นายหญิง อย่าเพิ่งออกไปเดินจะดีกว่าเจ้าค่ะ พ้นยังเปียกชื้น ถ้าเกิดอุบัติเหตุจะอย่างไร บ่าวคิดว่าบ่าวควรปูที่นอนกับพื้นในห้องข้างใน เริ่มนอนเป็นเพื่อนท่านนับตั้งแต่คืนนี้..." เย็นหมัวหมัวปากพูดไป มือก็เกล้าผมปักปิ่นเงินงามเรียบๆ อันหนึ่งให้เยี่ยงเหมาอย่างรวดเร็ว

พอเยี่ยงเหมาสามารถหันหน้ากลับไปได้ก็รีบร้องบอกให้หยุด "เย็นหมัวหมัว ท่านพูดเรื่องนี้มาตั้งแต่วันที่อี่เหนียงสามมาที่นี่แล้ว แต่ท่านก็รู้ว่าขณะข้าเพิ่งตื่นนอนจะสติเลอะเลือนอยู่บ้าง ถ้ามองเห็นคนนอนหรือยืนอยู่ใกล้ๆ ข้าคงได้ตกใจตายพอดี"

"พูดอะไรไม่เป็นมงคลเช่นนี้เจ้าคะ เป็นตายอะไรกัน" เยียนหมั้วม้วนึกถึงเรื่องที่ก่อนหน้านี้กรรยาตำเหอตั้งต้นจะปูที่นอนหน้าเตียงเยี่ยเหมย แต่ผลคือทำให้เยี่ยเหมยตกใจจนกระทบกระเทือนถึงครรภ์หนักยิ่งกว่าตอนที่อู่เหียนสามสาดเลือดสุนัขดำ ทั้งสองคนจึงได้แต่พักความคิดนี้ไป

หากแต่สองวันนี้เห็นหน้าห้องเยี่ยเหมยเริ่มคล้อยต่ำลงชัดเจน ไม่แน่ว่าจะคลอดเอาเวลาใด แม้เยียนหมั้วม้วนจะได้ชื่อว่าเป็นแม่นม แต่ตนเองก็เคยคลอดแค่เยียนเฟย และแค่เคยปรนนิบัติฉินซือ สุหยินของสกุลจันตลอดจันอวีนหยาง ประสบการณ์มีมีเพียงพอ ในใจจึงไม่มั่นใจเอาเสียเลย

"เยียนหมั้วม้วน ท่านกับข้าอยู่ห่างกันแค่ผนังกัน มีความเคลื่อนไหวอะไร มีหรือจะปิดท่านได้ วางใจเถอะ ถ้าเกิดอะไรผิดปกติ ข้าไม่มีทางปิดปาก อटकั้นเอาไว้แน่ มิหนำซ้ำยังจะร้องเรียกท่านดังๆ ด้วย" แม้ว่าเยียนหมั้วม้วนจะเอาแต่เรียกแทนตนเองว่า 'ป่าว' แต่เยี่ยเหมยนับวันก็ยิ่งชินกับการมีนางอยู่ข้างกาย เห็นนางเป็นผู้ใหญ่ที่เชื่อใจได้ท่านหนึ่งในบ้านแล้ว

ยามนี้แบกท้องโตๆ เดินเหินได้ไม่สะดวกร เยี่ยเหมยจึงหวังให้วันที่แต่งสุกหล่นจากหัวมาถึงโดยเร็ว

นายป่าวสองคนเดินออกประตูห้องมา สองพ่อลูกที่กำลังกินข้าวอยู่ได้เฝ้าอยู่ทางเรือนปีกซ้ายก็มองมาพร้อมกัน

"ท่านอาหญิง" ลู่อันหฺร่วนที่ปากยังคาบซาลาเปาได้เฝ้าอยู่กระโดดมาถึงเบื้องหน้าเยี่ยเหมยแล้วยื่นมือเล็กม้วนแพล็บออกมา "เมื่อไหร่น้องสาวจะออกมาขอรับ"

เยี่ยเหมยไม่มีความคิดให้ความสำคัญกับบุตรชายมากกว่าบุตรสาว

แต่ในยุคสมัยนี้บุรุษดำรงชีวิตได้ง่ายกว่าสตรีมาก

นางซึ่งจับมือที่จะตะแต้นนางของลู่อันหรรณไว้ก่อนย้าเขาอีกครั้ง "ท่านปู่ฉันเคยบอกแล้วว่าเด็กในท้องอาหญิงเป็นน้องชายมิใช่น้องสาว ถ้าคราวต่อไปยังเรียกผิดอีก ข้าจะให้พวกพี่สาวหักดอกไม้แดงของเจ้า"

ลู่อันหรรณเบะปาก กลับไปนั่งลงริมโต๊ะอาหารอีกครั้งด้วยสีหน้าบูดบึ้ง "ท่านก็เป็นแต่ใช้ไม้เท้าลู่อันหรรณน้อยๆ อย่างข้า น้องชายมีอะไรน่าสนุกกัน คลอดน้องสาวออกมาเป็นภรรยาของข้ามีดีกว่าหรือ"

"เสียวัน ไปหัดคำพูดเหลวไหลนี้มาจากไหน ยังไม่รีบกินให้เสร็จ แล้วไปฝึกคัดอักษรอีก" ปกติลู่อันหรรณจะมีรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยนให้คนนอก โดยตลอด มีเพียงยามเผชิญกับลู่อันหรรณถึงจะแสดงอารมณ์อย่างอื่น ออกมา แม้ปากเขาดูด่าบุตรชาย แต่กลับหยิบผ้ามาเช็ดปากและ ครบน้ำมันบนมือให้อีกฝ่ายด้วยความเอาใจใส่

ขณะหันมาหาเยี่ยเหมย ใบหน้าดวงตาของลู่อันหรรณมีแววห่วงกังวล วาบผ่าน แต่พริบตาเดียวก็กลายเป็นมีแต่แววอบอุ่นอ่อนโยน "วันนี้ อาเหมยตื่นเช้ากว่าเดิม มีเรื่องอะไรต้องทำอย่างนั้นหรือ"

แค่เดินออกมานอกห้องก็หายใจติดขัดหะแล้ว เยี่ยเหมยจึงนั่งลง สุดหายใจลึกไปสองคำรบถึงนับว่าค่อยยังชั่วขึ้น "ไม่ได้จะทำอะไร เพียงแต่อยู่ดูอยู่ในห้องมาสองวันก็เลยอยากออกมาเดินเล่นสักหน่อย จะว่าไปก็ไม่ได้พบหน้าพี่เหวินเซวียนมาหลายวันแล้ว"

อีกครั้งเดือนจะถึงวันสอบย่วนชื่อ ลู่อันหรรณออกจากบ้านแต่เช้าและ กลับมาตอนดึกติดต่อกันหลายวันแล้ว สองคนจึงแทบไม่ได้เจอหน้ากันเลย คิดถึงตรงนี้เยี่ยเหมยก็พินิจมองลู่อันหรรณขึ้นลงรอบหนึ่ง "พี่เหวินเซวียน

ดูเหมือนท่านจะผอมลงมาก ขอบตาก็ดำแล้ว นี่ต้องเหนื่อยมากเพียงไรกัน"

"เป็นเพราะทำงานดึกไปหน่อย" เห็นได้ชัดว่าลู่อเงินไม่ยอมยกพูดเรื่องตนเองนัก จึงตั้งประเด็นกลับมาที่เยี่ยเหมย "คราวก่อนข้าถามท่านหมอเถียนได้ความว่าเจ้าน่าจะคลอดตรวจกลางเดือนเจ็ด ได้เชิญหมอตำแยเรียบร้อยแล้วหรือยัง อย่าเสียดาเงินเพียงไม่เท่าไร หากหมอตำแยที่ไว้วางใจได้สักสองคนมาไว้ป้องกันเหตุไม่คาดฝันด้วย"

"ป้องกันเหตุไม่คาดฝันอะไรกัน" เยี่ยเหมยกำลังดื่มน้ำเต้าหู้อยู่ ได้ยินคำพูดนี้ก็หวัดจะพ่นออกมา "พี่เหวินเซวียน ท่านฟังเรื่องลับของตระกูลใหญ่มามากเกินไปกระมัง ในบรรดาพวกเราไหนเลยจะมีอะไรไว้วางใจไม่ได้มากเพียงนั้น"

ลู่อเงินเองก็รู้ตัวเช่นกันว่าเป็นห่วงเกินเหตุแล้ว สีหน้าจึงแก้กระดากอยู่บ้าง มองซ้ายมองขวาก่อนว่า "คนอื่น ๆ เล่า"

"เมื่อวานขึ้นมีคนถือจดหมายมาจากหมู่บ้าน บอกว่าบิดาของท่านอาต้าเหอล้มป่วย ให้พวกเขาสามีภรรยากลับไปปรนนิบัติดูแล จินฮวาจะแต่งงานวันที่สองเดือนแปดก็ตามกลับไปด้วย" เยี่ยเหมยมองลู่อเงินที่ขมวดคิ้ว รู้ว่าเขาเป็นห่วงกลัวมีคนไม่พอ จึงพูดต่ออีกว่า "พี่เหวินเซวียน ไม่ต้องเป็นห่วง ที่นี้มีเยียนหมัวมัวอยู่ ข้าหลังเรือนก็มีเอ๋อร์ฮวา ซานฮวา และท่านลุงหงงอยู่อีก อีกอย่างท่านอาต้าเหอกับอาสะไ้ดำเหอก็คงจะกลับมาในอีกไม่กี่วัน"

"ต้องนับข้ากับท่านพ่อแล้วก็ชื่อฮวากับอู่ฮวาด้วย บ้านพวกเรามีคนมากนัก" ลู่อันหร่านไม่รู้ว่ามีคนกำลังคุยอะไร เพียงแค่มองลู่อเงินดูตนเองถูกมองข้าม จึงทำเสียงจุกจิกกล่าวอย่างจริงจังบ้าง

"อาจารย์อยู่หรือไม่ขอรับ" ลู่เฉินเพิ่งจะวางชามวางตะเกียบลง ก็มีเสียงอ่อนเยาว์ร้องเรียกเบาๆ อยู่หน้าประตูเรือน

ผู้ที่เข้ามาคือเด็กอายุราวสิบขวบ เป็นนักเรียนในสำนักศึกษานั่นชาน หลังเห็นลู่เฉินก็โล่งใจยกใหญ่ "อาจารย์ใหญ่ส่งจดหมายกลับมาแจ้งให้ท่านไปอำเภอดี้เถียน เกิดปัญหาเล็กน้อยกับคนรับรองของถงเซิงสองท่าน จากตำบลหยางหลิวขอรับ"

"ปัญหาอะไร" หลายวันมานี้เป็นเวลาลงชื่อสมัครสอบยวนชื่อเผิงเต๋อเหว่ยไปทำหน้าที่ลงทะเบียนข้อมูลบัณฑิตจากสำนักศึกษา อยู่ที่อำเภอดี้เถียนได้สังกัดเมืองเซิงโจว ลู่เฉินไม่ได้ใส่ใจผู้อื่นเท่าไรนัก แต่บัณฑิตจากตำบลหยางหลิวมีอยู่ไม่มาก และเยี่ยหยวนดันเป็นหนึ่งในจำนวนนั้นพอดี ถ้าคนรับรองของเขามีปัญหา เช่นนั้นก็ยุ่งยากแล้ว

"ศิษย์เองก็มีทราบขอรับ หลังอาจารย์ได้รับจดหมายจากอาจารย์ใหญ่ ก็ให้ศิษย์รีบมาแจ้งท่านทันที"

หลังจากหนุ่มน้อยที่นำข่าวมาส่งได้จากไปแล้ว ลู่เฉินคิดทบทวนไปมาก็ยิ่งเป็นห่วงว่าเรื่องนี้จะมีผลกระทบกับการสอบยวนชื่อของเยี่ยหยวน จึงรีบเก็บเสื้อผ้า หารถม้าบึ่งไปตำบลหยางหลิวทันที

"ไม่กี่วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่" เยียนหมั้วมัวเก็บจานชามบนโต๊ะ พลังพูดอย่างแปลกใจอยู่บ้าง "แต่ละคนพากันไปที่อื่นกันหมด" หลังจากครอบครัวเกาต้าเหอรีบร้อนกลับไปหมู่บ้านเกาเจยาแล้ว วันนี้ลู่เฉินก็รีบร้อนจากไปอีกคน

เยี่ยเหมยเซ็ดปาก พลังกล่าวขึ้นอย่างจริงจัง "เยียนหมั้วมัวรู้สึกลำบากงานล้นมือไปหน่อยใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นจ้างใครสักคนมาช่วยบัดกวด

เช็ดถูดีหรือไม่เล่า" บัดนี้โรงเลี้ยงเด็กมีรายรับรายจ่ายค่อนข้างสมดุลกัน การค้าทางด้านเยียนเพียพอจะเห็นกำไรบ้างแล้ว ยาเสริมกระดูกกับรถเข็นเด็กเองก็เริ่มมีลูกค้าจำหน่ายดีขึ้น ในที่สุดเยียเหมยก็เก็บเงินได้หลายสิบตำลึง

"อย่าเลยเจ้าคะ งานเพียงเท่านั้นในเรือนพวกเรายังไม่พอให้บ่าวทำเลย อีกอย่างถ้าภรรยาตำเหอรู้ว่าท่านออกเงินจ้างคนมาจะต้องว่าท่านแน่นอน"

ระหว่างที่เยียนหมั่มคุยกับเยียเหมยก็เก็บกวาดโต๊ะจนสะอาดอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ออกจากห้องมาเดินเล่นเป็นเพื่อนเยียเหมย หลังอายุครุฑล่วงเข้าเดือนที่เจ็ด เยียเหมยก็ออกไปเดินรอบหมู่บ้าน ในช่วงเช้าและเย็นเป็นกิจวัตร

เมื่อคืนมีฝนตกหนัก เวลาเช้าตรู่ถึงจะเป็นวันท้องฟ้าปลอดโปร่ง ก็ยังไม่ร้อนมากเกินไป เยียเหมยกับเยียนหมั่มเพิ่งกลับมาใกล้บ้าน หลังเดินเล่นเสร็จก็มองเห็นชายฉกรรจ์ทำทางเหมือนนักเลงท้องถิ่นไม่กี่คน มาด้อมๆ มองๆ ส่องผ่านช่องประตูข้างในเรือนแต่ไกล

เยียนหมั่มให้เยียเหมยรออยู่อีกด้าน ก่อนก้าวไปตะโกนเสียงดังเพียงลำพัง "พวกเจ้ามาทำลับๆ ล่อๆ อะไรกัน"

ไม่กี่คนนั้นมีกลิ่นอายอันพาลแผ่ออกมา หน้าตาก็ไม่คุ้นอย่างยิ่ง เยียนหมั่มจึงจงใจเร่งเสียงให้ดัง เพียงแต่น่าเสียดายที่ต้นยามชื่อเป็นเวลาที่หมู่บ้านซุกง่วนกำลังยุ่งที่สุดพอดี เพื่อนบ้านชายชราจึงไม่มีใครได้ยินเสียงแล้วออกมาดู

คนตัวเตี้ยที่มีหนวดบนริมฝีปากบนคนหนึ่งเมื่อครู่เอาหน้าแนบประตุมองประเมินเยียนหมั่มกับเยียเหมยด้วยแววตาชั่วร้ายก่อนแสยะยิ้ม

เยียนเย็นน่าสะพรึงกลัว "พวกข้ากลับมาบ้านตนเองเกี่ยวอะไรกับเจ้า"

"เจ้าว่าอะไรนะ" เยียนหมั่มมัวโมโหจนข้าออกมา เอามือทำเอวพลางว่า "พวกเจ้ารีบไปให้พ้น มิเช่นนั้นข้าเรียกคนมาแล้ว"

"ไปเรียกสิ ข้าจะดูซิว่าคนมาแล้วจะเห็นว่าใครผิด!" เจ้าหนวดมองท้องฟ้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มไม่มีเจตนาดีออกมา ก่อนจะล้วงกระดาดขึ้นสี่เหลี่ยมสองแผ่นจากในอกเสื้อชูขึ้น "เห็นหรือไม่ว่า โฉนดบ้านกับโฉนดที่ดิน เรือนหลังนี้กับหลังข้างๆ ล้วนเป็นของข้า"

"เจ้าว่าอะไรนะ!"

เยียนหมั่มมัวไม่เคยเห็นหน้าตาของโฉนดบ้านกับโฉนดที่ดิน แต่เยียนหมั่มมัวนั้นรู้จักดี พอเพ่งมองดูก็ตกใจจนสะดุ้ง

"พวกเจ้าเป็นใคร!"

"ไม่ต้องสนใจว่าพวกข้าเป็นใคร รีบเก็บข้าวของแล้วไสหัวไปซะ!" เจ้าหนวดชี้เยียนหมั่มมัวที่ยืนอยู่ไกลออกไปพลันร้องสั่ง

"เป็นใครใช้พวกเจ้ามา" แม้เยียนหมั่มมัวจะยืนอยู่ไกล แต่กลับได้ยินบทสนทนาของเยียนหมั่มมัวกับเจ้าหนวดผู้ชัดเจนนายตาจ้องเขม็งรู้สึกได้ถึงข้อพิพาทในคำพูดของเจ้าหนวดทันที

ตนเองกับเยียนหมั่มมัวเพิ่งจะเดินมาถึงหน้าประตู เจ้าหนวดที่ไม่เคยเจอหน้ากันผู้นี้ก็รู้แล้วว่าพวกนางสองคนอาศัยอยู่ที่เรือนนี้ที่น่าแปลกใจยิ่งกว่าคือในมือเจ้าหนวดมีโฉนดบ้านกับโฉนดที่ดินอยู่ได้อย่างไร

"เจ้าไม่ต้องสนว่าข้าเป็นใคร รู้แค่ที่บ้านสองหลังนี้เป็นของข้าก็พอ" เจ้าหนวดยื่นมือมาหาเยียนหมั่มมัวด้วยท่าทางเอื้อระเหยียวน

"เอากุญแจมา!"

ยังไม่รู้ว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร เยียนหมั่ม้วย่อมไม่มีทางส่งกุญแจให้อีกฝ่ายแน่นอน

เจ้าหนวดก็มีได้ทวงซ้ำ แค้นเสียงเย็นเสร็จก็กระโดดเห็นตัวให้เท้าข้างหนึ่งถีบประตูใหญ่จนเปิด "พี่น้องทั้งหลาย โยนข้าวของของหญิงสองนางนี้ออกมา"

ไม่ว่าทำเรื่องใดล้วนต้องประมาณกำลังตนเอง ดูอีกฝ่ายเป็นชายฉกรรจ์สี่ห้าคน ในขณะที่ฝ่ายตนเป็นเพียงหนึ่งคนแก่หนึ่งคนท้องเยี่ยเหมยเห็นว่าเรื่องนี้ไม่อาจเอาแข็งเข้าปะทะ ทว่านางยังไม่ทันร้องบอกให้หยุดก็เห็นเจ้าหนวดพาคนบุกเข้าไปในห้องใหญ่ ส่วนเยียนหมั่ม้วยไล่ตามไปอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่แล้ว

"นี่พวกเจ้ากำลังบุกกรุกบ้านคน ไม่เห็นกฎหมายบ้านเมืองอยู่ไหน สลายตาแล้วอย่างนั้นหรือ!" ทรัพย์สินมีค่าในบ้านล้วนอยู่ในห้องนอนของเยี่ยเหมย เยียนหมั่ม้วยเห็นผู้มาไม่ประสงค์ดีก็รีบไล่ตามเข้าไปทันที

ด้วยอารามจนปัญญา เยี่ยเหมยเองก็ได้แต่ประคองเอวก้าวตามเข้ามาในเรือนด้วย

"อุ้งนพวงนี่นี่เกาะกะขวางทางนัก รื้อมันให้ข้า" เจ้าหนวดชี้เถาอุ้งนพวงเรือนปีกซ้ายพลางออกคำสั่ง

ในฤดูนั้นบนเถามืออุ้งนพวงผลสีเขียวเป็นพวงแล้ว กิ่งใบหนาที่บ่งบอกให้เกิดร่มเงาขึ้นใหญ่ เป็นจุดหลบร้อนที่เยี่ยเหมยโปรดปรานที่สุด ทว่าตอนนี้เยี่ยเหมยกับเยียนหมั่ม้วยไม่มีเวลาให้สนใจเถาอุ้งนพวงแล้ว สองคนรีบปราดไปขวางหน้าประตูห้องใหญ่

"หยุดนะ! คนที่จ้างพวกเจ้าเคยบอกให้รู้หรือไม่ว่าเรือนนี้เป็นของผู้ใด" เยี่ยมเยียนหน้าแดงเถิกทั้งหน้า ดวงตารูปเมล็ดซึ่งเบิกโต ดูท่าทางโมโหอย่างยิ่งยวด

ท่าทางน่าคร้ามเกรงของนางต่างจากสตรีตระกูลเล็กในภาพนึกคิดของเจ้าหนวดโดยสิ้นเชิง ทำให้เขาอึ้งงันไปชั่วขณะ ก่อนจะส่ายหน้าโดยไม่รู้ตัว "ไม่เคย"

"ขนาดไม่รู้เข้ายังกล้าทะเล่ทะเล่มาบุกรุกอีกหรือ นี่เป็นเรือนของนายท่านลู่เงินผู้เป็นถึงจิ้นซือ รอเขากลับมา ดูซิว่าพวกเจ้าจะชี้แจงอย่างไร!" เยี่ยมเยียนนำชื่อลู่เงินมาอ้าง มือที่อยู่ด้านหลังส่งสัญญาณให้เยียนหมั่มวไม่ให้พูดว่าในโรงเรียนเด็กที่เรือนข้างๆ มีเด็กอยู่สามสิบกว่าคน อย่าปล่อยให้คนเหล่านี้เข้าไปได้ จะได้ไม่เกิดเหตุร้ายใดๆ กับพวกเด็กๆ

ชื่อจิ้นซือยังมีประโยชน์ขู่ขวัญอีกฝ่ายได้หลายส่วน เจ้าหนวดคุมเชิงดูท่าทีเยี่ยมเยียนอยู่ชั่วครู่ก่อนลูกตาจะกลอกไปมา "ท่านจิ้นซือก็ต้องมีเหตุผลกระมัง โฉนดบ้านโฉนดที่ดินนี้อยู่ในมือของข้า หรือว่าเขายังจะใช้กำลังยึดครองได้อีก อีกอย่าง ท่านจิ้นซือไปไหนเสียแล้ว เรียกเขาออกมาให้ข้าดูที!"

ได้ยินดังนี้ ใจเยี่ยมเยียนก็ค่อยๆ ตกลงไปที่ตาตุ่ม คนเหล่านี้ดูเหมือนมีคนหนุนหลังทำให้ปราศจากความกลัวเกรง แม้แต่เรื่องที่ลู่เงินไม่อยู่ที่เรือนก็ยังรู้เป็นอย่างดี แสดงว่ามีการเตรียมการมาก่อน เยี่ยมเยียนจับมือเยียนหมั่มวไว้ทันทีก่อนกล่าวเสียงเข้ม "ในเมื่อในมือพวกเจ้ามีโฉนดบ้านโฉนดที่ดิน เช่นนั้นข้ายกเรือนให้พวกเจ้าก็ได้ เยียนหมั่มวพวกเราไปกันเถอะ"

เยี่ยเหมยกำลังหยั่งเชิงว่าคนเหล่านี้มุงเป้ามาที่เรือนหรือมุงเป้ามาที่นางกันแน่

เป็นไปตามคาด เสียเวลาถัดมาเจ้าหนวดนั้นก็ให้คนยืนดักอยู่หน้าประตูเรือน ขวางเยี่ยเหมยเอาไว้ ทั้งๆ ที่ในมือเยี่ยเหมยกับเยียนหมั่ม้วนสองนายบ่าวต่างว่างเปล่า เขากลับบอกจะตรวจค้นว่าคนทั้งสองได้นำของอะไรไปจากในห้องหรือไม่

เรื่องมาถึงขั้นนี้ เยี่ยเหมยก็ไม่อยากถกเถียงเรื่องเจ้าของสิ่งของในห้องแล้ว เพียงอยากแต่จะรีบออกไปให้พ้นประตู

เยียนหมั่ม้วนก็รู้เช่นกันว่าถ้ายังรั้งอยู่ต่ออีกจะต้องมีเรื่องที่อันตรายกว่าเดิมรออยู่แน่นอน จึงใช้สองมือจับมือคนทั้งสองคนที่อยู่ตรงประตูไว้แน่น เหนี่ยวรั้งตัวพวกเขาไว้สุดแรงเกิด "นายหญิงรีบหนีไป!"

เยี่ยเหมยเองก็ไม่มีหนทางอื่นแล้ว จึงกัดฟันประคองท้องพุ่งตัวออกไปข้างนอก

"ดูซิว่าเจ้าจะยังหนีไปไหนพ้น!" ทว่าในยามนั้นเองกลับมีเสียงสตรีฉิมครีมนำพรันพริ้งดั่งขึ้น ที่นอกประตูมีเงาร่างหนึ่งปรากฏขึ้น สองมือยื่นผลักเยี่ยเหมยที่พุ่งออกประตูมาโดยมีมือไล่

"ฮะ!" เยี่ยเหมยหยุดไม่ทัน ถูกผลักล้มลงภายหลังลงกับพื้นท้องปวดตบขึ้นมาทันที นางเจ็บจนแทบหายใจไม่ได้

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพวกข้า พวกข้าเพียงแค่มาทวงเรือนคืนเท่านั้น" เจ้าหนวดเห็นดั่งนี้ก็ตกใจ อุทานเสียงหลงขึ้นมาตามไปด้วย จากนั้นก็ส่งสัญญาณให้ลูกน้องสองคนรั้งตัวเยียนหมั่ม้วนที่โผล่ไปหาเยี่ยเหมยเอาไว้

"อู้อือ!" เยียเหมยไม่อยากจะเรียกคนผู้นี้ว่าอีเหนียงสามอีกแล้ว มองเห็นตาที่แดงกำของอีกฝ่าย ในใจก็มีสังหรณ์ไม่ดีผุดขึ้นมา

"ข้าไม่มีวันปล่อยให้เจ้าคลอดมารหัวชนออกมาเด็ดขาด ขอเพียงเจ้ากับมารหัวชนตายไป ข้าก็จะตั้งท้องลูกได้แล้ว!" อีเหนียงสามพูดพึมพำอย่างคล้ายว่าจิตวิปลาส พลงย่างสามขุมเข้าหาเยียเหมย ยกเท้าทำท่าจะกระแทกท้องที่ป้องกันมาของอีกฝ่าย

เยียเหมยมองเห็นทุกอย่างชัดเจน แทบจะใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี หดตัวถอยหลัง ฉวยโอกาสขณะอีเหนียงสามยังยืนไม่มั่นคงออกแรงถีบนางจนล้มลงไปกับพื้น จากนั้นก็เปล่งเสียงตะโกนลั่นทันที "มีคนจะฆ่าข้า ช่วยด้วย!"

เยียนหมั่มวิ่งมาถึงตัวเยียเหมยแทบจะพร้อมกับอีเหนียงสามที่ลุกขึ้นมาใหม่ ทั้งสามคนยืนอยู่ตื้นร่นจนล้มกองกันอีกครั้ง ครั้งนี้ความเจ็บปวดรุนแรงที่ส่งมาจากท้องทำให้เสียงร้องขอความช่วยเหลือของเยียเหมยขาดหายไป กลายเป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดแทน

"นายหญิง! ท่านเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ" เยียนหมั่มวิจิกมของอีเหนียงสามไว้ไม่ยอมปล่อย ไม่ให้นางกระโจนเข้าหาเยียเหมยได้อีก พอได้ยินเสียงร้องโอดโอยของเยียเหมยก็ยิ่งโมโหจนตาแทบถลน

หางตาอีเหนียงสามเหลือบเห็นได้กระปริงสีฟ้าอ่อนของเยียเหมย มีสีแดงเข้มค่อยๆ ซึมออกมา ดวงตาก็วาบแววดีใจเป็นล้นพ้น! สตรีคลอดลูกต้องเดินผ่านประตูยมโลก นางได้ข่าวมาว่าเด็กในท้องเยียเหมยยังไม่ครบอายุครรภ์ ถ้าคลอดในเวลานี้ต้องมีโอกาสรอดน้อยนิดแน่นอน หากแต่เท่านี้ยังไม่พอ เด็กคนนี้จะรอดชีวิตไม่ได้เด็ดขาด!

ขณะที่อี่เหนียงสามยอมทุ่มสุดตัว ถึงถูกคนกระชากหนังศีรษะหลุด ก็ต้องกระที่บท้องเยี้ยเหมยซ้ำอีกทีให้ได้นั่นเอง นอกประตูเรือนกลับมีเงาร่างหนึ่งผลุบเข้ามา พร้อมกับมีเสียงหนึ่งตวาดลั่น

"บัดซบ!"

เสียงเพ็งจะถูกเปล่งออกมา อี่เหนียงสามก็ลอยกระเด็นไปด้านข้าง ก่อนตกลงพื้นอย่างหนักทั้งตัวคนแล้ว

เยี้ยเหมยประคองท้องที่เจ็บปวดรุนแรงเตรียมหกลับตารอความตาย ไม่คิดว่าจะมีถูกเท้าพิฆาตชีวิตของอี่เหนียงสาม แต่หลังจากเสียงตวาดห่มต๋าดังลั่นขึ้น ทั้งตัวคนกลับถูกมือใหญ่อันอบอุ่นทรงกำลังสองข้างอุ้มขึ้นจากพื้นแทน เมื่อรู้สึกได้ว่าหลุดพ้นอันตรายแล้ว นางก็ให้โล่งใจ ภาพตรงหน้าพลันด้ามืดหมดสติไป

"เพยเออร์ ท่านรอง" มองเห็นเงาร่างผึ่งผายสองร่างที่มากปรากฏตัวกลางลานเรือน เยียนหม้วมัวก็ตัวอ่อนยวบ ทรวดลงกับพื้น "ท่านรอง..."

จันอวินหยางเวลานี้กำลังจ้องใบหน้าที่งดงามแต่กลับซีดขาวของเยี้ยเหมยอย่างไม่ละสายตา ในใจเกิดคลื่นสูงหมื่นจั้ง กลับมาหลังจากออกจากบ้านไปครึ่งปี เขาค้นพบว่าในคฤหาสน์เกิดความเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก โดยเฉพาะเรือนสุขเพ็งของตนเองถึงกับไม่มีคนคุ่นหน้าแม้แต่คนเดียว เยียนหม้วมัวยังไม่รู้ว่าไปที่ใด ดีที่มีคนสวนคนหนึ่งบอกข่าวเยียนเพยแก่เขา เขาถึงได้ไปหาเยียนเพยแล้วตามมาที่หมู่บ้านซุ่ยวน

เพ็งจะเข้าหมู่บ้านซุ่ยวน คนยังอยู่ตั้งไกล แต่เขาก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือแล้ว หลังเร่งให้เยียนเพยเข้าประตูมา จันอวินหยาง

ก็มองเห็นเยียนเหมยใช้มือยันตัวอยู่ที่พื้น พยายามต่อสู้ดิ้นรนเต็มที่ทันที! แม้รูปร่างนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ดวงตารูปเมล็ดซึ่งที่มีชีวิตชีวา เต็มเปี่ยมทั้งสองข้างนั้นกลับคล้ายว่าประทับอยู่ในใจของเขาแล้ว ทว่า ความปิติยินดีที่ได้พบหน้ากันอีกครั้งยังไม่ทันเอ่อขึ้นมา เสียเวลาถัดมา จันอวินหยางก็ค้นพบว่าเยียนเหมยตกอยู่ในอันตราย แต่ด้วยความเร็ว ของเยียนเพยกับความงุ่มง่ามของเยียนหมัวหมัว อยากจะช่วยเยียนเหมย ให้ทันเวลาก็เป็นเรื่องเพ้อฝันโดยสิ้นเชิง เขาจึงส่งเสียงตวาดกร้าว แล้วเหินกายเข้าไปถึบอี่เหนียงสามในชั่วขณะหน้าสีวหน้าขาวน ก่อนจะ ช้อนตัวเยียนเหมยขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนทันที

เมื่อจันอวินหยางอุ้มเยียนเหมยอยู่ เยียนหมัวหมัวตั้งสติได้ก็กระโจน ไปหาอี่เหนียงสามที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น "นางคนอำมหิต ข้าจะบีบคอเจ้า ให้ตาย!"

เยียนเหมยเดิมทีสลบไป แต่ความเจ็บปวดรุนแรงที่ร่างกายได้ลากนาง กลับมาจากอาการหมดสติอีกครั้ง ท่ามกลางความเลอะเลือนไม่ได้สติ นางจับแขนที่อยู่ข้างมือไว้แน่นพลางร้องโหวกเหวกคร่ำครวญ "เยียนหมัวหมัว ข้าเจ็บท้องยิ่งนัก ไข่จะคลอดแล้วหรือไม่..." พูดจบกู้รู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัส ปานตัวจะฉีกเป็นชิ้นๆ นางจึงหอบหายใจหนักๆ อีกครั้ง

"เลือด...นายหญิง ท่านเลือดออก!" เยียนหมัวหมัวได้ยินเสียง ก็หันหน้ามา มองเห็นบนพื้นกับบนตัวเยียนเหมยยังมีเลือดแดงๆ ไหลหยดอยู่ "นี่มัน...ยังไม่ถึงกำหนดก็คลอด..." ชั่วพริบตานั้นเยียนหมัวหมัวเองก็ ตระหนกกลนลานจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่รู้ว่าควรทำอะไรแล้ว

"ห้องนางอยู่ไหน" จันอวินหยางเองก็มองเห็นรอยเลือดบนกระโปรง

เยี่ยเหมยเช่นกัน หว่างคิ้วมุ่นเข้าหากัน มือออกแรงกระชับตัวเยี่ยเหมยแน่นขึ้น

เยี่ยเหมยอุทานตกใจ เพิ่งค้นพบว่าผู้ที่อุ้มตนเองอยู่เป็นจันอวินหยาง ไม่ได้พบกันครึ่งปีเขายังคงเย็นชาขริบเคร่งเช่นเดิม เพียงแต่เวลานี้ใบหน้าเต็มไปด้วยความหยาบกร้าน นัยน์ตาเหยี่ยวเรียวยาวย้อมไปด้วยแววทุกซ์ก้างวล คู่มืออารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์มากขึ้นกว่าตอนจากกันหลายส่วน

เยี่ยเหมยไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดตนเองถึงสามารถหวนนึกถึงลักษณะท่าทางของจันอวินหยางในความทรงจำได้เร็วเพียงนี้ ชั่วยังมีความรู้สึกวิงเวียนจากการที่ความทรงจำอันถูกทิ้งไว้จนฝุ่นจับถูกเปิดออก "ช่างบังเอิญนัก...ได้ทำนองจันช่วยไว้อีกแล้ว" เยี่ยเหมยไม่รู้ว่เหตุใดตนเองถึงพูดเช่นนั้นออกมาในเวลานี้

"ทะ ทางนั้น..." เยียนหมั้วมั่วแทบจะสูญเสียความสามารถในการพูดแล้ว

คณะของเจ้าหนวดถูกจันอวินหยางกับเยียนเพยที่โผล่มากะทันหันทำเอาตกใจจนสะดุ้ง โดยเฉพาะเมื่อเห็นอี่เหนียงสามถูกจันอวินหยางถีบจนสลบ ในใจยิ่งตื่นตระหนกอย่างหนัก กลั้วว่าจันอวินหยางจะทำอะไรพวกตนด้วย

"เยียนเพย โไล่คนพวกนี้ออกไปให้หมด อย่าลืมหันหน้าตาท่าทางพวกเขาให้ชัดด้วย! เยียนหมั้วมั่ว อย่าเอาแตร่วนไปวนมาเหมือนแมลงวันไร้หัว ต้องทำอะไรก่อนหลังไม่มีระเบียบขั้นตอนหรือไร" จันอวินหยางสั่งงานเสียงเย็น เห็นเยียนหมั้วมั่วกับเยียนเพยใจเย็นลง

อย่างรวดเร็วแล้วจัดการงานตามที่เขาสั่งก็ผ่อนลมหายใจออกมา
อัมเมียมเหยยก้าวเท้ายาวเดินไปทิศทางที่เยียนหมั่มมัวชี ระหว่างทาง
ก็ใช้เท้าช่วยเยียนเหยยถีบเจ้าหนดผู้เป็นหัวใจจนกระเด็นไปด้วย

"มีเจ้าคะๆ ข้าจะไปเชิญหมอดำแยมาเดี๋ยวนี้!" เยียนหมั่มมัว
ที่เคยชินกับการถูกจันอวินหยางกำกับสั่งการ ตอรับคำพลางออกแรงวิ่ง
ออกไปนอกเรือน

"ทางนั้น..." เรื่องมาถึงขั้นนี้ เยี่ยมเหยยไหนเลยจะยังมีเวลามา
เขินอายได้ พอรู้สึกว่จันอวินหยางหยุดอยู่ที่ห้องรับแขก ไม่รู้ว่า
ควรเลี้ยวไปทางไหน นางก็ชี้ทางเดินที่ตรงไปยังห้องนอนของตนเอง ทว่า
เวลานี้ห้องก็ปวดเกร็งขึ้นมาอีก เยี่ยมเหยยจึงกดหน้าท้องไว้พลางสูดปากร้อง
ด้วยความเจ็บปวดทรมานยิ่ง

จันอวินหยางมีร่างสูงใหญ่ ระยะก้าวก็ยาว เพียงไม่กี่ก้าวก็เดินผ่าน
ทางเดินเล็กที่มีเก้าอี้ไม้วางอยู่สองแถวมาฉีกเปิดประตูสลักลายสีแดง
สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในสายตาคือตั่งนอนนุ่มตัวหนึ่งล่างขอบหน้าต่าง ทว่า
แค่เห็นก็รู้แล้วว่ามิใช่สำหรับเยี่ยมเหยยนอน

จันอวินหยางไม่หยุดฝีเท้า เดินเลี้ยวผ่านฉากบังลมสีตองบานสูงมา
ก็มองเห็นเตียงเตาขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ติดผนังด้านหลังในที่สุด ครึ่งหนึ่ง
ของเตียงปูด้วยเสื่อไม้ไผ่เย็นสบาย อีกครึ่งปูด้วยผ้าปูเตียงผ้ายสีฟ้า
เขาจึงวางเยี่ยมเหยยลงบนผิงผ้าปูเตียงโดยไม่แม้แต่จะคิด

"เจ้า...ไม่เป็นไรกระมัง" เวลาเพียงไม่กี่อึดใจที่เข้าประตูมา
ในหวังสมองจันอวินหยางกลับมีความคิดยึดอยู่นับไม่ถ้วนแล้ว
ความคิดสารพัดอย่างลอยวนเวียน แต่ยามเอ๋ยปากจริงๆ กลับพูดออก

เพียงไม่กี่คำ

"ข้าเองก็ไม่รู้ เป็นอะไรหรือไม่ต้องรอมอตาแย่มากจนถึงจะรู้" เมื่อก่อนเย็บหมดยศได้ยื่นว่าเวลาคลอดลูกจะเจ็บเป็นพักๆ แต่นางกลับเจ็บเป็นระลอกถี่ ไม่ให้เวลานางได้พักหายใจโดยสิ้นเชิง พอจับท้องที่ยื่นป่องก็เหมือนจะรู้สึกได้ถึงแรงของเด็กที่ยังไม่กลับหัว ดันอยู่ข้างใน น้ำตาลิ่งไปมาอยู่ที่ขอบตา ไม่ยอมไหลลงมา

"นายหญิง ท่านแม่ของบ่าวบอกว่ามอตาแยในหมู่บ้านไปเย็บมญาติ เมื่อวานยังไม่กลับมา นางเลยจะลงไปถามบ้านสกุลหนึ่งที่เมืองไว่ตงดู ขอรับ" เย็นเพยชะงักไปเล็กน้อย แต่ยังคงเป็นห่วงความปลอดภัยของเย็บหมดยมากกว่า จึงเร่งเสียงพูดด้วยความล่งเล "ท่านรอง บ่าวจัดการเก็บกวาดข้างนอกจนสะอาดแล้ว ท่านช่วยไปรับท่านมอเถียนหนานซึ่งที่โรงหมอยุชุนในตัวเมืองมาที่นี่แทนบ่าวได้หรือไม่ขอรับ"

ช่วยไปรับแทน?

จันอวินหยางขมวดคิ้ว รู้สึกว่าได้ยินประโยคนี้อแล้วชวนให้ไม่สบายอารมณ์ อย่างอธิบายไม่ถูก ยังไม่ทันคิดสาเหตุออก ปากเขาก็เร็วกว่าความคิด พูดส่งไปทางหน้าต่าง "เจ้าซีม้ารีบไปรีบกลับ ข้าจะอยู่ที่นี้เอง"

"ขอรับ" เย็นเพยเพื่อฟังคำสั่งของจันอวินหยางจนเป็นความเคยชิน แล้วเซ่นเดียวกัน แม้จะเป็นห่วงเย็บหมดย แต่ก็ยังคงหันหลังจากไปโดยไม่เหลียวกลับไปมอง

30

"ท่านรองจัน ท่านแบกอะไรอยู่บนหลัง ไม่หนักหรือ" เยี่ยมเหมยเพิ่งจะนอนลงบนเตียงก็ค้นพบว่าจันอวินหยางแบกของบางอย่างอยู่บนหลัง ซ้ำยังใช้ผ้าไหมชั้นเลิศห่อเอาไว้ด้วย

ได้ยินดังนี้ จันอวินหยางก็นิ่งงันไปเล็กน้อย ก่อนจะรีบแก้ปมผ้าที่ผูกอยู่ด้านหลังตัวเองออก แล้วพลิกมือจับห่อผ้าบนหลังวางลงทันที "พระราชนัดดา!"

"พระราชนัดดา?" เยี่ยมเหมยมองเห็นชัดแล้วว่าสิ่งที่จันอวินหยางวางลงพื้นเป็นเด็กคนหนึ่ง หรือพูดให้ถูกต้องกว่าเป็นเด็กผู้ชายที่ผิวพรรณขาวผ่องละเอียดเกลี้ยงเกลาเหมือนตุ๊กตาเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เพียงแต่ตั้งแต่อยู่บนหลังจนกระทั่งถูกวางลงมา เด็กคนนี้นักกลับมีท่าทางเหมือนท่อนไม้ ทั้งๆ ที่ลืมตาอยู่ แต่ในดวงตากลับปราศจากแววใดๆ

"มิใช่ ข้าพูดว่าข้าจะวางเขาลงและพักสายตา" จันอวินหยาง

ร้องเรียกออกไปด้วยอารมณ์ร้อนใจเสร็จก็นึกเสียใจภายหลัง รีบร้อน
แปลงคำพูดเอาตัวรอด

"โอ๊ย..." ความเจ็บปวดจู่โจมมาอีกระลอก เยียะเหมยหมดปัญญา
จะครุ่นคิดพิจารณาจึงข้ามปัญหานี้ไป อีกทั้งนางยังค้นพบว่าการฟังเสียง
ทุ่มนุ่มของจันอวีนหยางพูดเป็นวิธีบรรเทาความเจ็บปวดที่ดีวิธีหนึ่ง
พอความเจ็บระลอกนี้ผ่านไปแล้ว เยียะเหมยก็ชี้เตี้ยมุ้งที่ปูเสื่อไว้
พลางบอกจันอวีนหยางว่า "ท่านพาเด็กไปนั่งมุ้งนั้นเถิด ในลิ้นชักหัวเตียง
มีของกินเล่นอยู่ เอาให้เด็กกินได้"

"ขอบใจมาก" จันอวีนหยางมีเรื่องในใจให้คิด อีกทั้งมิใช่คนพูดมาก
จึงจับตัวเด็กบนพื้นมานั่งตามคำบอกให้เรียบร้อย

เยียะเหมยรู้ว่าตอนนี้ไม่ว่าจะร้องครวญครางอีกอย่างไรก็ไม่อาจ
บรรเทาความเจ็บปวดได้ นางไม่มีเวลาจะมาสនเรื่องที่ไม่คุ้นเคยกับ
จันอวีนหยาง และยังมานั่งสนใจไม่ได้แล้วว่าเขาชอบพูดหรือไม่ เอย่ตาม
เขาอีกทันที "ท่านรองจัน ท่านมาหมู่บ้านชวยวนกับเยียนเพยได้อย่างไร
คงมิใช่ที่ท่านมาทวงเยียนหมัวมัวกับเยียนเพยกลับไปกระมัง จู่ๆ ท่านก็
สะบัดแขนจากไป รู้หรือไม่ว่าเยียนเพยกับเยียนหมัวมัวเกือบจะต้องจากกัน
ชั่ววันรันดร์แล้ว"

"ระหว่างทางมาเยียนเพยได้เล่าให้ข้าฟังคร่าวๆ แล้ว ขอบใจเจ้ามาก"
บนหน้าจันอวีนหยางมีแววเย็นชาที่ขับคนให้อยู่ห่างพันลี้จาบอยู่
โดยตลอด แม้ว่ายามนี้ใบหน้าหล่อเหลาจะยังเครียวขมึง แต่ในดวงตา
กลับมีแววอบอุ่นเล็กๆ แล้ว

จันอวีนหยางหาได้โชคร้ายดังที่ผู้อื่นลือกันไม่ แต่กลับกัน ในปีนั้น

แม้เขาจะพลาดสอบเตียนชื่อ แต่กลับได้รับการเรียกพบเป็นการส่วนตัว จากองค์จักรพรรดิ ได้รับมอบหมายภารกิจใหญ่หลวงในการช่วยรัชทายาท ขึ้นครองบัลลังก์ แน่แน่นอนว่าภารกิจใหญ่หลวงนี้มีอะไรที่เขาสามารถ ทำสำเร็จได้ด้วยตัวคนเดียว ยังมีคนอีกจำนวนมากที่พยายามอยู่ทั้งที่ลับ ที่แจ้ง

ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันของอาณาจักรต้าฉี่ยามเยาว์วัยหยาเบาเชื่อคนง่าย พอทราบถึงได้รู้ตัวว่าตนเองได้เลี้ยงคู่ต่อสู้ที่มีกำลังทัดเทียมกันให้รัชทายาท ถึงสองคน อีกทั้งเรื่องมาถึงบัดนี้ก็ยากจะกู่กลับคืนแล้ว เขาไม่อยากจะ เลือดเนื้อเชื้อไขให้หั่นกัน แต่ก็ไม่อยากส่งมอบอำนาจให้รัชทายาทโดยตรง ด้วยเหตุนี้องค์จักรพรรดิถึงได้เริ่มหาผู้ช่วยที่ไว้วางใจได้มาให้รัชทายาท เป็นการลับกายได้คำแนะนำขององค์หญิงใหญ่กับพระสวามีของนาง ซึ่งจันอวีนหยางเป็นผู้ที่ได้รับความคาดหวังเป็นพิเศษ

จันอวีนหยางที่ถือดีในความรู้ความสามารถและมีชีวิตราบรื่น มาโดยตลอดมีนิสัยหัวรั้น ไม่ชอบใช้ชีวิตอย่างคนปกติทั่วไป ฝ่าบาท ให้จันอวีนหยางมีองค์หญิงใหญ่มอบหมายงาน จันอวีนหยางก็ตอบรับ ด้วยความยินดี ระหว่างนี้ได้ช่วยงานรัชทายาทเป็นการลับจนสำเร็จไป ไม่น้อย ฝ่าบาทมีพระราชโองการลับเลื่อนตำแหน่งขุนนางให้เขาฉบับแล้ว ฉบับแล้ว จันบัดนี้เขาเป็นถึงขุนนางชั้นสี่แล้ว

ปีกลายอาณาจักรต้าฉี่เริ่มประกาศสงครามกับแคว้นเพื่อนบ้าน ซึ่งกวนซูหยางรัชทายาททาสาอกรบ โจมตีแคว้นศัตรูจนพ่ายแพ้ถอยร่น ได้อย่างต่อเนื่อง สังคมชื่อเสียงบารมีในกองทัพได้มหาศาล ทว่ากองทัพใหญ่ อกรบจำเป็นต้องมีเสบียง แต่เพราะในราชสำนักมีองค์ชายสามกับ

องค์ชายห้าคอยถ่วงแข่งถ่วงขา เสี่ยงของกองทัพจึงมักเกิดปัญหาที่ไม่อาจคาดการณ์ได้เป็นประจำ

ครึ่งปีก่อนจันอินหยางกลับเมืองเซียงโจวมาเร่งเสี่ยง หากแต่เร่งเสี่ยงได้แล้ว พวกเขากลับพบกวอดทรายเกินห้าส่วนปนอยู่ในธัญญาหารส่วนหนึ่ง

เรื่องนี้ทำให้รัชทายาทพิโรธอย่างหนัก ทว่าองค์ชายสามกับองค์ชายห้าต่างมีเหตุมีตาอยู่ในกองทัพ ถึงกับฉวยโอกาสขณะรัชทายาทคิดจะสืบสาวเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด ส่งคนไปจับตัวคนในสกุลเดิมของชายารัชทายาทใช้ชีวิตพวกเขามาขอให้ชายากดดันรัชทายาทอีกที อีกด้านหนึ่งก็ส่งคนไปจับตัวซ่งกวนเจียวพระโอรสเพียงองค์เดียวของรัชทายาท หมายถึงให้เขามาบังคับหมู่เชลยอีกฝ่าย

ยังดีที่เหล่าองค์รัชผู้รักดีซ่างกายซ่งกวนเจียวเสี่ยงตายส่งเขาออกนอกเมืองหลวงจนได้จันอินหยางช่วยเอาไว้ และระหว่างทางก็ได้รับคำสั่งลับจากรัชทายาทให้หาสถานที่ปลอดภัยให้พระราชนัดดาอยู่โดยที่มีคนรู้น้อยเท่าไรก็ยิ่งดี

คิดไปคิดมา สถานที่เดียวที่จันอินหยางคิดออกก็คือเมืองเซียงโจว ผู้ที่ไวใจได้ที่สุดก็คือคนในครอบครัวตนเอง เขาจึงอำพรางร่องรอยพาเด็กม่งตรงมายังเมืองเซียงโจว แต่ไม่คิดว่าพอถึงคุณาสน์จะค้นพบความเปลี่ยนแปลงมากมายหลังจากครั้งล่าสุดที่เขาออกจากบ้านคนงานในเรือนถูกเปลี่ยนใหม่ยกชุด อีกทั้งพักนี้จันเจียงฉือผู้เป็นบิดาก็มักวิ่งวุ่นอยู่ข้างนอก ทำให้เขาลังเลที่จะให้พระราชนัดดาพักในคุณาสน์แผนการเดิมใช้ไม่ได้แล้ว เขาจึงคิดจะหาตัวเยียนหมัวมัวกับเยียนเพยก่อน

จะได้ฝากชั่งกวนเจียวไว้กับพวกเขากระยะหนึ่ง กลับคิดไม่ถึงว่าเยียนหมัวมัวกับเยียนเพยจะจับปลัดจับผลุมมาเกี่ยวข้อกับเยียเหมย

"เด็กคนนี้น้ำตาดีโดยแท้ เป็นลูกนอกสมรสของท่านหรือ" เยียเหมยเปลี่ยนเรื่องพูดไปหลายเรื่องโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทว่านางก็ได้หวังให้จันอวีนหยางตอบทุกเรื่อง

จันอวีนหยางค่อยๆ เข้าใจแล้วว่าเยียเหมยดูเหมือนพูดกับเขาอยู่ แต่อันที่จริงความคิดความอ่านมิได้อยู่ที่บทสนทนาโดยสิ้นเชิง เห็นเยียเหมยมีเหงื่อออกโชยหน้าโชยตัวจนผมเผ้าเสื้อผ้าเปียกชุ่มไปหมด รอยเปื้อนสีแดงบนกระโปรงเองก็เห็นชัดขึ้นเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่ร่างกายเจ็บจนสิ้นไม่หยุด แต่นางกลับยังตั้งต้นไม่ยอมร้องโอดครวญ ไม่ยอมปล่อยให้ น้ำตาในบ่าตาไหลร่วงลงมาอย่างที่ควรเป็น

เห็นดังนี้ จันอวีนหยางก็ปวดใจ สายตีสระหะพุดยวาวขึ้นกว่าเดิม "เขาเป็นลูกของสหายนสนิทคนหนึ่งของข้า ในบ้านมีปัญหาจึงยังไม่อาจกลับไปได้ และก็ไม่ว่าจะให้รอรอยการเคลื่อนไหวหลุดออกไปได้เช่นกัน ดังนั้นข้าถึงได้อำพาพราร่องรอยพาเขากลับมาเชิงโจว เดิมคิดจะให้เยียนหมัวมัวดูแลกระยะ ใครเลยจะรู้ว่า..."

"ใครเลยจะรู้ว่าเยียนหมัวมัวจะมาอยู่กับข้าใช่หรือไม่ บางทีท่านคงยังไม่รู้ ต้องขอขอบคุณการสั่งซื้อรถเข็นเด็กกับรถหัดเดินชุดแรกของท่าน ตอนนี้อ่าไม่เพียงเปิดร้านค้าแล้ว แต่ยังทำสำนักศึกษาที่มีชื่อว่าโรงเรียนเด็กด้วย เป็นสถานที่ช่วยดูแลเด็กโดยเฉพาะ...โอ๊ย..." ยังไม่ทันพูดจบ เยียเหมยก็เจ็บจนต้องส่งเสียงร้องออกมา อาการเจ็บครั้งนี้รุนแรงขึ้น ไม่น้อย ส่วนลึกในตัวก็มีความรู้สึกเจ็บปานร่างจะปริฉีกชนิดหนึ่งเพิ่มมา

วิธีเบนความสนใจเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดคล้ายว่าจะไม่ได้ผลเสียแล้ว
ได้ยินเยี่ยเหมยส่งเสียงร้องในลำคอ หัวใจจั่นอวิ้นหยางก็พลอยหด
ไปด้วย "เจ้าเจ็บมากหรือ"

เขาอดไม่ไหวชะโงกตัวมาใกล้เยี่ยเหมย ใช้แขนเสื้อช่วยเช็ดเหงื่อ
บนหน้าผากกับพวงแก้มให้นาง เมื่อเข้ามาใกล้เขาถึงได้มองเห็นว่า
ริมฝีปากล่างของเยี่ยเหมยถูกกัดจนมีเลือดซึมออกมา ด้วยอาการ
ตระหนกตกใจ จั่นอวิ้นหยางจึงใช้นิ้วสอดเข้าปากเยี่ยเหมยโดยไม่รู้ตัว
กดริมฝีปากนางไว้ ให้นางกัดนิ้วเขาแทน

ยามเจ็บปวดถึงที่สุด เยี่ยเหมยก็สติหลุดลอย ไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่า
สิ่งที่กัดคือริมฝีปากของตนเองหรือคือนิ้วของจั่นอวิ้นหยาง จวบจน
ความเจ็บปวดระลอกนี้ผ่านไป นางถึงได้ค้นพบอย่างความรู้สึกช้าว่า
ในปากมีแต่กลิ่นคาวเลือด ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาของจั่นอวิ้นหยาง
อยู่ใกล้แค่คืบ ในดวงตานั้นเปี่ยมล้นด้วยแววยินดี? เยี่ยเหมยกะพริบๆ ตา
น่ากลัวว่าตนเองจะมองผิดไป

"พ่อ...ของลูกเจ้าเล่า" ครั้นเห็นแววตาในดวงตารูปเมล็ดซึ้งของ
เยี่ยเหมยกลับมาใสกระจ่างจากที่เลื่อนลอย จู่ๆ ก็ไม่รู้ว่าไรดลใจให้เขา
ถามคำถามนี้ออกมา แม้เวลาครึ่งปีที่เขาอยู่ข้างนอกจะมีงานยุ่ง แต่กลับ
นึกถึงดวงตารูปเมล็ดซึ้งอันพิเศษไม่เหมือนใครคู่นี้ของเยี่ยเหมยอยู่เป็นระยะ
ต่อให้ไม่เข้าใจเรื่องราวๆ ใดๆ ระหว่างชายหญิงเพียงไร เขาก็ยังค้นพบว่า
ตนเองดูเหมือนจะมีใจให้เยี่ยเหมยเข้าแล้ว

เดิมเขาตั้งใจว่ารอเสร็จเรื่องทางราชการและจัดการจบการหมั้นหมาย
อันผิดพลาดกับหลินฟางเฟยแล้ว เขาจะคิดวิธีหาตัวเยี่ยเหมยมาเย็นยัน

ความรู้สึกของตนเอง จากนั้นค่อยไปสួ้ชอนาง หากแต่เขาคิดไม่ถึง โดยสิ้นเชิงว่าเยี่ยงเหมาจะนำ 'ความตกใจ' ใหญ่หลวงเพียงนี้มาให้เขา!

"หรือว่าเยี่ยงเพยไม่ได้บอกท่าน" เยี่ยงเหมาย้อนถามจบถึงนึกขึ้นได้ว่า เยี่ยงเพยมิใช่พวกปากยื่นปากยาวที่ชอบนินทาผู้อื่น บัดนี้พอเจอความเจ็บปวดเข้าไปถึงได้รู้ว่าการคลอດลูกให้คนที่ไม่รู้อยู่ไหนโดยไม่ไตร่ตรอง เป็นเรื่องที่ทุกข์ทรมานมากเพียงไร นางอดจะมีโทสะผุดขึ้นมาในใจไม่ได้ "ใครจะไปรู้ว่าเจ้าคนสมควรตายนั้นอยู่ที่ใด เขากินเสร็จก็สะบัดก้นจากไปแล้ว ทั้งแต่เจ้าก็อสมบัติล้ำค่านีไว้ให้ข้า ถ้ารู้ก่อนว่าการคลอດลูกจะเจ็บขนาดนี้ ตอนนั้นข้าก็ควรกินยาขับเลือดลงไปให้สิ้นเรื่อง! ทะลุมิติ ทะลุบ้าทะลุบออะไร ผู้อื่นสามารถทะลุมาเป็นองค์หญิงเป็นคุณหนู แต่เหตุใดถึงคราวข้า กลับกลายเป็นหญิงโง่ที่ดันท้องก่อนแต่งเสียได้...ฮือๆๆๆ..."

ความเจ็บปวดบนกายและความเดียดายในใจทำให้เกราะป้องกันของเยี่ยงเหมาถูกขัดทำลายจนพังครืนในที่สุด มือถอดต้องปล่อยเสียงร้องให้ออกมา

จันอวิ้นหยางยืนตัวแข็งที่ออยู่กั้กับที่ไปทันที เขายังอยู่ในท่าค้อมเอว มือหนึ่งวางอยู่ข้างแก้มเยี่ยงเหมา ปลายนิ้วแตะพวงแก้มขีดขาวที่เปียกเหือ ผสมน้ำตาของนาง พอได้ยินคำพูดนี้ ในใจเขาก็มีอาการสับสนยุ่งเหยิง อันอธิบายไม่ถูกปรากฏขึ้นมา คล้ายว่า...คล้ายว่าผู้ที่เยี่ยงเหมาพูดถึงก็คือเขา

เขาพลันส่ายศีรษะ พยายามสลัดความรู้สึกละเอียดออกจากใจ แต่จู่ๆ ความคิดกลับลอยไปยังตำราโบราณเล่มหนึ่งที่เขาเคยอ่าน 'เมืองเถียนเจิงมีสตรีนางหนึ่ง นิสนายนอบน้อมสัตย์ชื่อ วันหนึ่งพันคืนจาก

ความตาย นิสัยเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง เฉลียวฉลาดผิดปกติ หย่าสามี แล้วออกจากบ้าน สร้างระบบชลประทานการเกษตร ออกท่องเที่ยวได้หำ... อายุสามสิบก่อนสิ้นอายุขัยเคยกล่าวต่อผู้อื่นว่า 'ข้าทะลุมิติมาจากโลกอื่น ครั้งนี้สิบปี ควรต้องกลับไปแล้ว ชาตินี้ไม่มีอะไรให้เสียตาย!'

ก่อนหน้านั้นจันฉวีหนางเคยได้ยินเยี่ยเหมยพูดกับเยี่ยหย่วนว่า นางเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง เวลานั้นเขามุ่งงานยุ่ง จึงมิได้เกิดความคิด จะสืบสาว ตอนนี้ได้ยินเยี่ยเหมยร้องไห้โอดครวญเรื่องนี้อีกครั้ง พอนำมา เชื่อมโยงกับตำราโบราณ จันฉวีหนางก็รู้สึกตระหนกในใจอย่างใหญ่หลวง เลื่อนมือปิดปากเยี่ยเหมยไว้โดยจิตใต้สำนึก หันหน้าไปมองชั่งกวนเจวีย ที่หัวเตียง เห็นเขายังมีท่าทางเป็นตุ๊กตาไม่เช่นเดิมถึงค่อยโล่งใจได้เล็กน้อย

"ฮือๆๆ ท่านทำอะไร" เยี่ยเหมยยกมือจับมือของจันฉวีหนางออก หายใจเข้าออกหนักๆ สองที มองเขาผ่านม่านน้ำตา "ท่านรองจัน ไฉนท่าน ถึงอยู่ที่นี่" หลังร้องให้ได้ครู่หนึ่ง เยี่ยเหมยก็ดูเหมือนจะสติแจ่มชัดขึ้นมา บ้าง

จันฉวีหนางจ้นไปเล็กน้อยก่อนจะตระหนักได้ว่าเยี่ยเหมยในเวลานี้ น่าจะกึ่งไม่ได้สติ แต่ไม่รู้เหตุใดเขาที่ไม่ชอบพูดมากถึงได้อธิบายตอบ เยี่ยเหมยว่าเยียนหมัวหมัวกับเยียนเพยไปที่ใด ขณะที่พูดก็อดจะขมวดคิ้ว ไม่ได้ "เรือนตั้งใหญ่โต มีเพียงเจ้าอยู่อยู่กับเยียนหมัวหมัวเท่านั้นเองหรือ"

พอเขาถามเช่นนี้ เยี่ยเหมยเองก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติอย่างซ้ำ ไปมาก "ในเรือนย่อมจะไม่ได้มีแค่ข้าอยู่กับเยียนหมัวหมัว แต่ท่านอาตั่วเหอ กับอาสะไ้ต้าเหอพาเงินฮวากลับหมู่บ้านไป ส่วนพี่เหวินเชวียนก็ถูกคน มาเรียกตัวไปเช่นกัน ต่อจากนั้นก็มือนธพาลท้องถื่นมาหาเรื่อง แล้วอุ้ข้อ

ก็ปรากฏตัว ทั้งๆ ที่หมอต่ายในหมู่บ้านบอกแล้วว่าระยะนี้จะเตรียมตัวให้พร้อมตลอดเวลา แต่จู่ๆ กลับเดินทางไปเยี่ยมญาติ..."

เรื่องราวต่อเนื่องกันเป็นทอด ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญเพียงนี้ได้!

พอคิดไล่ไปตามต้นสายปลายเหตุ เยียเหมยก็พูดขึ้นว่า "ไม่ถูกต้อง อู๋ซื่อไหนเลยจะมีปัญญาสร้างเรื่องบังเอิญได้มากมายขนาดนี้" ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะในสมองมีเรื่องให้คิดหรือเป็นเพราะเจ็บจนซาไปแล้ว เยียเหมยถึงพอจะทนได้มากขึ้น เริ่มพูดเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจตนเองขึ้นมาอีก

"เจ้ายังมีศัตรูคู่แค้นคนอื่นอีกหรือไม่" จันอวี่นหยางที่เฝียวท่งหาประสบการณ์มาหลายปีได้กลั่นตุ้ จากเรื่องนันทน์ที่ ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดในเรื่องทั้งหมดดูเหมือนเป็นผู้ชกผู้ลงมือ ทว่าถ้าไม่มีคนคอยช่วย อู๋ซื่อเพียงคนเดียวไม่มีทางทำสำเร็จได้เด็ดขาด

"ศัตรูคู่แค้นหรือ"

เยียเหมยก่อนทะเล่ลุมิตีมาเป็นสาวน้อยที่มองโลกในแง่ดีคนหนึ่ง แล้วจะไปเอาศัตรูคู่แค้นมาจากไหน หลังทะเล่ลุมิตีมาก็ดูเหมือนจะมีเพียง อี้เหิงยสามที่สนิทสนมเพื่อนคนเดียวที่เห็นนางเป็นศัตรูคู่อาฆาต ครั้นนี้ถึงเวลาเกือบสองเดือนที่อี้เหิงยสามหายตัวไปอย่างน่าประหลาด เยียเหมยก็พิมพ์ากับตนเอง "แม้ข้าจะเคยล่วงเกินฝังหมั่มว่ำบ่าวของสะใภ้ใหญ่จัน แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้เคยยุ่งเกี่ยวใดๆ กับพวกนางอีก ชุนหลันยังไม่รู้เลยว่าข้าพักอยู่ที่ไหน มีหรือพวกนางจะรู้ได้..."

"นักเลงพวกนั้นเอาโฉนดบ้านโฉนดที่ดินมาก่อกวณมิไซหรือ เจ้าไซ่เคยล่วงเกินคนในสำนักศึกษาหรือไม่" จันอวี่นหยางเคยเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลในสำนักศึกษานี้มานาน แต่เวลาผ่านไปหลายปี โฉนคน

ยอมเปลี่ยนแปลง สำนักศึกษาในปัจจุบันใครมีโอกาสจับโฉนดบ้านโฉนดที่ดินได้บ้างกลับยังมึนๆ หากแต่เขาจำเรื่องสะใภ้ใหญ่จั่นกับเฝิงหมั้วมัวที่เยี่ยเหมยผลอ่อยถึงเอาไว้แล้ว ตั้งใจว่าเดี๋ยวจะกลับไปตรวจสอบดู

"จริงสิ ท่านไม่พูดข้าก็คิดไม่ถึงจุดนี้ ผู้ที่สามารถเรียกตัวอาห่วยวนกับพี่เหวินเซวียนออกจากบ้านไปได้พร้อมกันนอกจากอาจารย์ใหญ่ของสำนักศึกษาแล้วจะยังมีใครได้อีก ผู้ที่สามารถนำโฉนดบ้านโฉนดที่ดินออกมาได้ย่อมต้องเป็นผู้ที่ครอบครองบ้านและที่ดินผืนนี้" หลังเยี่ยเหมยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเสร็จก็นึกอีกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ "แต่อาจารย์ใหญ่เดินทางออกจากสำนักศึกษาไปดูแลการสอบย่นชื่อครั้งนี้ตามเมืองใหญ่แต่ละเมืองตั้งแต่สิบวันก่อนแล้ว..."

"ไม่มีทางเป็นอาจารย์ใหญ่เฝิง" ดวงตาเหี่ยวเรียวยาวของจั่นอวี่นหยางชี้ขึ้น "อาจารย์ใหญ่เป็นคนเปิดเผยชื่อตรง ไม่มีทางอำมหิตเลอะเลือนเช่นนี้แน่นอน"

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังจะวิเคราะห์หลังเลิกไปกว่านี้ก็มีเสียงพูดเร่งด้วยความร้อนใจของเยียนหมั้วมัวลอยมาจากด้านนอก เยียนหมั้วมัวออกไปตระเวนรอบบ้านว่าที่สามีของเกาจินฮวาจนในที่สุดก็หาหมอต้าแยที่ว่างงานอยู่บ้านมาได้คนหนึ่ง ทั้งสองจึงรีบร้อนกลับมาที่เรือน

เยียนหมั้วมัวจึงจัดให้จั่นอวี่นหยางกับซ่งกวนเจวียไปรออยู่ส่วนนอกห้องนอนของเยี่ยเหมย ก่อนจะเร่งหมอต้าแยให้รีบมาตรวจสภาพร่างกายของเยี่ยเหมย

ครั้นหมอต้าแยตัดกางเกงของเยี่ยเหมยออกดู มือก็สั่นเทาขึ้นมา "แย่แล้ว! สุหยินท่านนี้เกรงว่าต้องคลอดก่อนกำหนดแล้ว"

เยี่ยเหมยเหลือตกตาใส่เพดานห้องอย่างอดไม่ไหว สภาพเป็นขนาดนี้แล้ว ใครไม่รู้บ้างว่าต้องคลอดก่อนกำหนด!

"เด็กยังไม่อยู่ในท่ากลับหัว เกรงว่าคงจะคลอดยาก อีกทั้งน้ำคร่ำซึมออกมาไม่หยุด ปากมดลูกกลับเปิดเพียงหนึ่งปลายนิ้วมือ ถ้าไม่คลอดออกมาภายในหนึ่งวัน เกรงว่าอาจจะรักษาเด็กไว้ไม่ได้" หมอตำแยยื่นมือไปคลำท้องของเยี่ยเหมย ในที่สุดก็ให้ข้อสรุปออกมาสองข้อ ทว่าข้อสรุปนี้ทำให้คนใจหล่นลงกันเหวทันที

"ยายสี่ พี่สะใภ้หนึ่งบอกว่าท่านฝีมือดี ท่านต้องรักษาชีวิตของนายหญิงกับคุณชายน้อยของพวกข้าเอาไว้ให้ได้!" เยี่ยนหมัวมัวตกใจจนสิ้นเทาไปทั้งร่าง คว่ำก้นเงินก้อนหนึ่งออกมาจากกล่องเล็กตรงหัวเตียงวางใส่มือหมอตำแย

"เรื่องนี้...ข้าย่อมจะพยายามสุดความสามารถ ทว่าสูญญินกับนายท่านที่ด้านนอกก็ต้องเตรียมใจให้พร้อมด้วยเช่นกัน" หมอตำแยยึดก้อนเงินเก็บใส่อกเสื้อ ก่อนชะโงกหน้าตะโกนพูดกับจันอวีนหยางอยู่หลังฉากบังลม "นายท่านท่านนี้ ท่านอย่าเพิ่งเอาแต่ดูลูกคนโตมาดูแลสูญญินของท่านกับลูกคนเล็กที่ยังอยู่ในท้องก่อนเกิด ทำของกินมาเพิ่มเรี่ยวแรงให้สูญญินของท่านสักหน่อย ถ้าในบ้านมีสมุนไพรหั่นเตรียมไว้แล้วก็ต้มน้ำร้อนไว้สองหม้อด้วย"

ได้ยินคำของหมอตำแยแล้ว การเคลื่อนไหวของเยี่ยนหมัวมัวก็ชะงักค้างไป ก่อนจะมองไปทางนอกฉากบังลมอย่างอกสั่นขวัญแขวน กำลังคิดจะอธิบาย กลับคาดไม่ถึงว่าจันอวีนหยางถึงกับลุกขึ้นยืนแล้ว

"ข้าจะไปต้มน้ำก่อน เยี่ยนหมัวมัวว่างแล้วค่อยมาทำของกิน!"

ได้ยินดังนี้ เยียนหมั่มวักก็ตกใจจนปากอ้าตาค้างทันที นี่ยังใช้ท่านรอง ที่หลังจากผู้เป็นมารดาสิ้นใจก็เย็นชาเฉียบขั้ว สันโดษเยื่อหยิ่งของนาง อยู่หรือไม่ แต่ทว่าตะลึงงันได้เพียงพริบตาเดียว เยียนหมั่มวักก็ถูกเสียงร้อง โอดโอยของเยียนเหมยตึงสติกลับมา รีบรื้อค้นหิ้วเตี้ยงเตา หยิบโสม ที่เก็บรักษาไว้อย่างดีหิ้วหนึ่งออกมาแล้วเดินอ้อมจากบังลมออกไป ครั้นแล้ว ก็มองเห็นเด็กน้อยที่จั่นอวีนหยางลี้มึงทั้งไว้บนเก้าอี้ จึงส่งเสียงอุทานสงสัย ออกมาเบาๆ "นี่ท่านรองอุ้มเด็กจากบ้านใดมากัน"

เยียนหมั่มวักไม่หวังว่าจั่นอวีนหยางที่มีชีวิตมั่งคั่งสุขสบาย จะทำงานบนเตาเป็น พอเข้าห้องครัวมาได้ก็ไปยืนแทนที่จั่นอวีนหยาง ที่มีมือไม้พันกันยุ่ง ตอกไซ้สีกว่าไปใส่หม้ออย่างคล่องแคล่วว่องไว

"ท่านรอง ท่านเองก็คงหิวแล้วกระมังเจ้าคะ ในบ้านมีงานมาก เกรงว่าจะให้การรับรองได้ไม่ถึงถ้วน เอาอย่างนี้...ท่านกินไข่ไก่รองท้องก่อน สักหน่อยแล้วก็กลับไปคุกหาสน์สกุลจั่น รอวันไหนว่างแล้ว บ่าวคอยให้ เพยเออร์ไปขอมาต่อหน้าท่าน"

"ท่านทำงานของท่านไปได้เลย ไม่ต้องมาสนใจข้า" จั่นอวีนหยาง คิดเล็กน้อยก่อนอธิบายเพิ่ม "เด็กที่อยู่ในห้องเป็นลูกชายสหยาสน์ท่านหนึ่งของข้า แต่ยามนี้ไม่สะดวกจะให้ใครรู้ที่อยู่ของเด็กคนนี้ วันหน้าเกรงว่า ต้องรบกวนหมั่มวักช่วยดูแลด้วย"

"อะไรนะเจ้าคะ" มือของเยียนหมั่มวักหยุดชะงัก "ท่านรอง บัดนี้ บ่าวกับเพยเออร์เป็นบ่าวของนายหญิงแล้ว อีกทั้งแค่ดูแลตนเอง ก็ยังไม่มีเวลาเลยเจ้าคะ"

"ท่านไปทำงานก่อน ถึงเวลานั้นข้าจะอธิบายกับ...นายหญิงของ

ท่านเอง" ในที่สุดจันอินหยางก็รู้สึกได้แล้วว่าไม่มีตรงใดไม่ถูกต้อง แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วจะให้เขาเล่นไปอธิบายกับหมอตำแย จันอินหยางไม่เอาด้วยหรอก

ทางด้านจันอินหยางเพิ่งจะกินไข่ดาวน้ำลงท้องหมดชาม เย็นเพยก็แบกเถียนหนานซิงรีบร้อนก้าวเข้าประตูเรือนมาแล้ว

เถียนหนานซิงไม่มีเวลาให้คิดเรื่องหยุดพัก รีบพุ่งตัวเข้าห้องไปตรวจชีพจรให้เยี่ยเหมยทันที

ครั้นเข็มเงินหลายเล่มถูกฝังลงไป ความเจ็บปวดบนร่างเยี่ยเหมยก็หายไปกว่าก่อน หากแต่เนื่องจากทารกยังไม่กลับหัว เถียนหนานซิงจึงแนะนำให้เยียนหมั่มัวระครองเยี่ยเหมยลุกขึ้นมาเดิน ขณะเดินก็ให้นวดไปด้วย จะได้ทำให้ทารกกลับหัวเข้าตำแหน่งได้ราบรื่นขึ้น

31

เที่ยงวัน บ้านหลังต่างๆ ในหมู่บ้านชยุวันต่างก็คึกคักขึ้นขึ้นมา
เสียงทางด้านเยี่ยเหมยเองก็ดังออกไป ทำให้มีคนทยอยกันมาถึงประตูเรือน
เพื่อจะเข้ามาดูข้างใน แต่ล้วนถูกเยียนหมัวมัดสกัดไว้

หลังจากคุยกับจันอวินหยางเป็นการลับแล้ว เยียนเพยก็ได้แต่
ทำหน้าขมพาดหนึ่งเด็กหนึ่งผู้ใหญ่มายังปาไผ่หลังเรือน ครั้นหาตัวเยี่ยเหมย
ที่เหวี่ยงเปียกโชกจนมีสภาพเหมือนเพิ่งแช่น้ำมาพบก็กล่าวว่า "เรื่องของป่าว
ท่านรองคุยกับนายหญิงจะดีกว่าขอรับ"

"เรื่องอะไรหรือ" เยี่ยเหมยถูกเยียนหมัวมัดมัดประคองเปลี่ยนทิศทางเดิน
มาพอดี นางจึงได้ยืบบทสนทนาของเยียนเพยกับจันอวินหยาง

"ข้ามีงานบางอย่างอยากสั่งให้เยียนเพยจัดการ" เขากลับคฤหาสน์
สกุลจันแล้วก็รีบร้อนจากมา เกรงว่าในคฤหาสน์ตอนนี้คงวุ่นวายขนาดหนัก
ทว่าพอได้ใช้เวลาคุยกับเยียนเพยแล้ว ในใจเขากลับมีคลื่นโหมซัดกระหน้า

ขึ้นมาทันที

เหตุใดเยียนเพยถึงได้หวัดจะเสียชีวิต นั่นเป็นเพราะเขาไปเห็น
หลงจืใหญ่ของร้านข้าวสกุลงั้นสั่งคนงานให้เทกรวดทรายลงในธัญญาหาร!
ซึ่งเสบียงที่เมืองเชิงโจวต้องส่งไปชายแดนในครั้งนี่ก็มาจากร้านข้าวสกุลงั้น
ถ้าเรื่องเสบียงมีของปลอมปนเกี่ยวข้องกับสกุลงั้นจริงๆ หลังเรื่องแดงขึ้นมา
จะนำมัลลัพธ์เช่นไรมาให้ เขาก็ไม่กล้าจะคิดเลย

"เวลานี้?" เยียนเหมยขมวดคิ้วพลงอ่ยถามอย่างข้องใจ แต่ครั้น
นึกได้ว่าบัดนี้ตนเองกำลังจะคลอดลูก เยียนเพยอยู่ในบ้านไปก็ช่วยงานอะไร
ไม่ได้ กลับเป็นจันอวินหยางที่แม้จะได้ชื่อว่าเป็นท่านรองบุตรชายสายตรง
ของสกุลงั้น แต่อันที่จริงไม่ได้อยู่บ้านมาหลายปี จึงไม่มีคนสนิทที่ไว้ใจได้
ในสกุลงั้นแม้แต่คนเดียว จะยืมตัวเยียนเพยไปสักพักก็ไม่มีอะไร นาง
จึงพยักหน้าให้เยียนเพย "ขอเพียงไม่ทำให้การค้าเสียหาย อะไรที่ช่วยได้
พวกเรา ก็พยายามช่วยแล้วกัน" นางกลับลืมไปแล้วว่าในตอนแรกที่ซื้อตัว
เยียนหมัวมัวสองแม่ลูกไว้ก็เพราะจะตอบแทนน้ำใจ และตั้งใจว่า
พอจันอวินหยางกลับมาจะขายต่อให้เขา

"ແ่กๆ" นางเปิดเผยใจกว้างเพียงนี้ จันอวินหยางก็ไม่สะทกใจ
จะอ่ยปากพูดอีกเรื่องหนึ่งแล้ว

สุดท้ายก็ได้เยียนเพยช่วยพูดแทนเขา "อีกเรื่องหนึ่ง ท่านรองกลับมา
คราวนี้ก็เพื่อหลบเลี้ยงศัตรูของเด็กผู้นี้ ไม่อาจปล่อยให้เขาเปิดเผยตัว
ต่อหน้าผู้อื่นได้ นายหญิงจิตใจดี ไม่ทราบจะให้ท่านแม่ของบ่าวช่วยดูแล
เด็กผู้นี้สักหน่อยตอนที่ท่านรองออกไปทำธุระได้หรือไม่ขอรับ"

เด็กที่หน้าตาน่ารักเกินใครแต่สีหน้ากลับซึมกะทือไรชีวิตชีวา

เหมือนซังกวนเจี๋ย ถ้ามีใครตามหาตัวก็เป็นเรื่องง่ายดายจริงๆ เพียงแต่คำว่า 'ศัตรู' ก็ชวนอกสั่นขวัญแขวนเกินไป เยี่ยมเหมยจึงตัดสินใจไม่ได้ไปชั่วขณะ

"เจ้าวางใจได้ อย่างมากครึ่งวันข้าก็กลับมาแล้ว" จันฉวีหนีหายสาบสูญไปหมดแล้ว แค่แวบเดียวก็มองออกถึงความล่งเลงของเยี่ยมเหมย "อีกอย่างเด็กคนนี้ก็เป็นอย่างนี้มาแต่กำเนิด ไม่จำเป็นต้องเปลืองสมองมาดูแลให้มาก"

ยกเรื่องบุญคุณที่เฝ้าช่วยชีวิตและทำให้นางมีรายรับก้อนแรกเอาไว้ก่อน แต่ข้างหลังก็ยังมีความไม่บริสุทธิ์ใจของเยียนหมัวหมัวสองแม่ลูก รวมถึงการกระโจนเข้าช่วยเหลือจากอันตรายในวันนี้อยู่อีก ต่อให้แค่เห็นแก่เด็กที่แววตาแข็งทื่อไร้อารมณ์ความรู้สึกคนนั้น เยี่ยมเหมยก็ตั้งใจไล่เขาไปไม่ได้แล้ว นางจึงประคองท้องเดินมาหยุดเบื้องหน้าซังกวนเจี๋ยที่เยียนเพยอุ้มอยู่ "เด็กลေး เจ้าชื่ออะไร ลงมาเล่นกับอาหึงดีหรือไม่"

แววตาของซังกวนเจี๋ยยังคงเหม่อล้งไร้อารมณ์ความรู้สึกเช่นเดิม หากแต่เยี่ยมเหมยที่จ้องมองความเปลี่ยนแปลงของสีหน้าเขาโดยตลอด กลับพบว่าหูของเขาระดิกน้อยๆ ซาดิก่อนในชั้นเรียนการเลี้ยงเด็ก อาจารย์เคยบอกว่าไม่มีเด็กที่ปิดกั้นตนเองแต่กำเนิด และก็ไม่มีเด็กปิดกั้นตนเองคนใดที่ไม่อยากเดินออกมา สำหรับเด็กที่เป็นเช่นนี้ จำเป็นต้องปฏิบัติตัวอย่างมีน้ำอดน้ำทนกว่าคนปกติเป็นสิบเป็นร้อยเท่า

เยี่ยมเหมยเห็นดังนี้ มุมปากก็ยกขึ้นน้อยๆ ส่งสัญญาณบอกให้เยียนเพยวางเขาลงกับพื้น "พวกท่านมีธุระก็ไปทำก่อนเถิด ระวังตัวด้วย"

"ป่าวขอตัวขอรับ" เยียนเพยประสานมือคำนับอย่างเคารพนบ

ก่อนกล่าว "เพิ่มความยุ่งยากให้นายหญิงแล้ว"

"รู้ว่าเพิ่มความยุ่งยากให้นายหญิงก็รีบไปจัดการธุระให้เสร็จ แล้วกลับมาปรนนิบัติรับใช้ ท่านลู่กับนายน้อยหยวนไม่อยู่ ในเรือนอย่างไรก็ต้องมีคนเฝ้ายามตอนกลางคืน" เยียนหมั่มว้บอภักดิ์ มือ ไม่พอใจอยู่บ้าง ครั้นเห็นจันทรวิหังกับเยียนเพยตามกันจากไปไกลแล้วก็อดจะบ่นพึมพำไม่ได้ "ตอนนี้ในบ้านกำลังต้องการคนช่วยงานเพิ่มขึ้นอีกหลายคน แต่ใครจะไปคนหนึ่งไม่พอยังเพิ่มความวุ่นวายให้อีก"

"พรีด..." เยียนหมั่มว้บไม่ไหว หัวเราะออกมาเบาๆ "ถ้าหมั่มว้บไม่ยินยอมจริงๆ ก็ปฏิเสธแทนเข้าได้นี่นา"

"บ่าวมิได้หมายความว่าเช่นนั้น" เยียนหมั่มว้บเองก็รู้ว่าเยียนหมั่มว้บหาได้ตำหนิจริงๆ ไม่ จึงถอนหายใจ "เฮ้อ ท่านรองเองก็ชีวิตอาภัพนัก"

เยียนหมั่มว้บมิได้พูดอะไรต่อไปอีก แต่เดินไปเคาะประตูหลังของโรงเลี้ยงเด็กที่อยู่ห่างไปเพียงกำแพงกันแทน เฝ้ายามเพิ่งแล้วเป็นเวลาตอนกลางวันของเด็กๆ ในโรงเลี้ยงเด็กพอดี เกาเอ๋อร์ฮวา กับ เกาซานฮวาน่าจะกำลังว่าง ดึงตัวสักคนกลับไปช่วยงานก็ดีเหมือนกัน

เยียนหมั่มว้บสบายอยู่ได้ไม่นานนัก การเดินเหินมีประโยชน์ต่อการกลับหัวของทารก แต่กลับทำให้น้ำคร่ำไหลออกมาเร็วกว่าเดิม หลังเยียนหนานซึ่งได้กลืนน้ำคร่ำอบอวลจากตัวนาง สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดไร้ใดเทียม ได้แต่สอนวิธีการนวดให้หมอดำแย แล้วให้เยียนหมั่มว้บนอนลงบนเตียงรับการนวดช่วยทารกกลับหัวอย่างเร่งด่วน

ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเยียนหนานซึ่งฝังเข็มให้หรือเป็นเพราะ

ยังไม่ถึงเวลา เยียเหมยที่นอนลงบนเตียงเตาถึงไม่ได้มีความรู้สึกเจ็บปวด
ปริศนาเหมือนมีอะไรถ่วงหน้าท้องเช่นตอนเที่ยงแล้ว

หลังบอกให้เกาเออร์ฮวากลับโรงเลี้ยงเด็กไป เยียเหมยก็หันหน้า
ไปพูดกับซ่งกวนเจียที่เยียนหมั่มมาวอุมมาวาลงทางด้านข้าง ซ่งกวนเจีย
ไม่ได้ให้การตอบรับใดๆ แม้แต่นิดเดียว เพียงแต่ฟังเยียเหมยเล่านิทาน
ไปเรื่อยเปื่อยเรื่องแล้วเรื่องเล่า...

"หมาป่าเตาเปล่าจนแถมจึก กรงเล็บแหลมคมตะกุกจนยับเยิน
แต่ก็ยังไม้อาจทำอะไรบ้านที่ลูกหมูตัวที่สามใช้อิฐสร้างได้...เสียววี่
เจ้าจะพริบตาแล้ว ไซมิไซสามารถฟังเรื่องที่อาหญิงเล่าเข้าใจ ลูกหมูตัวแรกนะ
ใจร้อนและก็เกียจคร้านสะเพร่าเกินไป ส่วนตัวที่สอง..."

จันอวินหยางไม่รู้ว่าตนเองยืนฟังอยู่ข้างผนังมานานเท่าไร ดูเหมือนว่า
เขาจะอยู่ตั้งแต่เยียเหมยเล่านิทานเรื่องก่อนแล้ว เขาไม่รู้เหมือนกันว่า
เหตุใดตนเองถึงยืนเงิบโดยตลอด เป็นเพราะกลัวจะรบกวนความเงียบสงบ
ในห้อง หรือเพราะถูกนิทานที่เยียเหมยฝันสะกดกลั่นความเจ็บปวด
เล่าออกมาอย่างมีชีวิตชีวานั้นดึงดูดใจ

"โอ้ย...ท่านกับเสียววี่ออกไปข้างนอกเถอะ ข้า...เกรงว่า...
จะคลอดแล้ว" หลังเล่านิทานจบแล้ว เยียเหมยก็หอบหายใจถี่หนัก
หลายเสียง ก่อนพลันหันหน้ามาคว่าจับข้อมือเยียนหมั่มมาวอุมมาวอด้วยความ
ทรมาน

"นายหญิง!" เยียนหมั่มมาวอถูกทำให้ตกใจอีกแล้ว มีใครที่ไหน
เป็นอย่างเยียเหมยบ้าง ถ้านางไม่มีสภาพเหมือนไม่เป็นอะไรก็มีสภาพ
เหมือนใกล้จะไม่วิวแล้วไปเลย

ยามนั้นเองหมอดำแยที่บหลับอยู่ด้านข้างกลับปราดมาถึงอีกด้าน
ที่ใช้มานั่นเฝ้าเอาไว้แล้ว นางตรวจดูส่วนล่างของเยี่ยวเหมย เสียงครี้น้อยๆ
ของนางดังตามมาทันที "ปากมดลูกเปิดแล้ว แต่ตำแหน่งยังไม่ถูกต้อง!"

เถียนหนานจึงที่ยามนี้อยู่อีกห้องก็พลันแดงตัวขึ้นมา พลังส่งเสียงถาม
"ตอนนี้ตำแหน่งทารกเป็นอย่างไร"

"อย่าตาย..." ท่ามกลางเสียงหวาดหวั่นลนลานของบรรดาผู้ใหญ่
ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าริมฝีปากซึ่งกวนเจียวที่ถูกเยียนหม่อมมัวออกมาข้างนอก
ขยับน้อยๆ ส่งเสียงแผ่วอ่อนออกมา นัยน์ตาที่เหม่อค้ำของเขาเองก็ขมด้วย
แววตระหนกตกใจเช่นกัน

"ท่านรอง กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ รับเด็กไปเจ้าคะ" เยียนหม่อมมัว
พบจันอวีนหยางกลางทางเดินก็ส่งตัวซึ่งกวนเจียวเข้าอ้อมแขนเขา
แล้วม้วนแขนเสื้อวิ่งปรี๊ดไปห้องครัว

ในห้อง เสียงครางแผ่วด้วยความเจ็บปวดถึงขีดสุดแต่กลับ
ฝืนสะกดกลั้นไว้ดังถึขึ้นกว่าเก่า จันอวีนหยางทนไม่ไหวต้องพุ่งตัวมา
หน้าประตูไม้สลักลายที่ปิดจับไว้โดยไม่ลงกลอนบานนั้น ในเวลานี้เอง
เขาพลันรู้สึกว่าตรงคอเปื่อยขึ้น ต่อจากนั้นหูก็ได้ยินเสียงวิงวอนแผ่วเบา
แทบไม่ได้ยิน

"อย่าตาย..."

ครั้นหันหน้ามองไปยังจุดกำเนิดเสียง จันอวีนหยางก็ตกตะลึงพริ้งเพริด
พระโอรสเพียงองค์เดียวของรัชทายาทองค์ปัจจุบันนี้อายุห้าขวบ หลังได้เห็น
ชายรัชทายาทสิ้นใจอย่างอนาถด้วยตาตนเองก็ได้รับความตระหนก
มากเกินไปจนมีอาการเจ็บขมขื่นผิดปกติ จนถึงบัดนี้ยังไม่เคยเปิดปากพูด

แม้แต่ครั้งคำ และก็ไม่เคยมีการแสดงออกทางอารมณ์อื่นๆ เช่นกัน แต่เวลานี้ที่อยู่ในเรือนเล็กนี้เขากลับมีความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์แล้ว เช่นนี้จะไม่ให้จันอวินหยางจิตใจสะท้านสะเทือนได้อย่างไร

"ท่านรอง เมื่อกลางวันเป็นเรื่องเร่งด่วน แต่บัดนี้ท่านไม่อาจเข้าไปข้างในได้แล้ว" เยียนหม่ววัยยกน้ำอ่างหนึ่งเดินกลับมาพอดี เห็นจันอวินหยางยืนเหม่ออยู่หน้าประตูห้องนอนเยี่ยเหมยก็รีบดึงตัวเขาไว้

ด้วยอยากตรวจดูอาการของซังกวนเจี๋ยให้รู้ชัด อีกทั้งเขาเข้าห้องคลอดไปก็ไม่เหมาะสมจริงๆ จันอวินหยางจึงล่าถอยมาอยู่กลางโถงใหญ่นอกทางเดินอย่างเงียบๆ แต่จะไม่ให้เขาซักถามได้อย่างไร ซังกวนเจี๋ยกลับยังคงเอาแต่จ้องมองห้องเยี่ยเหมย แววดตาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นเศร้าสร้อย

พลบค่ำฤดูร้อนมีหมอกเมฆแดงเกลื่อนท้องฟ้า หมู่บ้านซุ่ยว่นมีควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยวนเวียน ดูมีบรรยากาศเสียดสับสนรุ่มเย็น มีเพียงเรือนของเยี่ยเหมยที่แม้จะมีควันไฟลอยวนเวียนเช่นเดียวกัน แต่กลับมิได้เสียดสับสนรุ่มเย็นโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะหลังจากเกาเอ๋อร์ฮวา กับเกาซานฮวาพาเกาซื่อฮวา เกาอู่ฮวา และลู่อันหฺร่านกลับมา ทั้งเรือนยิ่งวุ่นวายจอแจขึ้นมาก

จันทร์ขึ้นถึงกลางฟ้า สายลมภูเขายืนสบายพัดพาความร้อนระอุของฤดูร้อนให้สลายไป แต่ตัวเยี่ยเหมยกลับเปียกชุ่มเหมือนเพิ่งถูกซัดขึ้นขึ้นจากน้ำก็มีปาน

ความเจ็บปวดโหมซัดมาตั้งแต่พลบ ค่ำดึกตื่นเที่ยงคืนแล้ว

ความเจ็บปวดแสนสาหัสปานร่างจะปริฉีกที่กายส่วนล่างก็ยังถาโถมมาอย่างไม่ขาดสาย เจ็บจนถึงขั้นที่นางไม่มีปัญญาจะทนรับไหว หากแต่ไม่ว่าเถียนหนานชิงจะให้ยาแรงคลอดหรือหมอดำแยจะνωดไม่หยุดมือเด็กในท้องกลับเหมือนว่ากำลังทำตัวต่อต้านเยี้ยเหมย ไม่ยอมกลับหัวเสียที่

มือหมอดำแยยิ่งสั่นขึ้นเรื่อย ๆ สีหน้าเถียนหนานชิงก็ยิ่งคร่ำครีดยเยียนหมัวมัววิ่งไปจุดธูปสามดอกที่ห้องโถงใหญ่แล้ว แต่ก็หาได้มีประโยชน์มากนัก

ยังดีที่เด็กๆ ในบ้านกับชั่งกวนเจวียล้วนถูกเกาเอ๋อร์ฮวากับเกาซานฮวาที่ร้อนใจเช่นเดียวกันพาตัวไปอยู่ที่โรงเลี้ยงเด็กแล้ว ทางนี้ถึงได้ไม่วุ่นวายหนักกว่าเดิม ส่วนบรรดาสตรีทั้งสาวทั้งชราที่คอยมาดูเยี้ยเหมยด้วยความเป็นห่วงนั้น แม้จะต่างอยากรู้ อยากเห็นว่าบุรุษชุดเขียวครามที่นั่งก้ำหมัดอยู่ในห้องโถงใหญ่ของบ้านเยี้ยเหมยเป็นผู้ใด แต่ในเวลานี้ก็ไม่มีใครสะดวปากจะเอ่ยถาม

"ท่านหมอเถียน ไม่อาจชักว่านี้ได้แล้ว ท่านลงมิดกรีดท้องข้าเอาเด็กออกมาเถิด" ฉับพลันนั้น คำพูดของเยี้ยเหมยในห้องนอนก็ทำให้จั่นอวิ้นหยางเผลอปล่อยมือทำให้ถ้วยชาในมือตกคว่ำลงพื้น ส่วนคนก็ผุดลุกขึ้นยืนอย่างห้ามใจไม่อยู่เช่นกัน

"แม่นางเยี้ย เจ้าพูดเหลวไหลอะไร!" เถียนหนานชิงกำลังจับขีพจรรให้เยี้ยเหมย พอได้ยินก็ตกใจจนหัวใจแทบวายเช่นกัน เหงื่ออาฟแตกพลั๊กจนเปียกซึมเสื้อผ้า "ถ้าทำเช่นนั้น เจ้ามีหรือจะรอด"

"ข้าพูดจริง ๆ คราวก่อนท่านมิใช่บอกว่ามียาชาหรือไร เอามาให้ข้าดื่ม

จากนั้นท่านก็ฆ่าท้อง พอเสร็จก็เย็บไปที่ละชั้น ข้าเคยเห็นครวาก่อน ท่านยังเย็บขาให้เจ้าต่างหน้าหมู่บ้านอยู่เลย" เยียเหมยมิได้กำลังล้อเล่น นางเจ็บจนไม่มีปัญญาจะคิดพิจารณาแล้วจริงๆ นางไม่สนว่าเขามีทักษะความรู้พอหรือไม่ และไม่สนด้วยว่าหลังผ่าตัดเสร็จแผลจะอักเสบหรือเปล่า นางแค่อยากหลุดพ้นจากความเจ็บปวดทรมานให้เร็วขึ้น

น่าเสียดายที่การผ่าตัดคลอดซึ่งเห็นได้ทั่วไปในชาติก่อนของนาง เป็นเรื่องที่ชวนให้โลกตะลึงในอาณาจักรดำนี้ พุดยังไม่ทันจบดีก็ถูกเถียนหนานชิงปิดปากไว้แล้ว "แม่นางเยีย อย่าพูดเหลวไหล"

หมอดำแยงกำลังใช้มือข้างหนึ่งวัดดูขนาดปากมดลูกของเยียเหมย พอได้ยินคำของเยียเหมยก็ตกใจจนมือเสียการควบคุมไปทันที ถึงกับเผลอดันเข้าไปด้วยกำลังแรง สองนิ้วรู้สึกได้ว่าดันเข้าไปถูกตัวเด็ก ทำให้เด็กขยับตัว ซึ่งก็ข้างบังเอิญโดยแท้ การขยับนี้ทำให้นางตะถุกเส้นผมเปียกขึ้น จึงอดจะส่งเสียงอุทานดีใจออกมาไม่ได้ "ข้าแตะถูกหัวเด็กแล้ว! นายหญิงรีบออกแรงเบ่ง"

อันที่จริงไม่ต้องให้นางบอก ในใจเยียเหมยก็รู้สึกได้ นางหายใจเข้าออกตามคำชี้แนะของหมอดำแยงก่อนออกแรงเบ่ง เจ็บจนกัดริมฝีปากไว้อย่างแรง ถึงค่อยกลั้นเสียงร้องเอาไว้ได้

"นายหญิง ถ้าเจ็บท่านก็ร้องออกมาเถิดเจ้าค่ะ อย่ากัดจนตนเองเป็นแผล" เเยียนหมัวกำลังช่วยเช็ดเหงื่อให้เยียเหมย เห็นริมฝีปากนางมีเลือดไหลแล้วก็ปาดน้ำตาด้วยความปวดใจ "นางคนอำมหิตที่สมควรตาย นักเลงหน้าเหม็นที่สมควรตาย รอท่านลูกกลับมา จะต้องเล่นงานพวกเจ้าให้น่าดูชมให้ได้!"

"เอาท่อนไม้มาให้นายหญิงของเจ้ากัดไว้เถิด อย่าปล่อยให้นางกัดถูกลิ้น" เกียนหนานซึ่งรู้ว่าปัญหาใหญ่ในอาการคลอดยากของเยี่ยเหมยได้ผ่านไปแล้วจึงโล่งใจในที่สุด เขาลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก ยังต้องขบคิดตรึกตรองคำเสนอแนะที่ชวนตะลึงของเยี่ยเหมยอีกสักหน่อย "ข้าจะไปนั่งในห้องโถงใหญ่สักครู่ มีอะไรก็ไปเรียกข้า" ถึงอย่างไรชายหญิงก็ยังแตกต่างกัน แม้มีมาน้ำก้นอยู่ เกียนหนานซึ่งไม่อาจมองเห็นภาพอีกด้านชัดเจน แต่อยู่ในห้องต่อก็มีใครเหมาะสม

ตั้งแต่ตอนที่เยียนเพยไปปรับตัวมาจนถึงตอนนี้ก็ห้าชั่วยามเข้าไปแล้ว นอกจากตอนที่กินเกี่ยวน้ำซามหนึ่งลงไปลงๆ ระหว่างนั้นแล้วเขาก็ไม่มีเวลาพักอีกเลย เกียนหนานซึ่งเดินสะโหลสสะเหลมาถึงระเบียงทางเดินแล้วก็ได้จั่นอวินหยางช่วยประคองแขนไว้ "ท่านหมอเยี่ย...เหมยนางเป็นอย่างไรบ้าง"

จั่นอวินหยางได้รู้เป็นครั้งแรกว่าสตรีคลอดลูกถึงกับเป็นเรื่องชวนใจหายใจคว่ำเพียงนี้ ทำให้คนนั่งไม่ติดเพียงนี้ ความทรมานเคียดกรำจากเรื่องนี้ยากจะบรรยายยิ่งกว่าตอนที่ถูกรื้อเข้าเฝ้าในห้องทรงพระอักษร แล้วต้องเลือกกระหว่างการมีหน้ามีตาไว้ชิดจ้ำกักับการหลบอยู่ในที่มืดเสียอีก

เกียนหนานซึ่งมองจั่นอวินหยางแวบหนึ่งด้วยความแปลกใจ "เจ้าเป็นผู้ใด" จั่นอวินหยางยังไม่ทันตอบ เกียนหนานซึ่งก็เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้กลางห้องโถง หลังดื่มชาไปอีกหนึ่งก็โบกมือกล่าวว่า "ช่างเกิดในเมื่อให้เจ้าเข้าประตู่มาได้ก็แสดงว่าต้องเป็นคนรู้จักของพวกนาง อีกอย่างท่านลู่ก็ไม่อยู่ ข้าเองก็ได้แต่ต้องอธิบายให้เจ้าฟังก่อนสักหน่อย

รอฟ่านลูกลับมาเจ้าค่อยบอกเล่าต่อเขา คราวนี้แม่นางเยี่ยมีอันตรายใหญ่หลวงจริงๆ ถ้ามิใช่ปตินางเชี่ยวชาญเรื่องการบำรุงรักษาร่างกาย และก่อนหน้านี้น่านลูได้ซื้อสมุนไพรหนึ่งมาเตรียมไว้ เก่งว่าคงไม่รอดทั้งแม่ทั้งลูกแล้ว คนทำช่างใจคอโหดเหี้ยม วิธีการก็อำมหิตโดยแท้"

เถียนหนานซิงมาอาศัยกินข้าวที่เรือนนี้เป็นประจำเพื่อคอยเลียบเคียงถามความรู้เกี่ยวกับการรักษาที่เยี่ยเหมยรู้ คนมิใช่ต้นไม้ใบหญ้าที่ไม่มีอารมณ์ความรู้สึก เคารพกรรมที่เยี่ยเหมยประสพคราวนี้ก็ทำให้ชายชราที่ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เป็นนิจผู้นี้คับแค้นใจเช่นกัน เขามีสีหน้าก้มมึงมึง อยากให้พวกคนที่ผลักเยี่ยเหมยมาอยู่ตรงหน้าใจแทบขาด เขาจะได้ลงมือระบายแค้นให้หนัก

ยามนั้นเอง เสียงเปรี๊ยะดังขึ้นเบาๆ ก่อนที่เท้าแขนของเก้าอี้ไม้พะยุงตัวที่จั่นวีนหยางนั่งอยู่ปริตกตามเสียง

อยู่ดีๆ เถียนหนานซิงกลับรู้สึกว่ามีลมเย็นม้วนพัดในห้อง ขนบนแขนลุกชูผุดตุ่มหนังไก่แน่นขนัด เขาอุบเคราเหลือบมองบุรุษเยี่ยชาผู้มีใบหน้าก้มมึงมึงแวบหนึ่งอย่างเจี๊ยบๆ

ดวงจันทร์ยังไม่ลับลง ขอบฟ้าเพิ่งปรากฏสีชาวพุงปลา หมู่บ้านซุ่ยวนมีเสียงไก่ขันเสียงแรกดังขึ้น

ยามนั้นเอง ในห้องเยี่ยเหมยเองก็มีเสียงร้องไห้ของเด็กทารกดังออกมา เริ่มแรกเป็นเสียงร้องเบาๆ อืดอืดแหบแห้ง จากนั้นก็กลายเป็นเสียงร้องให้จ้าอย่างมีพลังเต็มเปี่ยม

เยียนหมัวม้วยยกน้ำผสมเลือดอ่างหนึ่งพุ่งปราดออกมาจากด้านใน

"พระโพธิสัตว์คุ้มครองโดยแท้!"

"เยียนหมัวมัว!" จันอวีนหยางร้องเรียก แต่เยียนหมัวมัวคล้ายว่า 'ไม่ได้ยิน รีบไปห้องครัวเอาน้ำร้อนอ่างใหญ่ยกขึ้นมาและทำท่าจะพุ่งตัวเข้าไปในห้องอีกรอบ คราวนี้จันอวีนหยางได้แต่เอาตัวขวางหน้านางไว้ "นายหญิงเล่า ไม่เป็นอะไรกะมัง" ตั้งแต่เด็กส่งเสียงร้องให้เสียงแรก จันอวีนหยางก็ไม่ได้ยินเสียงเยียนหมัวแล้ว หัวใจเหมือนถูกคนจับไปห้อยอยู่กลางอากาศ ยากจะสงบใจลงได้"

เยียนหมัวมัววันไปก่อนสายหน้าทันที "หลังนายหญิงคลอด คุณชายน้อยก็หมดแรงหลับไปแล้วเจ้าคะ ท่านรอง ท่านอย่าขวางทางข้าทางคุณชายน้อยกับนายหญิงยังมีเรื่องอีกไม่น้อยให้จัดการ" เนื่องจากไม่อยากจะให้เรื่องโฉดบ้านโฉดที่ติดทำให้คนทั้งหมู่บ้านซู่วนต้องแตกตื่น เยียนหมัวมัวจึงบอกปิดเพื่อนบ้านที่อยากมาช่วยให้กลับบ้านไป มิเช่นนั้นนางก็คงไม่งานยุ่งขนาดนี้

พอได้ยินคำตอบ จันอวีนหยางก็คลายมือที่กำแน่นมานานออกอย่างใจลอย หูได้ยินเพียงเสียงเถียนหนานซึ่งที่อยู่ในห้องกำลังกำชับเยียนหมัวมัวถึงวิธีการพยาบาลดูแลเยียนหมัวหลังตื่น เด็กคลอดเร็วราวสิบวันไม่มีอะไรร้ายแรง เพียงแต่ช่วงคลอดอยู่ในกายมารดานานไปหน่อย ต้องบำรุงดูแลอย่างใส่ใจเป็นพิเศษกระยะ เขาพูดไปตั้งมากมาย จันอวีนหยางกลับได้ยินเพียงคำว่า 'ปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูก'

หัวใจกลับมาเข้าที่อีกครั้ง จันอวีนหยางหมุนกายเดินออกจากห้องโถงมายืนอยู่ในลานเรือน สองมือโพล่หลัง เงยหน้ามองไปทางตะวันออก สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมา จากสงสัยเป็นงุนงงสับสน

สุดท้ายก็เป็นสีหน้าหายข้องใจ และยังถึงขนาดมีแววตื่นเต้น กระเหี้ยนกระหือรืออีกหลายส่วน เพียงแต่เรื่องราวตบเท้าเข้ามาหา มากเกินไป ความสามารถควบคุมตนเองอันแก่กล้าของเขาบอกเขาว่า ทุกเรื่องมีต้นสายและปลายเหตุ จัดการงานที่รัชทายาทมอบหมาย ให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยมาคิดเรื่องส่วนตัวก็ยังมิสาย

32

เยียนเพยยุ่ง่วนมาหนึ่งวันหนึ่งคืน ในที่สุดก็ทำงานที่จั้นอวินหยาง มอบหมายให้ได้เรียบร้อยพอสมควรแล้ว กลับถึงเรือนเล็กก็ทันเวลาข้าวเช้าพอดี

เขารับชามข้าวที่เกาเออร์ฮวายื่นส่งมา ก่อนเอ่ยถามเยียนหมั่มวถึงอาการของเยี่ยเหมยอย่างอดใจรอไม่ไหว

"นายหญิงสบายดี เพียงแต่ไม่มีเรี่ยวแรง ต้องบำรุงดูแลสักระยะ ส่วนคุณชายน้อยก็น้ำตาหล่อเหลานัก ดวงตา จมูก และปากเล็กๆ นั้น เอ้อ...ไฉนข้าถึงรู้สึกเหมือนเคยเห็นจากที่ไหนมาก่อนนะ" พูดไปพูดมา เยียนหมั่มวก็พลันมีอาการเหม่อลอยเล็กๆ ขึ้นมา ตอนเช้าตรู่ยุ่ง่วนวายเลยไม่รู้สึกรึ ตอนนี้นึกถึงหน้าตาของเด็กขึ้นมากลับมีความรู้สึกเหมือนว่าเคยรู้จักมาก่อนจริงๆ แต่นางกลับนึกไม่ออก

"ท่านแม่ ตอนท่านลู่ออกจากบ้านเมื่อวานได้บอกหรือไม่ว่า

จะกลับมาเมื่อไร แล้วต้องบอกเรื่องข้อต่อนายน้อยหยวนหรือไม่" เยียนเฟยวางขามลง ทำงานให้จั่นอวีนหยางเสร็จก็เหลือเฟื่องงานทางเยี่ยเหมยนี้ หากแต่เรื่องโฉนดบ้านโฉนดที่ดินต้องให้ผู้ดูแลสำนักงานจัดการ ส่วนเรื่องอิเหนียงสามก็ต้องให้สกุลเยี่ยจัดการ เยียนเฟยไม่คุ้นเคยกับทั้งสองฝ่ายจึงไม่สะดวกจะออกความเห็นจริงๆ

กล่าวถึงเรื่องนี้ เยียนหมัวมัวก็เรียกเกาเอ๋อร์ฮวากับเกาซานฮวามาฟังด้วยกัน

"เรื่องเมื่อวานพวกเจ้าสองคนอย่าเพิ่งให้ใครล่วงรู้ ทั้งนายน้อยหยวนทั้งท่านลู'ไม่อาจเสียสมาธิได้ อีกอย่างงานแต่งงานของพี่สาวคนโตของพวกเจ้าก็ใกล้จะมาถึง ไม่ต้องเอาเรื่องไปรบกวนพ่อแม่พวกเจ้าเช่นกัน นายหญิงบอกแล้วว่าเรื่องทุกอย่างรอหลังนางอยู่ไฟเสร็จและนายน้อยหยวนสอบยวนข้อเรียบร้อยค่อยว่ากัน ทว่าก็ยังต้องสืบหาที่อยู่ของนางคนอามิตานั้นให้ได้ ก่อนหน้านั้นไม่รู้ว่านางไปซ่อนตัวอยู่ที่ใด ถ้าจับนางได้และส่งนางเข้าคุกตั้งแต่คราแรก อาจจะไม่มียี่ร้ายนี้เกิดขึ้นก็ได้"

พอคิดถึงว่ายี่เหมยเกือบตายเพราะเหตุนี้ เยียนหมัวมัวก็ปล้นพนมมือท่องอมีตามพุทธรู้ขึ้น สองวันมานี้นางเอ่ยนามพระพุทธรองค์และทวยเทพทั่วทั้งสวรรค์จนจะครบทุกองค์แล้วกระมัง

"อืม เช่นนั้นก็รอท่านลู'กลับมาค่อยตัดสินใจว่าควรทำอย่างไร" ในใจของเยียนหมัวมัวกับเยียนเฟยยึดถือเยี่ยเหมยเป็นเจ้านายแล้ว ในขณะที่ลู'เงินก็เป็นผู้ชาญฉลาดมากปัญญา ส่วนจั่นอวีนหยางเจ้านายคนเก่า นั้น เนื่องจากเมื่อก่อนเขาลึกล้ำเกินไป ตอนนี้ก็เคร่งขรึม

เย็นชาอย่างมาก พวกนางสองแม่ลูกจึงไม่รู้โฉมหน้าที่แท้จริงของเขา
ย่อมไม่มีทางคิดถึงเรื่องว่าให้เขาช่วยตัดสินใจ

เยียนหมัวมัวกับเยียนเพยและแม่แต่เกาเอ๋อร์ฮวากับเกาซานฮวา
ต่างก็แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่เยี่ยเหมยคลอดก่อนกำหนดในครั้งนี้
โดยที่ลี้มไปสนิทว่าในบ้านยังมีจันอวินหยางอยู่อีกคน มิใช่เห็นเขาเป็น
คนกันเองเลยไม่ใช่ใจ แต่เห็นเขาเป็นคนแปลกหน้าที่บังเอิญโผล่มา
โดยสมบูรณ์ ไม่ต้องสอบถามความเห็นของเขา และก็ไม่ต้องสนใจ
ความต้องการของเขาเช่นกัน

การถูกคนมองข้ามเช่นนี้นับว่าเป็นประสบการณ์แปลกใหม่
สำหรับจันอวินหยาง เขารู้ว่าคนเหล่านี้เป็นห่วงเป็นใยเยี่ยเหมยมากเกินไป
ถึงได้ลี้มการมีอยู่ของเขาไป หากแต่เขารู้สึกอึดอัดกับความรู้สึกที่ถูกกัน
อยู่วนนอกนั้นๆ ถึงแม้ในใจจะขุ่นเคือง ทว่าเขาก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่
ใช้ช้อนตักไข่ต้นนุ่มลื่นป้อนชั่งกวนเจวีย

แม้ชั่งกวนเจวียจะมีท่าทางเหม่อลอยไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่พอถึง
เวลากินข้าวเขายังรู้จักอ้าปาก เวลาอยากปลดทุกข์ก็รู้จักดึงเชือกผูกกางเกง
เลี้ยงง่ายกว่าเด็กที่ร่าเริงกระฉับกระเฉงเหล่านั้นมาก

เดิมทีเห็นเยี่ยเหมยมีท่าทีเห็นด้วยที่จะให้เยียนหมัวมัวช่วยเลี้ยง
ชั่งกวนเจวียสักระยะแล้ว แต่ตอนนี้พวกเยียนหมัวมัวกลับลั่นยู่ง
จนอยากมีอีกร่างมาช่วยงานใจแทบขาด

รจนห้องครัวเหลือเพียงจันอวินหยางกับชั่งกวนเจวียเพียงสองคน
เขาขมวดคิ้วครุ่นคิดได้พักหนึ่งก็ได้แต่ถอนหายใจล่าวกับฝ่ายหลังว่า
"พระราชนัดดา ก่อนองครักษ์ลับจะมาถึง เกรงว่าคงต้องลำบากให้พระองค์

กลับไปคฤหาสน์สกุลจันกับกระหม่อมแล้วพะยะค่ะ"

ซึ่งกวนเจียว่อมมิได้ตอบอะไรเขาแม้แต่ครั้งคำ จากนั้นก็ถูกเขาแบกขึ้นหลังไม่ต่างจากห่อสัมภาระ และมุ่งหน้าไปคฤหาสน์สกุลจัน ทว่าคฤหาสน์สกุลจันนี้เห็นได้ชัดว่าไม่สมพงศ์กับจันอวีนหยาง หรือจริงๆ ต้องบอกว่าไม่สมพงศ์กับทั้งจันอวีนหยางและซึ่งกวนเจียวิ่ง

จันอวีนหยางเดิมคิดจะไปหาจันเจียงฉืออย่างเงียบๆ เพื่อบอกเรื่องในร้านข้าวให้เขาฟัง ใครจะไปรู้ว่าเพิ่งมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือของจันเจียงฉือ เขากลับได้ยินเสียงหวานเลียนเสียงหนึ่ง

"ฟางเฟยขอบพระคุณท่านลุงที่เมตตาสนับสนุนเจ้าค่ะ"

"เด็กโง่ เหตุใดยังเรียกว่าท่านลุงอยู่อีก" เสียงยินดีปรีดาเป็นของหลินอี่เหนียงอนุของจันเจียงฉือดังขึ้นอีกเสียง

"ท่านพ่อสามี" เสียงของหลินฟางเฟยยิ่งหวานกว่าเดิมหลายส่วน แต่จันอวีนหยางที่ด้านนอกได้ยินแล้วกลับโทสะพลุ่งพล่าน

จันอวีนหยางใช้เท้าหนึ่งถีบประตูห้องหนังสือให้เปิดออก นัยน์ตาเหยี่ยวกวาดมองหลินอี่เหนียงที่นวดเฟ้นให้จันเจียงฉืออยู่ไปจนถึงหลินฟางเฟยที่มีสีหน้าแตกตื่นและดีใจ จากนั้นก็แค้นเสียงเย็นออกจุมูก "ช่างครึกครื้นกันเสียจริง" กระโอเย็นเยียบแผ่ออกมาจากทั้งกายเขา ทำให้อุณหภูมิภายในห้องเมื่อครู่นี้ลดต่ำลงราวกับถึงจุดเยือกแข็งทันที

"อวีนหยาง เจ้ากลับมาแล้วหรือ!" จันเจียงฉือเหมือนว่าไม่สังเกตเห็นใบหน้าเย็นเยียบของบุตรชาย จึงลุกขึ้นยืนพลางกล่าวด้วยความตื่นตื้นตันนินดียิ่ง

เขากับหนึ่งภรรยาสองอนุมีบุตรชายทั้งหมดสามคน คนที่เขารักที่สุด

ไม่ใช่จันอินเฝิงบุตรชายสายรองที่สามารถช่วยงานในกิจการค้าขายได้ และยิ่งไม่ใช่จันอินเพยบุตรชายคนเล็กที่ยังอายุน้อย แต่เป็นจันอินหยางที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดแต่มีนิสัยขบถแต่กำเนิดคนนี่

ครึ่งปีก่อนจันอินหยางกลับบ้านมาเพียงไม่กี่วันก็รีบร้อนจากไปอีกโดยไม่แม้แต่จะทิ้งจดหมายบอกกล่าว เรื่องนี้ทำให้จันเจียงฉือที่คิดจะถือโอกาสให้เขารับช่วงกิจการของบ้านต่อมิโฮอย่างยิ่ง ทว่าอย่างไรก็เป็นบุตรที่รักที่สุด ไม่ได้พบหน้านานแล้ว ยามจันเจียงฉือพินิจมองเขา จึงดูต้งอกต้งใจและอบอุ่นเป็นพิเศษ

"อินหยาง เจ้าสูงขึ้นอีกแล้ว และก็ด่าง ผอมลงด้วย...เอ๊ะ นั่นเจ้าแบกไครมา" จันเจียงฉือตึงแขนเสื้อของจันอินหยาง ก่อนจะเห็นว่าเขาแบกเด็กคนหนึ่งไว้บนหลัง

บังเอิญว่าเมื่อเข้าซังกวนเจวียที่อยู่บนหลังจันอินหยางกินใจลงไป ตอนนี้น่าจะอยากปลดทุกข์ จึงบิดตัวไปมาหลุดออกจากห่อผ้า ใบหน้าเล็กๆ ที่ซุกอยู่ในผ้าจนแดงก่ำจึงสะท้อนเข้าสายตาของจันเจียงฉือพอดี

"อินหยางเจ้า...นี่คือหลานชายของข้า?" ซังกวนเจวียมีหน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น หนวยก้านก็ดี เห็นแค่แวบเดียวจันเจียงฉือก็รู้สึกถูกชะตาแล้ว จึงยื่นมือไปหาอย่างงกเงิ่น

"จันอินหยาง ท่านเลี้ยงสตรีไว้ข้างนอก?" เทียบกับอาการตื่นเต้นพลุกพล่านด้วยความปิติยินดีของจันเจียงฉือ หลินฟางเพยดูจะมีอาการคลุ้มคลั่งอยู่หลายส่วน

ไต้ยินเสียงของหลินฟางเพย ส่วนลึกในดวงตาของจันอินหยางก็มีประกายเย็นเยียบวาวผ่านอย่างรวดเร็ว คราวก่อนต้องรีบจากไป

ไม่ทันได้จัดการเรื่องนาง คิดไม่ถึงว่านางยังกล้าอยู่ที่คุกหาสน์สกุลงันต์ต่อ
ยังไม่ยอมถอดใจเสียที

จันเจียงฉือมีใจลำเอียงเข้าข้างจันอวินหยางเต็มที่ บุตรชาย
ยังไม่ทันพูดอะไร เขาก็ทำหน้าเย็นเยียบแล้ว "เจ้ารับไม่ได้หรือ" น้ำเสียงนี้
ช่างหนาวเหน็บเสียดแทง ลืมอารมณ์เบิกบานใจขณะตัดสินใจ
ให้หลินฟางเพยเป็นลูกสะใภ้เมื่อครู่นี้ไปโดยสิ้นเชิง

อันที่จริงจันเจียงฉือมีความคิดดูถูกหลินฟางเพยว่าที่ลูกสะใภ้นางนี้
อยู่แล้ว ถ้ามิใช่สตรีที่บุตรชายใกล้ชิดด้วยในหลายปีมานี้มีเพียงนาง
เขาก็ไม่มีทางเห็นด้วยกับเรื่องแต่งงานนี้แน่ ทว่าบัดนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว
บุตรชายพาหลานชายกลับมาด้วย แน่نونว่าทุกเรื่องย่อมต้องยึดความพอใจ
ของเขาเป็นที่ตั้ง

หลินฟางเพยเห็นจันเจียงฉือทำสีหน้าเย็นเยียบเย็นก็ไม่กล้าแสดงกิริยา
ของหญิงอารมณ์ร้ายออกมาอีก ได้แต่กระตืบเท้าอย่างแค้นเคือง
แล้วหันไปหาหลินอี่เหนียง "ท่านอาหญิง..."

"ท่านรองอุตสาหกรรมกลับมาจากทั้งที่ ข้าจะไปสั่งบ่าวไพร่ให้ทำความสะอาด
เรือนเดี๋ยวนี้ ฟางเพย ยังนั่งอยู่ทำไมกัน มาช่วยงานสิ" หลินอี่เหนียงรู้ดีถึง
ความรักใคร่ตามใจที่จันเจียงฉือมีต่อจันอวินหยาง จึงรู้ว่ายามนี้ทางที่ดีที่สุดคือ
อย่าปะทะกับจันเจียงฉือตรงๆ จะคิดบัญชีก็ต้องรอสบโอกาส

ระหว่างที่พูดกันไม่กี่ประโยค จันอวินหยางก็ปลดคนบนหลังลงมา
แล้ว

ซังกวนเจี๋ยคล้ายว่ามองไม่เห็นบรรดาคนรอบข้าง และก็
ไม่ได้ยินเช่นกันว่าคนเหล่านี้กำลังพูดอะไร ผู้อื่นเห็นเขามีท่าทางเหมือน

ท่อนไม้ แต่หารู้ไม่ว่าในสายตาเขาก็เห็นผู้อื่นเป็นท่อนไม้เช่นเดียวกัน เขาเดินเหม่อลอยตัวแข็งทื่อไปหยุดอยู่ที่มุมมูมหนึ่ง ก่อนถลกชายชุดขึ้น และปลดกางเกงลง...

ครั้นตระหนักได้ว่าเขาต้องการทำอะไร หลินฟางเพยที่ยังคงอยู่ตรงนั้นก็หวัดร้องดังก้องออกมา ใบหน้าที่เมื่อเข้าบรรจงแต่งแต้มอย่างดีมีผงสีขาว ร่วงกราวลงมา นิ้วที่ชี้ซึ่งกวนเจียวสั่นระริก "เขา...นี่เขากำลังทำอะไร"

"หุบปาก!" จันอวินหยางขมวดคิ้ว ตวัดสายตาทิ่มแทงมองไป เมื่อวานเขาเห็นเยี่ยเหมยต้องทนกับความเจ็บปวด แต่ก็ยังอ่อนโยนกับ ซึ่งกวนเจียวถึงเพียงนั้น เขาถึงได้รู้ว่าเวลาเด็กน้อยถ่ายทุกซึ่มอาจได้รับความตระหนกตกใจได้

ยังดีที่ซึ่งกวนเจียวมีมีท่าทางรู้สึกรู้สา ไม่ว่าเสียงของหลินฟางเพย แหลมบาดหูมากเพียงไรก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตาปล่อยปัสสาวะอยู่ตรงมุมผนัง อีกทั้งเสร็จธุระแล้วยังไม่ลืมจะยื่นมือน้อยๆ ออกมา ส่วนจันอวินหยาง ก็ก้าวไปเช็ดมือให้เขายายได้สายตาดะลینگันของอีกสามคนภายในห้องหนังสือ พอเช็ดเสร็จก็โยนผ้าทิ้งไปด้านข้าง

"เขา...เขา..." ดวงตาจันเจียงฉือปลอยรัศมีแสงเจิดจ้าออกมา แวตาทิ่มมองซึ่งกวนเจียวอบอุณหาดูเหี้ยม ยิ่งมีความมั่นใจขึ้นมาอีกครั้ง "อวินหยาง เขาเป็นหลานชายของข้าถูกหรือไม่ สามารถทำให้เจ้า แบกกลับมาด้วยตนเองได้จะต้องเป็นลูกชายสายตรงที่เจ้าให้การยอมรับ แน่نون ถูกต้องหรือไม่ ฮ่าๆ สกุลจันของข้ามีทายาทสืบสกุลแล้ว!"

"นี่เป็นเรื่องน่ายินดีใหญ่หลวงโดยแท้ ข้านึกขึ้นได้กะทันหันว่า ยังมีงานค้างอยู่ ยากนักกว่าท่านรองจะกลับมาคฤหาสน์ พวกท่าน

ค่อยๆ คุยกันไปนะเจ้าคะ" สีหน้าหลินอีเหนียงเดียวดำเดียวแดง
ถอยออกจากประตูไป ไม่มีเวลาให้นึกถึงหลินฟางเพย

หางตาจันอวินหยางเหลือบเห็นหลินอีเหนียงออกประตูไปได้
ก็เริ่มก้าวเท้าวิ่งเหาะๆ มุมปากยกยิ้มอ่อนนอกอ่อนใจจะคนเยะหยั่น
นึกในใจว่าบนโลกนี้นักมีของบางอย่างที่บางคนไม่ต้องการ แต่บางคน
กลับต้องการแต่มีอาจได้มา

"อวินหยาง เจ้ามีทายาทแล้ว กิจการของสกุลจันเรา..."

จันเจียงฉือเพิ่งจะพูดได้ครั้งเดียว จันอวินหยางก็ขมวดคิ่วตัดบทเขา
แล้ว "ท่านพ่อ ข้ามีบางเรื่องอยากพูดกับท่าน" หากแต่หลินฟางเพยยังอยู่
ในห้อง เขาจึงไม่สะดวกจะพูดอะไรกับจันเจียงฉือได้มากนัก

สายตาของเขามองไปทางหลินฟางเพยโดยตลอด หลินฟางเพย
ถึงแม้จะตอบสนองช้าไปบ้าง แต่มิใช่คนโง่ ลูกตากลอกไปมาน้อยๆ
ครั้นแล้วก็ยื่นมือไปหาซังกวนเจี๋ย อีกทั้งบนหน้ายังแว่นรอยยิ้มที่นับว่า
อบอุ่นอ่อนหวานเอาไว้มิได้ "ในเมื่อท่านลุงจันกับท่านรองมีธุระต้องหารื้อกัน
มิสู้ให้ข้าพาคุณชายน้อยไปเล่นที่สวนดอกไม้ข้างนอกสักครู่จะดีกว่า"

"ไม่ต้อง เจ้าออกไป" จันอวินหยางไม่มีความรู้สึกดีใดๆ ต่อนาง
แม้แต่น้อยนิด ออกปากปฏิเสธนางทันควัน

"ท่านรอง ข้าเพียงแต่อยากทำอะไรให้ท่านบ้างเท่านั้นเอง อีกทั้ง
เมื่อครู่ท่านลุงจันก็รับปากแล้วว่าหลังเทศกาลจงชิว* จะไปสกุลหลิน
เพื่อหารื้อเรื่องวันแต่งงานของท่านกับข้า" หลินฟางเพยยิ้มเอียงอายระคน
ขลาดกลัว ก้มหน้าปิดบังแววเยียบเย็นกันดวงตา

* เทศกาลจงชิว คือเทศกาลไหว้พระจันทร์ ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนแปดตามจันทรคติจีน เดือนแปดอยู่ในช่วง
กลางฤดูใบไม้ร่วงที่เรียกว่า 'จงชิว' จึงเป็นที่มาของชื่อเทศกาล

ปกตินางกำเร็บเลียบसानวางอำนาจบาตรใหญ่จนเป็นนิสัย
จุ๋ๆ มาทำท่าเจียมเนื้อเจียมตัวประจบประแจงเพียงนี้ จันอวีนหยาง
จึงรู้สึกอยู่ตลอดว่าต้องมีอะไรแอบแฝง สีหน้าจึงยิ่งเย็นชากว่าเดิม

จันเจียงฉือกลับได้สติกลับมาทันที "จริงด้วยอวีนหยาง
หยกกลายเป็นปลาที่อยู่ในฟางเพย ตามหลักแล้วสะใภ้เอกของคฤหาสน์สกุลจัน
สมควรต้องเป็นฟางเพยจึงจะถูก แต่ว่า..." จันเจียงฉือมองซังกวนเจี๋ย
ที่ผิวพรรณขาวผ่องละเอียดเกลี้ยงเกลาปานหยกเจี๋ยระโนแวนหนึ่ง
จิตใจกระตือรือร้นขึ้นมาทันที "แต่ว่าก็ไม่อาจปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมกับ
บุตรชายคนโตของเจ้าได้ ถ้าอย่างนี้เจ้าก็รับตัวแม่ของเด็กกลับมาแต่ง
พร้อมกันเลย ให้สองคนมีฐานะเท่ากัน ลูกที่คลอดออกมาให้เป็นสายตรง
ทั้งหมด"

พอได้ยินคำว่า 'หยกกลายเป็นปลา' จันอวีนหยางก็ชักจะสับสนขึ้นมา

นั่นเป็นของแทนใจบิดามารดาของเธอ ไม่ใช่แค่จันเจียงฉือที่ให้ความ
สำคัญ เขาเองก็ให้ความสำคัญอย่างมาก ทว่าหยกกลายเป็นปลาคู่นั้น
มิใช่ตกหายไปตั้งแต่คืนที่เกิดเหตุวุ่นวายนั้นแล้วหรือไร ทั้งเมื่อครั้งปีก่อน
เขาหยังเจิงดูแล้วได้ผลลัพธ์ว่ามันมิได้อยู่ในมือหลินฟางเพยชัดๆ
ถึงได้ให้กุ่จวินไปตรวจสอบเรื่องบางอย่าง คิดไม่ถึงว่าเวลาผ่านมามีครั้งปี
หยกกลายเป็นปลาคู่ว่าจะปรากฏออกมา มีหน้าซำยังอยู่ในมือของหลินฟางเพย
ด้วย

ไม่รู้เพราะเหตุใดจุ๋ๆ จันอวีนหยางก็นึกถึงถ้อยคำก่นด่าขณะเจ็บปวด
จนเสียการควบคุมตนเองของเยี่ยเหมย ก่อนหน้าสี่ระจะซาหนีบและ
จิตใจว่าวุ่นขึ้นมาชั่วขณะ จันเจียงฉือซักถามอะไรต่ออีกก็ฟังไม่ได้ศัพท์แล้ว

เพียงแต่พิมพ์คำตอบกลับไปประโยคหนึ่ง "เรื่องนี้ค่อนข้างวกวนทีหลัง" ตราบใดที่ยังไม่รู้ว่าหลินฟางเพยเอาหยกหายไปได้อย่างไร เขาไม่อาจแหวกหน้าให้รู้ต้นไต้เด็ดขาด

"เช่นนี้ก็ดีเลย ท่านรองวางใจเถิด ข้าจะเลี้ยงเด็กคนนี้ไม่ให้ต่างจากลูกตนเองแน่นอน"

ขณะหลินฟางเพยยังก่อวณอยู่ทางนี้ จันอวินเผิงสามักรรยา ก็รู้มาถึงห้องหนังสือแล้ว ช่วงเวลาที่มองเห็นจันอวินหยาง สองสามักรรยา ต่างก็แสดงท่าทีตื่นเต้นเกินปกติ เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ จันอวินหยาง ก็ไม่มีโอกาสได้พูดเรื่องร้านกับจันเจียงฉือ ได้แต่ขำขันชั่วคราวและพาซึ่งกวนเจียวไปหาที่พัก

จันอวินหยางกลับคฤหาสน์มาครั้งนี้เดิมคิดจะสอบถามจันเจียงฉือ ให้ละเอียดถึงเรื่องข่าวสารและธัญญาหารต่างๆ ทว่านับตั้งแต่กลับมา จันเจียงฉือกลับดูเหมือนจะมึนงงขึ้นมากทันที แต่ละวันออกเข้ากลับคำต่อให้อยู่ตามลำพังที่ห้องหนังสือ แต่เพียงครู่เดียวถ้าหลินอี่เหนียงไม่โผล่ขัดจังหวะกะทันหัน ก็จะมีจันอวินเผิงนำงานกองใหญ่มาหา

ด้วยติดที่ความสัมพันธ์ระหว่างจันอวินเผิงกับเจ้าเมืองเชิงโจว ตราบใดที่จันอวินหยางยังไม่รู้ที่มาที่ไปของเรื่องนี้แน่ชัด ก็ไม่กล้าแพร่พรายข้อมูลใดๆ ต่อหน้าอีกฝ่ายโดยสิ้นเชิง

เพียงพริบตาเดียวเวลาก็ผ่านมาเจ็ดแปดวันแล้ว คนที่จันอวินหยาง ยืมตัวมาจากโรงรับจำนำรู้จี้ก็ส่งจดหมายฉบับหนึ่งตอบกลับมาในที่สุด เขาได้รับจดหมายที่นอกประตูแล้วรีบร้อนกลับเรือน ยังไม่ทันเปิดอ่านจบ

เขาก็ค้นพบว่าในเรือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง

ซึ่งกวนเจียวที่เมื่อครู่เขาให้บ่าวชายเฝ้าไว้หายตัวไปแล้ว!

จันอวินหยางตกใจจนเหงื่อแตกพลั่กทันที รีบเก็บจดหมายเข้าอกเสื้อ ด้วยมือที่สั่นเทาเสร็จก็ได้ยินเสียงพูดไปด่าไปแหลมบาดหูดังแว่วมาจากนอกเรือน "หลินฟางเพย!"

เขาก้าวเท้ายาวเดินออกไป แล้วก็หาตัวหลินฟางเพยที่กำลังขึ้นหน้าต่าทอซึ่งกวนเจียวอยู่พบไม่ไกลจากเรือนจริงๆ เบื้องหน้านางคือบ่าวชายที่เดิมทีสมควรเฝ้าซึ่งกวนเจียวอยู่

อาจเพราะบนตัวจันอวินหยางมีกระโถยเย็นเยียบแผ่ออกมามากเกินไป ทำให้หลินฟางเพยกับบ่าวชายผู้นั้นหันมามองทางเขาพร้อมกัน

จันอวินหยางมีสีหน้าเย็นเยียบเป็นน้ำแข็ง เร่งฝีเท้าก้าวไปอุ้มซึ่งกวนเจียวมาตรวจดูไม่ถึงครู่เดียวกียื่นเท้าไปถีบบ่าวชายผู้นั้นก่อนพูดด้วยโทสะ "ข้าสั่งเจ้าว่าอย่างไร!"

นี่เป็นครั้งแรกที่จันอวินหยางรู้สึกหัวใจสั่นแต่แรงไม่สั่น นี่คือคุณาสน์สกุลจัน นี่คือเรือนสุขเฟิงของเขา แต่เขากลับไม่มีคนที่ใช้งานได้สักคน เขาใช้จะล้มเหลวเกินไปหน่อยหรือไม่

"ท่านรอง... ข้าเพียงแต่คิดจะป้อน..."

"ไสหัวไป!" จันอวินหยางตวาดเสียงด่า พลังสะบัดมือใส่น้ำอีกฝ่าย ถ้ามิใช่เขายังเห็นว่าหลินฟางเพยเป็นสตรี ต่อให้มนางทิ้งก็ยังไม่เกินเหตุไป

ถึงกับกล้าทำให้พระราชนัดดาเป็นแผลถูกลวก?

เขาดั้นด้นจากเมืองหลวงมาถึงเมืองเซียงโจว ระยะเวลาไกลเป็นพันลี้

ก็ยังไม่เคยทำให้พระราชนัดดาเส้นขนหลุดไปสักเส้น แต่เพ็งจะอยู่ใน
คุกหาสนี้ได้เพียงเจ็ดแปดวันก็ทำให้พระราชนัดตามุมปากแดงเป็นแถบ
ซ้ำยังปากแตกเลือดไหลซึมแล้ว

เสียงของจันอวินหยางเยียบเย็นเกินไป อีกทั้งยังมีกระโถนหนาวเหน็บ
บีบคั้นแผ่พุงรอบกาย จึงทำให้หลินฟางเพยที่ไม่เคยเห็นด้านนี้ของเขา
ตัวสั่นงันงกขึ้นมาทันที กุมแก้มที่เจ็บจนชาพลางตะลึงงันอยู่กับที่

จันอวินหยางทิ้งหลินฟางเพยเอาไว้อย่างนั้น เขาส่งสัญญาณมือ
ให้เด็กหนุ่มหน้าแดงคนหนึ่งที่ยังยืนรอเขาอยู่หน้าประตูเรือนก่อนตรงไป
ห้องหนังสือของจันเจียงฉือ ทว่าเขาเพ็งจะเปิดประตูเข้าไปพบจันเจียงฉือ
ยังไม่ทันได้พูดอะไร หลินอี่เหนียงก็รีบร้อนวิ่งโร่มาแล้ว ขณะเข้าประตูมา
ก็พบว่าจันอวินหยางมีสีหน้าไม่ดี จึงอดจะหนาวสั่นน้อยๆ ไม่ได้

"มีใครยั่วโทสะของท่านรองหรือ"

"ไปถอนหมันที่สกุลหลินตอนนี้เดี๋ยวนี้เลย!" จันอวินหยางไม่สนใจ
หลินอี่เหนียง มองตาจันเจียงฉือที่มองมาพลางพูดทีละคำด้วยน้ำเสียง
เยียบเย็น

อันที่จริงไม่กี่วันมานี้จันเจียงฉือตั้งใจหลบหน้าจันอวินหยาง ด้วย
เขาโปรดปรานบุตรชายคนนี้มากเกินไป และทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้ รู้ทั้งรู้ว่า
อีกฝ่ายไม่ได้อยากได้ทรัพย์สินกิจการของสกุลจัน กลับมาแต่ละครั้ง
ล้วนเป็นเพราะมีธุระต้องจัดการ จัดการธุระเสร็จก็จะหันหลังจากไป
โดยไม่ลังเล ดังนั้นเขาจึงไม่ให้จันอวินหยางมาพบเสียเลย ด้วยคิดว่า
ทำเช่นนั้นจะสามารถรั้งตัวบุตรชายให้อยู่บ้านได้นานขึ้น

จันเจียงฉือยอมรับว่าตนเองแก่แล้ว ไม่รู้ว่าจะยังช่วยเฝ้าทรัพย์สิน

กิจการของสกุลจันให้เขาได้อีกนานเพียงไร จึงคิดแต่จะรังตัวเขาไว้รับช่วงดูแลกิจการต่างๆ ต่อไป

อีกอย่างหากว่ากันตามตรง จันเจียงฉือก็ไม่ได้ถูกใจว่าที่ลูกสะใภ้ อย่างหลินฟางเพยผู้นี้เสียเท่าไร เพียงแต่ปีก่อนๆ บุตรชายก็รีบร้อนกลับบ้าน มาบอกว่าต้องการแต่งงาน แต่เป็นเพราะสาเหตุอะไรกลับไม่ยอมบอกชัด เขาถึงได้ไปจัดการเรื่องหมั้นหมายกับสกุลหลิน ดังนั้นคำพูดของบุตรชาย ในตอนนี้จึงเป็นสิ่งที่เขารอคอยมาตลอด จันอวีนหยางเพิ่งจะพูดจบ เขาก็มองเห็นหลินฟางเพยที่หน้าบวมแดงไปครึ่งแกบวิ่งโซซัดโซเซมาถึง หน้าประตูห้องหนึ่งสี่

จันเจียงฉือจึงกล่าวด้วยสีหน้าเข้มขึ้นเล็กน้อย "อย่างไรก็ต้องมีเหตุผล กระมัง"

"ถอนหมั้น?! ท่านรอง ความบริสุทธิ์ของฟางเพยของพวกข้า มิใช่สิ่งที่ท่านจะพรากไปเฉยๆ ได้" หลินอี่เหนียงลอบชำเลืองดู สีหน้าสงบเยือกเย็นของจันเจียงฉือแล้วก็ให้ร้อนใจเงิบๆ นายท่านรักใคร่ ตามใจจันอวีนหยางอย่างไร้ขีดจำกัด ทุกเรื่องล้วนแต่ทำตามความพอใจ เรื่องมาถึงบัดนี้ นางก็ได้แต่ต้องลองเดิมนั่นสักตั้งแล้วว่าเธอไม่มีทาง ยอมให้ชื่อเสียงของจันอวีนหยางมีมลทินใดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยามที่ผู้คนรู้จักกันทั่วแล้วว่าจันอวีนหยางกับคุณชายสุยเฟิงผู้มีความรู้ ความสามารถน่าตื่นตะลึงเป็นคนคนเดียวกัน

"อวีนหยาง?" จันเจียงฉือยินดีฟังคำอธิบายของบุตรชายตนเอง มากกว่า แต่หัวคิ้วก็ขมวดมุ่นโดยไม่รู้ตัวแล้ว

หลินอี่เหนียงไม่เสียแรงที่เป็นคนช่างหมอนของจันเจียงฉือมาหลายปี

สามารถเดาความคิดในเวลานี้ของเขาได้เกือบทั้งหมด เวลานี้จันเจียงฉือรู้สึกว่เกียรติและชื่อเสียงของสตรีเป็นเรื่องใหญ่หลวง ถ้าสกุลหลินคิดถือสาขึ้นมาเพราะเหตุนี้ก็จะส่งผลกระทบต้อชื่อเสียงของบุตรชายอย่างมาก

"ให้นางพูดเอง" จันอวินหยางสะบัดแขนเสื้อ สายตามองเห็นรอยแดงอันชัดหูตาดาบในใบหน้าขาวผ่องของซ่งกวนเจี๋ย แวตาก็เย็บเย็นลงอีกหลายส่วน ส่งสัญญาณมือให้บ่าวชายหน้าแดงที่นอกประตูอีกครึ่ง

"ข้า...ไม่มีอะไรให้พูด" หลินฟางเพยทำเป็นกระมิดกระเมี้ยน แต่ฝัเท้าที่ก้าวเดินเข้าห้องหนังสือกลับหยุดลงโดยไม่รู้สึกตัวภายใต้การจ้องเขม็งของจันอวินหยาง

"คนในคีนั่นไม่ใช่เจ้า" จันอวินหยางพูดอย่างชัดเจนทีละคำ

"ท่าน...ท่านรู้ได้อย่างไร" หลินฟางเพยเอ่ยออกมาภายใต้การจ้องเขม็งจากดวงตาแหลมคมของจันอวินหยาง ครันรู้สึกตัวว่าหลุดปากพูดอะไรก็หน้าเผือดสีทันควัน รีบร้อนกล่าวว่า "ไม่ใช่ๆ คนในคีนั่นเป็นข้าจริงๆ"

"พวกเจ้ากำลังพูดเรื่องอะไร" จันเจียงฉือมองคนนี่ที่คีนั่นที่สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นซึ่งขงขึ้นมาเช่นกัน

จันอวินหยางจ้องใบหน้าซีดของหลินฟางเพย มุมปากยกขึ้นน้อยๆ "วันที่สิบสองเดือนสิบปีกลาย ข้าไปคฤหาสน์นอกเมือง..."

33

วันที่สิบสองเดือนสิบเป็นวันครบรอบวันตายของจีนชื่อผู้เป็นมารดา
จันฉวีวันหยาง ในวันนี้ของทุกปีเขาจะไปรำลึกถึงมารดาอย่างเงียบๆ
เพียงคนเดียวยังคิดถึงนางอันเป็นสถานที่สิ้นใจของมารดา

คดีหลังนั้นกันดารห่างไกล มีข่าวไพร่อยู่น้อยคน ตกตึก
ล้มเสียดังจันฉวีวันหยางคิดถึงมารดาจึงได้ดื่มเหล้าจนเมาหลับ
หลังเกิดเรื่อง ทุกครั้งที่เขานึกถึงหลินฟางเพยเป็นต้องรู้สึกไม่สบายใจ
เขาถึงได้ไม่เคยย้อนนึกถึงเรื่องในวันนั้น ทว่าพอพูดถึงขึ้นมาในเวลานี้
ถึงได้พบว่ายังมีพิรุณอยู่หลายจุดยิ่งนัก

ในคืนวันที่สิบสอง ระหว่างที่นอนเฝ้าอยู่บนตั่งนอนอันเย็นเฉียบ
ก็มีเสียงสวบสาดดังขึ้น จากนั้นข้างกายมีร่างอุ่นร้อนมีส่วนเว้าส่วนโค้ง
ร่างหนึ่งเพิ่มมา จมูกนอกจากได้กลิ่นหอมของเหล้าแล้วยังมีกลิ่นหอมหวาน
ชวนหลงใหลเคลิบเคลิ้มและกลิ่นสะอาดสดชื่นเพิ่มมาด้วย

ราตรีมีดมิตอารมณ์พรั่งพรู เขาแยกได้ไม่ชัดว่าเป็นความฝันหรือเป็นความจริง รู้แต่เพียงว่าขณะฉีกกางเกงขึ้นในและทำลายอุปสรรคกีดขวางบางๆ ของสตรีนางนั้น นางได้ส่งเสียงร้องไห้เบาๆ เหมือนสะกดกลั้นไว้ออกมาเสียงหนึ่งแล้วหลังจากนั้นก็ตัวสั่นเทาร้องไห้โดยตลอดต่อมาเหล่าอกกฤษณ์หนักขึ้น เขาเสร็จกิจแล้วก็หลับเป็นตาย

ครั้นตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็มีหลินฟางเพยอยู่ในสภาพกึ่งเปลือยออกร้องไห้กระซิกอยู่ข้างๆ กลิ่นเครื่องประพินโฉมเข้มข้นกลบกลิ่นทุกอย่าง เขาตกตะลึงเหลือประมาณ ดึงเสื้อผ่ามาสวม พลังทั้งคำพูดว่าจะรับผิดชอบไว้แล้วรับร่อนจากมา ตอนนั้นมาคิดดู เขาถึงกับไม่เคยถามว่าไพร่ในคฤหาสน์นั้นเคยเปลี่ยนผ้าปูเตียงที่สมควรจะเป็นเนื้อนุ่มนั้นหรือไม่ ไม่เคยคิดอย่างละเอียดด้วยว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หลินฟางเพยสวมใส่ล้วนแต่เป็นของหุรหุราราคาแพง เป็นไปได้อย่างไรที่จะสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบระคายมือ

"ช่วงเวลานั้นข้าเองก็ไปไหว้พระขอพรให้ท่านพ่อข้าที่บนเขาเขียนผัวพอดี วันที่สิบสองได้รับจดหมายด่วนจากทางบ้าน บอกว่าท่านแม่ป่วยหนัก ใครเลยจะรู้ว่าขณะเร่งรุดเดินทางไปถึงหมู่บ้านอู่จยา รถม้าจะเกิดพัง เวลานั้นฟ้ามืดแล้ว ข้ากำลังร้อนใจอย่างหนัก แต่แม่นมณีก็ขึ้นได้ว่าสกุลจันมีคฤหาสน์อยู่ที่หมู่บ้านอู่จยา ด้วยเห็นว่าเป็นญาติกันจึงได้รับไปขอความช่วยเหลือ

ผู้ดูแลคฤหาสน์รู้จักสกุลหลินของพวกข้า แต่บอกว่าต้องถามท่านรองก่อน เวลานั้นข้าคิดว่าข้าเองก็เคยพบท่านรอง มิสู้ไปขอร้องท่านรองด้วยตนเองจะดีกว่า ใครเลยจะรู้ว่าพอข้าห้องไปท่านรองจะ..."

พูดถึงตรงนี้ หลินฟางเพยก็หยุดพูดอย่างกระดากอายไร้ใดเทียม หากแต่
ละอองน้ำในดวงตากับถ้อยคำที่นางยังพูดออกมาไม่หมดนั้นได้บอก
อย่างชัดเจนแล้วว่าวันนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

"อย่างนั้นหรือ" เรื่องมาถึงบัดนี้ หญิงนางนี้ยังคิดจะกล่าวอย่างข้างๆ คูๆ
ต่อไปอีก ในเมื่อตัวนางยังไม่อาย เขามีหรือจะไว้หน้านาง จันอวีนหยาง
หมุนตัวเดินออกไปข้างนอก พลาสสิ่งเด็กหนุ่มหน้าแดงผู้หนึ่ง "เอาของมาให้ข้า
จากนั้นเจ้าก็ไปร้านของใช้เด็กเย็บजूที่ถนนหนานซือ แจ่งหลงจูเถียนว่า
วันนี้ให้ปิดร้านชั่วคราว ข้ามีเรื่องจะให้ว่วานเขา" ต่อจากนั้นเขาก็ร้องเรียก
พ่อบ้านของสกุลจันที่อยู่ด้านนอก "ลุงมู่ รบกว่นท่านไปเชิญสะใภ้ใหญ่จัน
มาสักหน่อย" บัดนี้สกุลจันมีสะใภ้ใหญ่ดูแลเรื่องในบ้าน ให้นางมาอยู่
ปรามหลินอี่เหียนก็เป็นเรื่องดี

สะใภ้ใหญ่จันมาถึงเร็วยิ่ง อันที่จริงนางรู้ข่าวตั้งแต่ตอนจันอวีนหยาง
ตบหน้าหลินฟางเพยและเดินมาห้องหนังสือแล้ว เพียงแต่อารมณ์ความรู้สึก
ของนางที่มีต่อจันอวีนหยางสลับซับซ้อนยิ่ง ด้านหนึ่งนางรู้สึกละอายใจ
ต่อลูกทั้งสองของตน ไม่อาจไม่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกเขา แต่อีกด้าน
คิดถึงว่าจันอวีนหยางมีลูกของตนเองแล้วก็ให้ระทมใจอยู่บ้าง

ทว่าพอได้รับข่าวว่าจันอวีนหยางเชิญนางไปห้องหนังสือ นางจึง
วางเรื่องทุกอย่างไว้แล้วเดินมาตามคำเชิญ พอมองเห็นท่าทางปกป้อง
เด็กหน้าตาน่ารักหล่อเหลาคนนั้นของเขาจากนอกประตู นางก็หยุดฝีเท้าลง
อย่างห้ามใจไม่ได้

"สะใภ้ใหญ่" เฝิงหมั้วมัวเห็นเจ้านายตนจ้องมองเงาหลังของ
จันอวีนหยางอย่างใจลอยก็รีบเอ่ยเตือน

สะใภ้ใหญ่จันทน์สุดหยาใจลึก แวตตาเปลี่ยนจากนุ่มนวลเป็นหนักแน่น "ข้ารู้แล้ว" พุดจบนางก็ก้าวเท้าเดินเข้าห้องหนังสือ

"นี่เป็นของที่ข้าให้คนไปเก็บมาจากคฤหาสน์หลังนั้น" จันอวินหยางเปิดห่อผ้าออก ผ้าปูที่นอนเปื้อนเลือดกับกระเป๋าคู่ไหมคุณภาพแย่มากก็ปรากฏออกมา

เขาเองก็ได้พุดอะไรมา คนสายตาดีล้นมองออกได้ว่าวัสดุทำกระเป๋าคู่ใบเล็กใบนั้นคุณภาพเป็นเช่นไร แต่งานปักนับว่าไม่เลว ทว่าหลิฟางเพยไม่ชำนาญเรื่องเย็บปักถักร้อย และยังไม่เห็นวัสดุคุณภาพเลวเพียงนี้อยู่ในสายตา

ส่วนผ้าปูเตียงที่มีรอยเลือดสีแดงคล้ำนั้นก็ทำให้หลิอึ้งหนึ่งโมโนโกรธาขึ้นมาทันที "ท่านรอง ข้าเคารพท่าน แต่ท่านก็ไม่อาจมาย่ำยีฟางเพยเช่นนี้ได้ นี่...นี่..."

"ของเหล่านี้มีไซ้ของหลิฟางเพย!" จันอวินหยางร่อนจดหมายฉบับหนึ่งจากในห่อผ้าออกไป ไม่คิดจะลดตัวไปอธิบายโดยสิ้นเชิง

จดหมายถูกส่งจากมือจันเจียงฉือไปถึงมือสะใภ้ใหญ่จันทน์ สีน้าของทั้งสองคนต่างเปลี่ยนเป็นลึกลับซับซ้อนยิ่ง ทั้งหายข้องใจทั้งคู่ถูกดูแล

"สะใภ้ใหญ่จันทน์ เรื่องนี้เจ้าเร่งจัดการเถอะ" จันเจียงฉือมองหลิฟางเพยที่ยังทำปากแข็งไม่ยอมรับผิดชอบอยู่ข้างประตูปราดหนึ่งอย่างผิดหวัง อีกทั้งพลอยผิดหวังในตัวหลิอึ้งหนึ่งซึ่งที่ทุ่มเทแรงกายแรงใจปรนนิบัติเขามาครึ่งชีวิตไปด้วย

คนที่จันอวินหยางไหว้วานให้จัดการเรื่องนี้เป็นมือดีที่ฉุนชิว น้าชายของเขาทิ้งเอาไว้ในเชิงใจว คนเหล่านี้เก่งเรื่องปิดบังอำพราง ทว่า

เรื่องชุดความลับผู้อื่นซ้ำของยิ่งกว่า นอกจากมีคำสารภาพอันเป็นหลักฐานแน่นหนามาวางต่อหน้าคนแล้ว นอกคฤหาสน์สกุลจันยังมีรถม้าคันหนึ่งจอดอยู่ อีกทั้งข้างในยังมีคนนั่งอยู่สี่คนด้วย

ในสี่คนนี้ สามคนที่เป็นชายคือบ่าวอารักขาของสกุลหลิน คนดีดพินที่สกุลหลินเคยว่าจ้าง และอาจารย์สอนการต่อสู้จากโรงฝึกยุทธ์แห่งหนึ่งในเมือง ทั้งสามต่างมีสัมพันธ์ชู้สาวกับหลินฟางเพยตั้งแต่นางอายุได้สิบห้า แต่ละคนไม่เพียงสามารถบอกลักษณะพิเศษบนร่างกายของหลินฟางเพยได้ชัดเจน แม้แต่เวลา สถานที่ และรูปแบบการลอบนัดพบก็สามารถอธิบายได้อย่างละเอียดยิ่ง หญิงชราอีกคนที่เหลือคือญาติห่างๆ ฝ่ายตระกูลยายของหลินฟางเพย เดือนเก้าปีกลายเคยช่วยหลินฟางเพยอยู่ไฟหลังแท้ง

ส่วนเรื่องหยกปลายปลาคุ้ที่นางเคยกล่าวอ้างถึงนั้น ต่อให้มีอยู่ในมือนางจริงก็เป็นของปลอมแล้ว

สรุปก็คือ สตรีที่ปรากฏตัวบนเตียงของจันอวิ้นหยางในคืนวันที่สิบสองเดือนสิบไม่มีทางเป็นหลินฟางเพยไปได้ ความจริงวางอยู่ตรงหน้าหลินอี่เหนียงกับหลินฟางเพยก็ไม่อาจแก้ตัวข้างๆ คูๆ ได้อีก

สะใภ้ใหญ่จันจึงออกหน้าเป็นตัวแทนสกุลจันไปถอนหมั้นคืนสถานะโสดให้จันอวิ้นหยาง

จัดการเรื่องทางนี้จนคลี่คลายแล้ว จันอวิ้นหยางก็พาซังกวนเจี๋ยไปร้านของใช้เด็กเย็บजू หลังไหว้วานให้เยียนเพยพาเด็กไปส่งที่หมู่บ้านซุ่ยวันเสรีจก็มุ่งหน้าไปโรงรับจำนำรู่ยจี ขณะออกมาอีกครั้งสีหน้าที่เพิ่งคลายลงก็กลับมาเยียบเย็นเป็นน้ำแข็งอีกครั้ง ซ้ายยังมีแววคมปลานยิ่งกว่าก่อนหน้า

พอกลับถึงบ้าน เวลาอาหารเย็นจันเจียงฉือก็ลองหยั่งเชิงบอกให้จันอวินหยางอยู่บ้านอีกครั้งต่อหน้าจันอวินเผิงกับสะไกใหญ่จัน คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะตอบรับเต็มปากเต็มคำ ทำเอาจันเจียงฉือพูดคำขึ้นชมออกไปไม่ขาดปาก

จันอวินหยางพินิจมองสีหน้าท่าทางที่แข็งทื่อไปชั่วพริบตาของจันอวินเผิงกับสะไกใหญ่จันอย่างไม่กระโตกกระตาก เหี้ยมดมปากยิ้มอย่างหาได้ยาก "ประสบผ่านเรื่องคราวนี้ ลูกก็นับว่าโตแล้ว ไม่ควรเอาแต่จมกับความเศร้าเสียใจจนทำให้ท่านพอกับพี่ใหญ่ต้องคอยวิ่งวุ่นยุ่งวุ่น"

"ดีๆ วันพรุ่งพ่อจะไปคุยเรื่องจุดพักม้ากับท่านลุงท่านอาทั้งหลาย อวินเผิงต้องไปตระเวนตรวจดูที่ดินแต่ละแห่ง เช่นนั้นอวินหยางก็ไปกับข้าแล้วกัน อิม ข้าต้องแต่งตัวให้สง่างามเสียหน่อย ไม่อาจทำให้คุณชายสุยเฟิงขายหน้าได้" พอคิดถึงว่าจะพาจันอวินหยางไปเปิดตัวในแวดวงการค้าจันเจียงฉือก็มีสีหน้าสดชื่นเปล่งปลั่ง แม้แต่ข้าวเย็นก็กินเพิ่มขึ้นอีกสาม

หลังจากนั้นเป็นต้นมา จันอวินหยางก็ตามจันเจียงฉือไปร่วมงานการค้าต่างๆ ในเมืองเชิงโจวทุกวัน

จันอวินหยางเก็บงำกระโหนนาวเหน็บบีบคั้นบนตัว แม้ยามพูดจาจะสั่นกระซิบ แต่กระทำการสุขุมเยือกเย็นจัดเจนรอบคอบ เวลาสั้นๆ เพียงสิบกว่าวันก็ชื่อเสียงดังกระช่อนไปทั่วทั้งเมืองเชิงโจว ทำให้คนในเมืองรู้ว่าคบหิดจันไม่ได้มีเพียงบุตรชายคนโตสายรองที่จัดการงานทุกอย่างได้สิ้นไหลเพียงคนเดียว แต่ยังมีบุตรชายสายตรงที่มีความสามารถทุกด้านโดดเด่นเหนือใครอีกคน มีหน้าซ้ำเขายังเป็นถึงคุณชายสุยเฟิงคนดัง

เมื่อไม่กี่ปีก่อนของเมืองเชิงโจว และบัดนี้ในหมู่บ้านทิตปัญญาชนก็ยังคงมีคนสนับสนุนอยู่เป็นจำนวนมาก

เยี่ยเหมยที่กำลังอยู่ไฟหาได้ยินข่าวที่กำลังครึกโครมในเมืองไม้นางกำลังนั่งเอนหลังอยู่ตรงหัวเตียงเตา พลังค่อยๆ สอนให้ซ่งกวนเจียวพูดตาม "เสี่ยวอวี้ นี่คือน้องชาย" รอจนเขามีการตอบสนองก็หัวเราะน้อยๆ ดิมด้ากับสายลมเอื่อยเย็นสบายที่โชยลอดมาจากหน้าต่างข้างหลัง

ซ่งกวนเจียวพุบอยู่ข้างธารกน้อย สายตาตรึงอยู่บนใบหน้าหลับหูของเยี่ยเป่ย์เป่ย์ ปากขยับน้อยๆ แม้จะไม่ได้เปล่งเสียงออกมา แต่ก็ยังอ่านปากออกได้ว่ากำลังพูดว่า 'น้องชาย'

เยี่ยเหมยไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย ถึงอย่างไรตอนนี้นางก็ว่างมากอยู่แล้ว การถูกขังให้อยู่ไฟที่ห้องนอนในสภาพอากาศร้อนอบอ้าว ชวนหงุดหงิด ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีคอมพิวเตอร์ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ก็ทำได้เพียงอ่านหนังสือและเล่นกับเด็ก ทว่าบันทึกอาณาจักรดำฉีที่นางยืมมาจากเยี่ยหยวนนั้น นางเปิดอ่านเข้าไปข้ามหลายรอบจนแทบจะท่องได้แล้ว

ส่วนเยี่ยเป่ย์เป่ย์บุตรชายที่มีพลังชีวิตเปี่ยมล้น อีกทั้งยังทำนางทรมานแทบเป็นแทบตายกว่าจะคลอดออกมาได้นั้นกลับเลี้ยงง่ายจนน่าอัศจรรย์ ยามหิวยามขับถ่ายจะแค่ขยับตัวร้องอ้อแอ้อออกมาเบาๆ กินอิ่มดื่มพอแล้วก็จะยกสองมือทำท่าเหมือนยอมจำนนแล้วนอนหลับน้ำมูกโป่งเหมือนลูกหมูไปทันที ยังดีที่หลายวันก่อนเยี่ยนเพยพาเสี่ยวอวี้มาส่งถึงเรือนเล็ก

พร้อมกับตัวเงินสองร้อยตำลึง มิเช่นนั้นนางต้องได้เป็จนเป็นบ้าแน่นอน
สภาพอาการของเสียววี่ไม่เหมาะจะไปปล่อยไว้ที่โรงเลี้ยงเด็ก
ด้วยเห็นแก่ตัวเงินที่เป็นดั่งฝนในหน้าแล้ง เยียเหมยจึงให้เยียนหมั่ม
พาตัวเด็กมาไว้ในห้องนอนของตน ถึงอย่างไรก็มีเด็กต้องเลี้ยงคนหนึ่งแล้ว
เลี้ยงเพิ่มเป็นสองคนก็เหมือนกัน มิหนำซ้ำยังเป็นเด็กที่ว่าง่ายถึงเพียงนี้
ด้วย

"น้องชาย..." ผ่านมาอีกเป็นนาน ชั่งกวนเจวียเหมือนว่าจะหา
วิธีการปลงเสียงเจอแล้ว ในที่สุดก็เปิดปากพูดออกมาเบาๆ

ชั่วพริบตาในใจเยียเหมยมีความรู้สึกประสบความสำเร็จ
อัดแน่นอยู่เต็มเปี่ยม สิบสองวัน ในที่สุดเด็กคนนี้ก็ยอมพูดแล้ว แม้ว่า
เสียงจะแผ่วเบาอีกทั้งพรัวเลือนอยู่บ้าง แต่ก็เป็เครื่องยืนยันว่า
เขาเริ่มที่จะออกจากกำแพงที่สร้างขึ้นมาส้ารวจโลกภายนอกแล้ว

"ถูกต้อง เป็น้องชาย" เยียเหมยพูดเบาๆ ด้วยกลัวว่าเด็กจะตกใจ
จนหดหวัที่เพ่งยื่นออกมากลับเข้าไปอีกครั้ง

"นายหญิง!" คิดไม่ถึงว่านางกำลังพูดเสียงอ่อนเสียงกระซิบ
เยียนหมั่มกลับพุ่งเข้ามาในห้องราวกับลมพายุ

ชั่งกวนเจวียตัวสั่นน้อยๆ ใจของเยียเหมยก็พลอยสั่นไปด้วย
"ฮู้ว...เบาเสียงหน่อย"

สายตาของเยียนหมั่มสบเข้ากับสายตาชั่งกวนเจวียโดยไม่ตั้งใจ
แวตักเตือนในดวงตาดวงน้อยของเด็กถึงกับทำให้นางอึ้งไป จึงลดเสียงลง
โดยไม่รู้ตัว "นายหญิง ท่านลู่ส่งจดหมายฉบับหนึ่งกลับมาเจ้าคะ"

วันนั้นเยียเหมยถูกทำร้ายจนคลอดยาก แต่หลังเยียหย่วนกับ

ลู่อื่นกลับมา นายบ่าวไม่ก็คนก็ปิดเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นไว้ชั่วคราว
อย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทว่าเมื่อสามวันก่อนเยี่ยหยวนออกเดินทาง
ไปอำเภอฉีเซียนที่ตำบลหยางหลิวสังกัดอยู่กับคนในสำนักศึกษา
เพื่อเตรียมตัวสอบยวนชื่อ ลู่อื่นถึงได้ออกรันทนไม่ไหว ถ้ามเรื่องเหตุการณ์
ในวันนั้นอย่างละเอียด หลังฟังจบก็เดินออกจากเรือนไปโดยไม่พูดอะไร
สักคำ ผ่านมาจนบัดนี้ถึงเพิ่งให้ท่านชูที่ข้างบ้านนำจดหมายมาส่งให้
เยี่ยเหมย

"ข้าขออ่านดูก่อน" เยี่ยเหมยรับซองจดหมาย ก่อนจะดึงกระดาษ
ออกมา ตัวอักษรของลู่อื่นที่อ่อนโยนนุ่มนวลไม่มีเหลี่ยมคมเหมือนกับตัวเขา
ก็ปรากฏอยู่ในสายตา เข้าใจง่ายกว่าคำอธิบายในบันทึกอาณัติคร่ำครึ
ที่นางอ่านมากนัก

"นายหญิง?" เยียนหมั้วมัวเดิมยังหวังว่าจันอินหยางจะช่วยสืบข่าว
มาให้เยี่ยเหมยได้สักหน่อย ใครจะไปรู้ว่าเขาจะหายเงียบไปเลย แม้แต่
ซึ่งกวนเจียวเขาก็ยังวานให้เยียนเฟยพามาส่ง ด้วยหมดปัญญา เยียนหมั้วมัว
จึงไม่คาดหวังในตัวเจ้านายเก่าที่ลึกล้ำยากหยั่งถึงของตนเองแล้ว
แต่เอาความหวังมาฝากไว้ที่ลู่อื่นที่เชื่อถือได้มากกว่าแทน

แม้เรื่องในวันนั้นจะดูยุ่งเหยิงวุ่นวาย แต่หลังลู่อื่นกลับมาไล่คิดดู
ไปที่ละขั้นก็ได้ต้นสายปลายเหตุออกมา พอสืบค้นดูก็สาวไปถึงตัวเฝิงจิ้งชู
เพียงแค่เฝิงจิ้งชูให้ตายก็ไม่ยอมรับว่ารู้จักอี่เหนียงสาม เอาแต่พูดไม่หยุดว่า
นางรักและชื่นชมลู่อื่นก็เลยเกิดใจริษยา ถึงได้เลอะเลือนขนาดไปจ้าง
อันธพาลให้ไปก่อกวนหาเรื่อง ส่วนเรื่องอี่เหนียงสามอะไรนั้นเป็นเพียง
ความบังเอิญเท่านั้น

เฟิงจิงซูเป็นหลานสาวแท้ๆ ของเฟิงเต๋อเหว่ยผู้เป็นอาจารย์ใหญ่ เฟิงเต๋อเหว่ยยังไม่กลับมา อีกทั้งยังไม่มีหลักฐาน จึงไม่เหมาะสม ถ้าจะส่งตัวอีกฝ่ายให้ทางการ กอปรกับพอนางเห็นลู่อื่นก็ทำเป็นแง่จน ลู่อื่นจึงไม่มีวิธีหาเบาะแสที่มีประโยชน์จากนางได้อีก

วันนั้นเยี่ยหยวนกลับไปสำนักศึกษาเพราะสหายร่วมเรียนเกิดปัญหา จริงๆ แล้วก็เพราะเฟิงจิงซูพบว่าเยี่ยหยวนกลับมาสำนักศึกษาก็เลยถามถึง สถานการณ์ที่เรือนล่างเขา พอได้รู้ว่าคุณสกุลเกากลับหมู่บ้าน ในเรือนเล็ก เหลือเพียงลู่อื่นกับเยี่ยเหมย จึงเกิดความคิดขึ้นมาทันที

เรื่องราวต่อจากนั้นดำเนินได้ราบรื่นราวกับมีเทวดาช่วยเหลือ เลยทีเดียว เฟิงเต๋อเหว่ยส่งจดหมายกลับมาบอกให้เฟิงจิงซูหาคนนำข้อมูล ของผู้เข้าสอบไปส่ง เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องให้ลู่อื่นไปด้วยตนเองโดยสิ้นเชิง แต่โอกาสดีนี้ถูกนางใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม หลังล่อให้ลู่อื่นจากไป ได้สำเร็จก็ให้หลิวเยี่ยเอ๋อร์ผู้เป็นสาวใช้ไปแจ้งให้อีเหนียงสามที่รอโอกาสอยู่ ได้รู้

เพื่อรับรองว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาด เฟิงจิงซูยังใช้เงินก้อนใหญ่ จ้างให้อันธพาลไม่กี่คนนั้นไปหาเรื่องถึงเรือนเล็กด้วย เช่นนี้ถึงได้ มีเรื่องอันตรายเป็นเหตุต่อกันเป็นชุดในวันที่เยี่ยเหมยคลอดก่อนกำหนด

เรื่องเหล่านี้ลู่อื่นมิได้เฝ้าถึงในจดหมาย แต่เยี่ยเหมยมิใช่คนโง่ ใต้ฟ้านี้ไหนเลยจะมีความบังเอิญมากมายเพียงนั้น อันธพาลในวันนั้น เห็นได้ชัดว่ารอการปรากฏตัวของอีเหนียงสาม ถ้าก่อนหน้านี้ไม่ได้สมคบกัน ก็แปลกแล้ว

"ไม่ได้สมคบคิดกันอย่างนั้นหรือ" เยี่ยเหมยยัดจดหมายไว้ใต้หมอน

ข้อความระหว่างบรรทัดของลู่เจินคล้ายว่าคิดไม่ออกว่าฝิ่งจิ้งซูทำเช่นนี้เพื่ออะไร แต่เยี่ยเหมยกลับรู้ว่าตนเองถูกพาลโกรธเข้าแล้ว ส่วนว่าฝิ่งจิ้งซูเป็นคนเช่นไรนั้นนางเคยพบอีกฝ่ายแค่ครั้งเดียวจึงให้ความเห็นไม่ได้ แต่หญิงสาวที่ถูกความริษยาทำให้น้ำมีดตามัวมัวจะทำเรื่องที่สุดโต่งจนสุภาพบุรุษผู้ซื้อตรงอย่างลู่เจินคิดไม่ถึงออกมาได้เสมอ ถ้ามีโชชาติก่อนเห็นข่าวคนทำเรื่องบ้าคลั่งเพื่อความรักมาจนชิน เยี่ยเหมยก็คงไม่มีปัญญาจินตนาการได้เลยว่าฝิ่งจิ้งซูจะร่วมมือกับอู่เหินยงสาม

ถูกต้อง นางมั่นใจเกือบเต็มร้อยแล้วว่าเรื่องในวันนั้นเป็นฉากละครน้ำเน่าที่ฝิ่งจิ้งซูกับอู่เหินยงสามร่วมมือกันจัดขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้นเรื่องที่อู่เหินยงสามไปซ่อนตัวอยู่ที่ใดหลังจากสาดเลือดสุนัขดำใสนางก็มีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลแล้ว เรื่องในครั้งนี้มิได้เป็นเพียงความผิดโดยไม่ตั้งใจของฝิ่งจิ้งซูอย่างเด็ดขาด

ทว่าฝิ่งเต๋อเหว่ยให้การดูแลลู่เจินเป็นอย่างดี การที่ลู่เจินจะลำบากใจก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ ดังนั้นเยี่ยเหมยจึงไม่ได้หวังว่าลู่เจินจะสามารถช่วยทวงความยุติธรรมให้นางได้

"เยียนเพยเคยไปถามท่านรองจันเรื่องเสียวอวี้บ้างหรือไม่"

เยี่ยเหมยมองเห็นซั่งกวนเจี๋ยที่นอนอยู่กับบุตรชายของตนบนเตียงเตาก็เปลี่ยนเรื่องพูด

เยียนหมัวหมัวเองก็กำลังร้อนใจในเรื่องนี้อยู่เช่นกัน "ขณะท่านรองส่งเสียวอวี้ให้เพยเอ๋อร์หาได้พูดอะไรไม่ วันเดียวกันนั้นมีชาวถนนหมั่นของท่านรองออกมาด้วย หลังจากนั้นก็เสียบหายไร้ข่าวคราว คงจะจากไปโดยไม่ลาเหมือนครั้งก่อนอีกแล้วกระมังเจ้าคะ" สำหรับจันอวีนหยางที่นาง

เลี้ยงมาตั้งแต่เด็กจนอายุได้สิบสาม เยียนหมั้วหมั้วหาได้มีความเข้าใจต่อเขามากนัก แต่กลับรู้สึกสนใจต่อเขามากกว่า

"ถอนหมั้น?!" โดยไม่คาดคิด ในใจเยี่ยเหมยก็มีภาพหลินฟางเพยที่กำลังรีบเสียบसानวางอำนาจบาตรใหญ่ซึ่งเคยพบที่อุทยานสนธิ์สกุลจั้นปรากฏขึ้นมา ครั้นคิดถึงภาพนางยี่นเคียงข้างจั้นจั่นวันหยาง เยี่ยเหมยก็รู้สึกว่าจะไม่เข้ากันอย่างอธิบายไม่ได้ ฉับพลันนั้นไม่รู้จะไรดลใจให้ถามออกไปว่า "เพราะเหตุใดกัน"

เยียนหมั้วหมั้วบ่นปาก "บ่าวได้ยินคนบอกว่านางคนแซ่หลินนั้นไม่รู้ไปหลอกอะไรท่านรองแล้วถูกท่านรองเปิดโปง บ่าวไม่ทราบเหตุการณ์แน่ชัด ถ้านายหญิงอยากทราบ บ่าวให้เยียนเพยไปลองสืบดูดีหรือไม่เจ้าคะ" พูดถึงตอนท้าย เยียนหมั้วหมั้วก็มีท่าทางกระตือรือร้นเต็มทีที่สาเหตุมิใช่ข้ออื่น วันเวลาขณะเยี่ยเหมยอยู่ไฟค่อนข้างน่าเบื่อ เรื่องที่โปรดปรานที่สุดจึงเป็นการฟังข่าวซุบซิบ ยากนักกว่าจะมีประเด็นที่น่ารู้สักสนใจ เยียนหมั้วหมั้วจึงอยากช่วยขจัดความเงิบเหงาให้นาง

"ถูกหลอก? หลอกเงินหรือหลอกกาย..."

เยี่ยเหมยเพิ่งจะเริ่มถามต่อก็พลันมีเสียงบุรุษเสนาะหูที่ฟังดูอ่อนแรงอยู่สักหน่อยดังมาจากหน้าต่างข้างหลัง "ถ้าจะไปเที่ยวถามคนส่งเดช สู้มาถามข้าตรงๆ เลยจะดีกว่ากระมัง"

เพิ่งจะพูดจบ หน้าต่างฉลุลายที่ด้านหลังก็ขยับเปิดออก จากนั้นเงาร่างสูงสั้่น้ำเงินก็ข้ามหน้าต่างเข้ามา ทว่าการเคลื่อนไหวนั้นซึ้งช้าอยู่บ้าง สภาพตกกลิ้งลงบนเตียงเดาก็ดูทุลักทุเลยิ่งยวด

"ท่านรอง..." เยียนหมั้วหมั้วต้องปิดปากไว้ถึงจะไม่ส่งเสียงออกมาได้

สาเหตุมิใช่อะไรอื่น เป็นเพราะนางมองเห็นแผ่นหลังถึงแขนซ้ายของ จันอวีนหยางมีแผลพาดยาว เลือดกำลังไหลซึมออกมา ชูดตัวกลางสี่ขาว ที่ด้านในถูกย้อมจนเป็นสีแดงเลือดแล้ว

"ขอโทษด้วย อาจจะทำให้เจ้าต้องยุ่งยากแล้ว..." จันอวีนหยาง มิได้สนใจเยียนหมัวมัว แต่จ้องเยี่ยเหมยพลางขมวดคิ้วกล่าวเสียงเบา

เยี่ยเหมยได้กลิ่นคาวเลือดตั้งแต่จันอวีนหยางเพิ่งพลิกตัวข้าม หน้าต่างเข้ามาแล้ว พอมองเห็นบาดแผลบนหลังเขาชัดเจน นางก็หวัดจะหวีร่องออกมาเช่นกัน แต่เห็นก็รู่ว่านั่นเป็นผลจากการถูกของมีคมฟัน ถ้ำไม่ยุ่งยากแล้วจะเป็นอะไรได้เล่า

"เร็วเข้า! ล้อมทางเข้าออกทุกแห่งของหมู่บ้านเอาไว้ ไม่อาจ ปล่อยให้โจรที่ฆ่าคนชิงทรัพย์หนีรอดไปได้เด็ดขาด!"

ไกลออกไป เสียงฝีเท้าและเสียงตะโกนที่สับสนปนเปดั่งชัดขึ้นเรื่อย ๆ ถึงเยี่ยเหมยอยากผลักดันออกไปข้างนอก แต่ก็ต้องพิจารณาว่าจะพลอย ถูกลากไปเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ อีกอย่างถึงไม่นับบุญคุณที่เขาช่วยชีวิตนาง ที่นอกคฤหาสน์สกุลจันเมื่อครั้งปีก่อน แต่เมื่อหลายวันก่อนก็ต้องขอบคุณเขา เช่นกันที่รู้ดมาทันกาล ชีวิตพวกนางสองแม่ลูกถึงสามารถรักษาไว้ได้ ไม่ว่าอย่างไรนางก็ทำเรื่องเนรคุณคนออกมาไม่ได้

"เยียนหมัวมัว ท่านไปเชือดไก่อยู่ในลานเรือนสักตัว ทำเป็นว่า ไม่เห็นอะไรอย่างอื่นทั้งสิ้น และก็ไม่มีใครเข้ามาในห้องเช่นกัน" ได้ยินเสียง คนดั่งสับสนอลหม่านอยู่รอบทิศ เยี่ยเหมยก็ตัดสินใจหยิบผ้าห่มบางผืนหนึ่ง ออกมาจากในตู้หัวเตียงเตา炕ที่ไม่มีลั้งเล ทำท่าทางบอกให้จันอวีนหยาง ขยับไปชิดในสุดก่อนคลี่ผ้าห่มคลุมเขาเอาไว้ จากนั้นก็อุ้มเยี่ยเป่ย์เป่ย์ไว้ใน

อ้อมแขนแล้วให้ซึ่งกวนเจี้ยนมานั่งตัก มองจากด้านนอกไม่มีทางสังเกตเห็น โดยสิ้นเชิงว่าบนเตียงยังมีคนอยู่อีกผู้หนึ่ง

ความสุขุมใจเย็นของเยียนเหมยทำให้เยียนหมั่มหัวมัวสุดหัวใจลึกออกไปจับไ่ก่ตัวหนึ่งมาอย่างคล่องแคล่วว่องไว เฟิงจะเชือดเสรีจวางลงในกะละมังก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเรือนแล้ว

เยียนหมั่มพยายามรวบรวมสติและดิ่งดาลประตูออก ประตูเฟิงจะถูกเปิด คนกลุ่มหนึ่งก็กรูกันเข้ามาในเรือนแล้ว หลังกระจายตัวกันตรวจค้นก็มีสองสามคนปรีตรงไปยังอาคารหลัก

"พวกท่านทำอะไรกัน!" จะดีจะชั่วก็เป็นผู้ที่อยู่ในตระกูลใหญ่มากหลายปี เยียนหมั่มหัวมัวจึงไม่กลัวสถานการณ์เช่นนี้ อีกทั้งยังรีบร้อนก้าวตามไปถึงหน้าอาคารหลัก กางสองมือออกขวางหน้าประตูระเบียงทางเดินที่เชื่อมไปถึงห้องใหญ่ของเยียนเหมยด้วย

"เจ้าหน้าที่ของทางการกำลังปฏิบัติงาน คนไม่เกี่ยวข้องห้ามกีดขวาง" ผู้เป็นหัวหน้าคือชายมีหนวดร่างกำยำล่ำสันอายุราวสามสิบ เสียงเขาก้องกังวานประหนึ่งระฆัง พอเห็นเยียนหมั่มหัวมัวขวางทางไม่ยอมให้ผ่านก็ยื่นมือไปจะดันร่างเยียนหมั่มหัวมัวให้พ้นทาง

ด้านหลังเขามีคนทยอยย้อนกลับมาจากจุดต่างๆ ในเรือน มีเจ้าหน้าที่จุมุกแดงผู้หนึ่งก้าวมากระชับข้างหูเขา "หัวหน้า ที่นี่มีกลิ่นคาวเลือดฉุนยิ่งนัก!"

เจ้าหน้าที่จุมุกแดงเฟิงจะพูดจบก็มีเสียงซิ่งดังขึ้น ไม่กี่คนที่เดินอยู่ข้างหน้าต่างชักดาบคาดเอวออกมา

เจ้าหน้าที่มีหนวดจึงเอียนหมั่มหัวมัวด้วยสายตาวาววาบปานคบไฟ

"ถ้าซ่อนตัวคนร้ายไว้จะมีโทษข้อหาเดียวกัน หลีกไป!"

"ได้เท่า พวกท่านพูดเรื่องอะไร ข้าฟังไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง ในเรื่องนี้ มีอุทธรณ์ที่เพิ่งคลอดบุตรได้ยังไม่ครบเดือนของข้าอยู่ ข้าเกรงว่าถ้าได้เท่า บุกเข้าไปโดยไม่สนใจอะไร..."

เยียนหมั่มยังพูดไม่ทันจบ สองคนที่ฟังตัวไปอยู่ด้านหน้าสุด กรีบหยุดฝีเท้าลงทันที สาเหตุมิใช่อะไรอื่น แต่เป็นเพราะมีเรื่องเล่าลือกันว่า สตรีอยู่ไฟจะนำโชคร้ายมาให้ โดยเฉพาะกับบุรุษยังเป็นสิ่งต้องห้าม โดยสิ้นเชิง

"แต่ว่ากลืนคาวเลือด..." เจ้าหน้าที่จมูกแดงอ่อยเสริมเสียงเบา

"มิใช่เพิ่งบอกว่านายหญิงของข้ากำลังอยู่ไฟหรือไร เมื่อครู่นี้ ข้ากำลังเช็ดไถ่ไว้บำรุงนาง" เยียนหมั่มก้มหัวหลบไปข้างๆ ด้วย ใบหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด "ข้าขวางได้เท่าเอาไว้มิใช่ไม่ให้พวกท่านเข้าไป ตรวจดู แต่เป็นเพราะยังไม่ได้อธิบายสถานการณ์ให้ชัดเจน ไม่อยากให้ พวกท่านมาต่อว่ากันทีหลัง"

"เรื่องนี้..." เจ้าหน้าที่มีหนวดปลั่งเลื้อยขึ้นมาทันที แต่เบื่องบนมีคำสั่ง ลงมา ถ้าหาตัวคนที่ได้รับบาดเจ็บคนนั้นไม่พบ กลับที่ว่าการไปคงชี้แจง ลำบากแล้ว

34

นอกห้องเยียนหมั่มกำลังรับมือกับมือปราบจากที่ว่าการ ในห้อง
เยียบหมั่มกำลังสงสัยว่าเหตุใดจันอวินหยางถึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

ส่วนจันอวินหยางในเวลานี้ความคิดล่องลอย ดวงตามีหมอกดำ
ปกคลุมหนาที่บั้นขึ้นเรื่อยๆ

ไม่กี่วันมานี้เขาสังเกตเห็นว่าบัญชีของสกุลจันคล้ายจะมีจุดผิดพลาด
ตกหล่นอยู่บ่อยๆ ทว่าเขายังไม่ทันลงมือตรวจสอบให้ละเอียด เมื่อคืน
ก็ถูกคนที่มึนฤทธิ์ไม่เลวสามคนตามฆ่า อยู่ในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อแบบนี้
ถ้ายังไม่รู้ต้นลึกหนาบางของผู้มาแน่ชัด เขาก็ไม่กล้าเปิดเผยเรื่องที่ตน
มึนฤทธิ์โดยสิ้นเชิง หลังถูกฟันไปดาบหนึ่งก็แผ่นแนบออกมา คิดไม่ถึงว่า
เขาหนีไปหนีมาจะถึงกับขึ้นมานบนเขาเถาฮวา

เดิมคิดว่าหลบคนชุดดำที่มีฝีมือไม่ธรรมดาสามคนนั้นพ้นแล้ว
ก็จะจบเรื่อง คาดไม่ถึงว่าหลังฟ้าสว่างคนชุดดำทั้งสามหายไปแล้ว แต่

ผู้ที่ออกค้นหาคนทั่วทั้งเขากลักลายเป็นมือปราบจากที่ว่าการเมืองเชิงโจวแทน เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงนี้ ความคิดหนึ่งในสมองของจันอวี่นหยางก็ได้รับการยืนยัน จิตใจให้ยิ่งว่าอุ่นขึ้นมาทันที

ขณะเขาถูกเจ้าหน้าที่จากทางการทั่วทั้งเขาบีบให้ถอยไปถึงหน้าผาแห่งหนึ่ง ผู้อื่นอาจจะไม่รู้ แต่เขาเห็นแค่แวบเดียวก็มองออกแล้วว่าหน้าผานี้คือหน้าผาด้านหลังหมู่บ้านชู่ยวน ตอนที่ศึกษาอยู่ที่สำนักศึกษাপันชานเขาเคยเดินไปเดินมาในบริเวณนี้อยู่บ่อยครั้ง จึงตัดสินใจหาช่องปีนลงมาอย่างไม่ลังเล ครั้นมองเห็นเครื่องเล่นเด็กรูปร่างแปลกประหลาดที่ด้านหลังเรือนเยี่ยเหมยก็ให้โล่งใจ

จากนั้นเขาก็มาหลบอยู่ใต้หน้าต่างหลังห้องเยี่ยเหมย เดิมคิดจะรอท่ามีดลงลักหน้อยค่อยเข้าไปในห้อง คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินสองนายบ่าวกำลังคุยกันเรื่องเขา ไม่รู้อะไรดลใจ เขาถึงได้พลิกตัวข้ามหน้าต่างเข้าห้องไป

ได้ยินเยียนหมั่มมัดไต้เถียงกับมือปราบอย่างมีเหตุมีผลอยู่ข้างนอก จันอวี่นหยางก็รู้สึกงงกันไปเล็กน้อยว่า เยียนหมั่มมัดไต้รู้จักแสดงละครตั้งแต่เมื่อใดกัน

"อู๊ว..."

เยี่ยเป่ย์เป่ย์ในอ้อมแขนเยี่ยเหมยโบกมือทำด้นกระสับกระส่ายไปมา เยี่ยเหมยเห็นเขาออกแรงหันหน้าหาหน้าอกของตนก็รู้ว่าเด็กคนนี้จะเล่นจนเหนื่อย อยากกินนมนอนหลับแล้ว

แม้จะได้ยินเสียงคนพูดดังมาจากหน้าประตู แต่ก็คิดว่าแค่รับมือมือปราบไม่กี่คนเยียนหมั่มมัดไต้สบาย เยี่ยเหมยจึงวางใจ มือหนึ่ง

ตบปlopเปี้ยเปี้ยเปี้ย อีกมือปลดสายผูกเสื้อใต้รักแร้ เผยแหล่งอาหารของเยี้ยเปี้ยเปี้ยออกมา

จันอวันหยางที่ถูกผ้าห่มคลุมอยู่ได้ยืนด้านข้างมีเสียงสวบสาก ก่อนที่ปลายจมูกจะได้กลิ่นน้ำมันมอบอวล เขาถึงขนาดมองเห็นเยี้ยเปี้ยเปี้ยหรือตาซูกหากจุดที่สามารถคาบอมได้บนอกของเยี้ยเหมยไปมาผ่านผ้าห่มผืนบางที่กั้นอยู่

พอเยี้ยเปี้ยเปี้ยขยับปากดูด เยี้ยเหมยก็เจ็บจนต้องร้องเบาๆ ออกมา และยังต้องคอยใช้มือกดเต้านที่บวมเป่งเอาไว้เป็นระยะไม่ให้จุดจมูกของลูก

เห็นภาพนี้ จันอวันหยางก็รู้สึกเพียงว่าทั่วทั้งกายมีกระแสความร้อนอันไม่คุ้นเคยพวยพุ่งขึ้นมา กระแสความร้อนไหลเวียนไปทั่วกาย เขากลับกระแสร้อนที่จะพุ่งออกจากจมูกเอาไว้ได้ แต่กลับสกดกั้นกระแสร้อนที่ถาโถมมากะทันหันไม่อยู่

"ได้เท่า ربกวทนบเวเสียงหนอย ถ้าคุณชายน้อยของบ้านเราถูกเสียงดังทำให้ตื่นจะแยเอา เสียงร้องไห้นั้นดังสะเทือนเลื่อนลั่น..." เยียนหมัวมัวพูดพลางพามือปราบที่ดูอายุราวห้าสิบคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องนอน พอเลี้ยวผ่านฉากบังลมก็ส่งเสียงกล่าว "นายหญิง พวกได้เท่ากำลังค้นหาตัวผู้ต้องสงสัย เพียงแต่มาดูในบ้านสักหน่อย..."

ในห้องนอนถูกกั้นเป็นส่วนนอกและใน ส่วนนอกมีเตียงนอนนุ่มกับโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่ง ที่หลังฉากบังลมก็มีเพียงเตียงเตาใหญ่หนึ่งเตียง บนเตียงเตาเวลานี้เยี้ยเหมยกำลังอุ้มเด็กคนเล็ก หยอกล้อกับเด็กคนโตอยู่ พอมองเห็นคนแปลกหน้าเข้ามาก็มีท่าทางตะลึงลาน รีบเบี่ยงตัวบังหน้าอกที่เปลือยเพราะให้นมลูกเอาไว้

มือปราบที่เข้ามากับเยียนหมั่มวัยอายุใกล้หกสิบแล้ว ในใจจึงอยากให้บุตรชายได้เป็นมือปราบของที่ว่าการ เมื่อครู่ขณะอยู่นอกประตูได้ยินว่าคนในห้องเป็นสตรีที่เพิ่งคลอดลูกได้ยังไม่ครบเดือน ไม่มีใครกล้าเข้ามา สุดท้ายก็ได้มือปราบชราผู้นี้เสนอเงื่อนไขอย่างละมุนละม่อมแล้วตามเยียนหมั่มเข้าประตูมาดู ถ้าเป็นสตรีเพิ่งคลอดจริงๆ ก็แล้วไป แต่ถ้าเยียนหมั่มหลอกลวง พวกมือปราบก็สามารถกลับไปรายงานการปฏิบัติงานได้แล้ว

เยี่ยเหมยใช้ผ้าคลุมศีรษะอยู่ ภายในห้องก็มีกลิ่นน้ำนมจางๆ สภาพห้องส่วนในมองเห็นได้ทั้งหมดในปราดเดียว ไหนเลยจะมีบุรุษที่ได้รับบาดเจ็บอะไร หลังรับเศษเงินก้อนหนึ่งที่เยียนหมั่มมัดใส่มือมาแล้ว มือปราบชราก็ฉีกยิ้มกว้าง พยักหน้าค้อมหลังถอยออกจากห้อง "สุหยินท่านนี้ ด้วยเป็นหน้าที่ต้องปฏิบัติ ขอภัยด้วย"

จากนั้นเหล่ามือปราบก็จากไป เยียนหมั่มปิดประตูเรือนเรียบร้อย จึงยกน้ำสะอาดอ่างหนึ่งกลับเข้ามาในห้องของเยี่ยเหมย "ท่านรองหมดเรื่องแล้วเจ้าคะ"

"ท่านรองของท่านหมดสติไปแล้ว" เยี่ยเหมยเลิกผ้าห่มออกมองใบหน้าซีดขาวและดวงตาที่ปิดสนิทของจันอวิ้นหยางแวบหนึ่ง หลังยื่นมือไปอังได้จุกเขาดูแล้วก็วางใจได้เล็กน้อย

นางส่งเยี่ยเป่ย์เป่ย์ให้เยียนหมั่ม จากนั้นก็เปลี่ยนที่กับชั่งกวนเจวี่ ยกอ่างน้ำมา ตัดเสื้อผ้าเปื้อนเลือดของจันอวิ้นหยางออก หลังล้างแผลจนสะอาดก็ใช้ผ้าพันแผลพันที่ละชั้น

"นายหญิง ตอนนี้จะทำอย่างไรดีเจ้าคะ" เยียนหมั่มกล่อม

ซึ่งกวนเจียวกินข้าวกลางวันแล้วก็พาเขาไปนอนกลางวันบนตั่งนอนนุ่มที่ห้องส่วนนอก ก่อนกลับมามองจันอวินหยางที่สลบไสลอยู่บนเตียงเตาด้วยสีหน้าทุกข์กังวล

"จะยังทำอะไรได้อีก ท่านทนเห็นข้าโยนอดีตเจ้านายของท่านออกไปตายอยู่ข้างนอกได้หรือไม่ ถึงอย่างไรข้าก็กำลังอยู่ไฟ คงไม่มีใครเข้ามาในห้อง ให้เขาพักรักษาบาดแผลอยู่ในนี้จนหายดีแล้วค่อยว่ากัน" ไม่รู้เหตุใดเยี่ยเหมยถึงรู้สึกอยู่ตลอดว่าเวลาจันอวินหยางหลับตาดูอ่อนโยนเป็นพิเศษ แท้ใจฉลึกเขาออกประตูไปไม่ลงไม่ว่า ทว่าแม้แต่จะเรียกให้เขาตื่นก็ยังรู้สึกว่าเขาไม่ลง

"เรื่องนี้...ไม่ค่อยเหมาะสมกระมัง ชื่อเสียงอันบริสุทธิ์ของนายหญิง..." เยียนหมั้วมัวกวาดตามองหัวเตียงและปลายเตียงเตาแวบหนึ่งอย่างลังเล แม้จะกล่าวว่าตรงกลางยังมีที่ว่างอยู่ สามารถแขวนม่านกันไว้เหมือนวันที่เยี่ยเหมยคลอดได้ แต่จะอย่างไรก็เป็นชายหญิงนอนร่วมเตียง คิดแล้วก็รู้สึกไม่ค่อยเหมาะสม นางจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบเกินไป

"เรื่องแรก ข้าไม่มีความคิดจะแต่งงาน ท่านเองก็ไม่ได้มีนิสัยปากส่วว่ข้ากับเขาฐานะแตกต่างกัน หรือท่านกลัวว่าท่านรองจันอิตเจ้านายของท่านจะปาวประกาศออกไปให้เป็นผลเสียต่อตัวเขาเอง อีกประการหนึ่งท่านเห็นว่ามิที่ใดปลอดภัยกว่าห้องที่ข้าอยู่ไฟบ้าง ไม่รู้ว่อดีตเจ้านายของท่านไปทำเรื่องเลวร้ายอะไรมา ดูท่าทางของพวกมือปราบเหล่านั้นคงไม่ล่าถอยไปง่ายๆ อย่างเด็ดขาด"

เยี่ยเหมยพูดถูกทุกอย่าง ชาวที่ตอนบ่ายเยียนหมั้วมัวออกไปเดินเตร่แล้วกลับมารายงานเป็นตามที่เยี่ยเหมยพูด เหล่ามือปราบปิดล้อมบริเวณ

เขาเถาฮวา จัดวางกำลังคนไว้ทั้งบนและล่างเขาไม่น้อย ในหมู่บ้านชู่ยวนยังมีมือปราบลาดตระเวนอยู่เป็นระยะ ไม่เหมาะจะให้จันอวินหยางย้ายไปที่อื่นในเวลาจริงๆ

เยียนหมั้วมัวจึงได้แต่เข้าเมืองไปขอให้เถียนหนานชิงจ่ายยาบำรุงเลือดบำรุงร่างกายแล้วนำกลับมา ดิที่เยี่ยเหมยร่างกายอ่อนแอหลังคลอดเรื่องที่จำเป็นต้องบำรุงเลือดล้วนรู้กันทั่ว มือปราบซักถามไม่กี่คำก็ปล่อยตัวมาแล้ว

พลบค่ำ จันอวินหยางตื่นขึ้นมาทำกลางกลืนหอมกรุ่นของอาหารบนเตียงเตาเหลือเพียงเขากับเยี่ยเป่ย์เป่ย์ ที่นอกฉากบังลมเยี่ยเหมยกำลังสอนลู่อันหว่านกับซ่งกวนเจียวว่าเวลากินข้าวอย่าเลือกกิน ส่วนเยียนหมั้วมัวก็อยู่ถัดไปด้านนอกอีก กำลังกำชับเกาเอ้อร์ฮวากับเกาซานฮวาที่หลายวันมานี้ช่วยเลี้ยงลู่อันหว่านให้ระวังอย่าเป็นหวัดและคอยตื่นตัวระมัดระวังโจรผู้ร้าย

แสงอาทิตย์ยามโพล้เพล้ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่างด้านหลังห้องนอน จันอวินหยางยันตัวลุกขึ้นมาอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน กลืนอ่อนจางข้างกายดึงดูดให้เขาหันหน้าไปมอง

เนื่องจากเป็นหน้าร้อน เยี่ยเหมยจึงให้เยี่ยเป่ย์เป่ย์สวมชุดผ้าฝ้ายตัดเองที่ตัวเสื้อและกางเกงเชื่อมติดกันเพียงตัวเดียว บนตัวมีผ้าไหมผืนเล็กห่มอยู่หลังเด็กหลับสองมือก็ชูขึ้นด้านบนเหมือนทำยอมนำจันน บนใบหน้าเล็กแดงเป่งปลั่งมีขนอ่อนละเอียดลู่อันลงตามการหายใจของเขา เส้นดวงตาที่ปิดอยู่เรียวยาว เพิ่งอายุสี่สิบกว่าวันก็มองออกได้แล้วว่าขนตาทั้งหนาทั้งยาวโตขึ้นย่อมจะยิ่งกว่านี้ ส่วนขนคิ้วแม้จะบาง แต่รูปคิ้วดูไม่เลวเลยจริงๆ

มองไปมองมา มือของจันอินหยางก็อดจะยกขึ้นมาลูบๆ คางไม่ได้รู้สึกสงสัยอยู่ตลอดว่าไฉนหน้าตาของเด็กคนนี้ถึงน่ารักน่าซึ้งทั้งยังให้ความรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคยเพียงนี้

ไม่รู้เหมือนกันว่าเยี่ยเป่ย์เป่ย์สัมผัสได้ถึงสายตาเจิดจ้าวาววับของจันอินหยางหรือว่าฝันเห็นอะไรถึงได้ทำปากแฉับๆ ยามนั้นเองไม่รู้อะไรดลใจให้จันอินหยางยื่นนิ้วไปจ่อปากเขา

เยี่ยเป่ย์เป่ย์ที่อายุสี่สิบกว่าวันหาของกินเป็นแล้ว ความร้อนที่ข้างแก้มทำให้เขาแลบลิ้นออกมาโดยสัญชาตญาณ และเลียปลายนิ้วของจันอินหยาง

ชั่วเสี้ยวเวลานั้นจันอินหยางรู้สึกเพียงว่าโพรงจมูกร้อนผ่าว มีความรู้สึกอยากร้องไห้ ความตื่นตันที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้ทำให้เขาตกใจจนสะดุ้ง หดมือกลับมาประหนึ่งว่าถูกไฟร้อนลวก

เยี่ยเป่ย์เป่ย์ไม่สามารถดูหน้านุ่มนวลร้อนจากนิ้วนั้นได้ก็มีท่าทางไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด สองมือออกแรงโบกไปมา อารมณ์บนใบหน้าก็เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

"อ้าว เจ้าอย่าร้องไห้สิ" ด้านนอกมีทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่หลายคนกำลังกินข้าวกันอยู่ อย่าทำให้พวกนางพากันกรูเข้ามาเสีย!

จันอินหยางโอดครวญในใจ คิดจะปลอบเยี่ยเป่ย์เป่ย์ที่กำลังจะร้องไห้จ๋าอย่างลนลานทำอะไรไม่ถูก

"น้องชายร้องไห้แล้ว!" ลู่อันหรวนหนูไ่ว ได้ยินเสียงที่ห้องส่วนในก็กระโดดลงจากเก้าอี้ทำท่าจะพุ่งไปข้างใน

เยี่ยเหมยมือไวตาไว รีบจับเขาเอาไว้ "เสี่ยวอัน เจ้าลืมคำกำชับกำชา

ของท่านพ่อเจ้าแล้วหรือ"

ลู่อื่นเป็นห่วงว่าเด็กชนอย่างลู่อันหรั่งจะรบกวนการพักผ่อนร่างกายของเยี่ยเหมยกับเยี่ยเป๋ยเป๋ย ก่อนจากไปจึงย้ำเตือนลู่อันหรั่งซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ก่อนเยี่ยเหมยจะอยู่ไฟเสร็จห้ามเข้าห้องนอนส่วนในของเยี่ยเหมยเด็ดขาด

ลู่อันหรั่งอายุยังน้อยก็จริง แต่กลับเป็นเด็กที่รักษาคำพูด ก่อนหน้านี้ต่อให้เยี่ยเหมยเรียกเขา เขาก็ไม่แน่ว่าจะเข้าไปห้องส่วนใน เวลาคิดถึงเยี่ยเป๋ยเป๋ยก็จะขอให้เยียนหมั่มหมั่มหรือไม่ก็เยี่ยเหมยอุ้มอีกฝ่ายออกมาให้ดูที่ห้องส่วนนอก เมื่อครู่อาจเพราะได้ยินเยี่ยเป๋ยเป๋ยร้องไห้ถึงได้ลืมไปชั่วขณะ

หากเปลี่ยนเป็นวันก่อนๆ เยี่ยเหมยคงจะปล่อยให้เขาเข้าไปแล้ว แต่ตอนนี้มีจันอวีนหยางอยู่ข้างใน จึงทำได้เพียงรังวัดเขาเอาไว้

"เกือบลืมไปเสียสนิท ท่านอาหญิงอย่าบอกท่านพ่อข้านะขอรับ" ลู่อันหรั่งเองก็ไม่อยากผิดคำพูดในเรื่องที่ตนเองรับปากไว้ จึงรูนๆ แชนเยี่ยเหมย "เช่นนั้นท่านอาหญิงก็รีบไปอุ้มน้องชายออกมาเถิด ข้าจะป้อนข้าวให้เสียอวี้"

ผู้ที่รู้ตัวว่าต้องเป็นพี่ใหญ่รู้ความเป็นพิเศษ เยี่ยเหมยลูบผมเขา แล้วรีบเดินเลี้ยวไปหลังฉากบังลม ภาพตรงหน้าทำให้นางเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นมาทันที

จันอวีนหยางนั่งพิงกำแพง มือข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกอบประคองเยี่ยเป๋ยเป๋ยเอาไว้เหมือนกำลังประคองสิ่งของที่แตกหักง่าย ส่วนมือข้างที่บาดเจ็บก็รองสองขาที่ขยับปะปะไปมาของเยี่ยเป๋ยเป๋ย ด้วยท่าทางพิลึกพิลั่น สีหน้าและแววตานั่นแค้นเห็นก็รู้ว่าไม่เคยอุ้มเด็ก

มาก่อน

จะว่าไปก็แปลก จันอวีน[†]หยางอุ้มได้เงอะจะเก้งก้างเพียงนั้น เยี้ยเปี้ยเปี้ย กลับไม่รู้เรื่องให้ แต่โบกไม้โบกมือไปมา พยายามซุกเข้าหาหน้าอกของ จันอวีน[†]หยาง ปากก็ขยับแจ๊บบๆ แสดงท่าทางว่าต้องการอาหาร ในขณะที่ จันอวีน[†]หยางนั้นมุ่นคิ้วดาบแน่น ดวงตาเรียวยาวหрімองเยี้ยเปี้ยเปี้ย ไม่วางตา เหมือนกำลังมองสัตว์ประหลาดตึกดำบรรพ์อะไรอยู่ แต่ก็ เหมือนกำลังมองสมบัติล้ำค่าหายากอยู่ด้วยเช่นกัน สีหน้าดูประหลาด อย่างที่สุด

"เปี้ยเปี้ยตื่นแล้วหรือ" เยี้ยเหมยยื่นมือไปคิดจะจับตัวลูกมาจากมือ ของจันอวีน[†]หยาง คาดไม่ถึงว่าในเวลา[†]นี้เองเยี้ยเปี้ยเปี้ยจะพลันเหยียด สองขา สายน้ำที่มีไอร้อนสายนึ่งพุ่งออกมาจากหว่างขานั้น เส้นโค้ง สมบูรณ์แบบพุ่งเข้าไปหน้าเคร้งเครียดของจันอวีน[†]หยางพอดี ทำเอาเขา อึ้งจันอยู่กับที่

"ฟรีด..." สีหน้าท่าทางของจันอวีน[†]หยางทำให้เยี้ยเหมยทนไม่ไหว ต้องหัวเราะออกมา ทว่ามือก็ได้ชำ รับจับตัวเยี้ยเปี้ยเปี้ยมาเพื่อไม่ให้ อึกเดียวถูกใครบางคนที่ไม่โหดกระหืดกระหอบจับโยนทิ้ง

อาณาจักรดำฉีไม่มีผ้าอ้อม วันอากาศร้อนเช่นนี้เยี้ยเหมยก็ไม่อาจ แท้งใจปล่อยให้เยี้ยเปี้ยเปี้ยมีผดได้ จึงใช้ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดทำเป็นผ้าอ้อม ใครใช้ให้จันอวีน[†]หยางอุ้มเด็กไม่เป็น ทำให้ผ้าอ้อมเลื่อนจากตำแหน่ง และถูกฉีพุ่งใส่หน้ากันเล่า

ห้องส่วนนอกยังมีเสียงคนอยู่ ให้จันอวีน[†]หยางหงุดหงิดใจเพียงไร ก็ไม่กล้าส่งเสียงบอกให้เยียนหมัวมน่าน้ำล้างหน้ามาให้ ได้แต่ตัวแข็งทื่อ

มองดูเยี่ยเหมยจัดการทำความสะอาดเด็กและเตียงเตาอยู่ที่เคยเหมือนเป็นหุ่นไม้ตัวหนึ่ง ผ่านไปพักใหญ่ก็ยังไม่เห็นเยี่ยเหมยจะหันหน้ากลับมามองตนเองแม้แต่แวบเดียว ไม่รู้เหตุใดกันบึ้งหัวใจเขา ถึงมีความรู้สึกไม่พอใจที่ถูกกละเลยเกิดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ เขายกมือปิดปาก กระแอมไอบาๆ ทว่าเพิ่งจะส่งเสียงกระแอมได้เพียงเสียงเดียว ความเปิกขึ้นบนหลังมือก็ทำให้เขานึกได้ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ดวงตาเหยี่ยวเรียวยาวจึงพลันเบิกโตขึ้นมาอีก

เยี่ยเหมยได้ยินเสียงหันหน้ามาก็มองเห็นสีหน้าอันวิเศษยอดเยี่ยมบนหน้าเขา ตัวนางเป็นคนหัวเราะง่าย พอเห็นภาพนี้ไหนเลยจะยังกลืนไหว อุ้มเยี่ยเป้ยเป้ยหัวร้องอวยลงกับเตียงเตา เคราะห์ดีที่เยียนหมั่มรู้ว่ามีอะไรในห้องสวนใน จึงพาสู่นหฺร่านออกไปลานเรือนนานแล้ว ในห้องจึงเหลือเพียงพวกนางสามคน

"เจ้า..." จันอวีนหยางถูกรอยยิ้มเจิดจ้าบนหน้าเยี่ยเหมยทำเอาตกตะลึง

เนื่องจากมีลูกแล้ว ใบหน้าของเยี่ยเหมยจึงยิ่งขาวผ่องอิมเอิบขึ้นกว่าเดิม เส้นผมดกดำนุ่มลื่นมันวาวเป็นมวยหลวมๆ อยู่หลังศีรษะ แสงจันทร์นวลกระจ่างส่องลอดช่องหน้าต่างด้านหลังมาสะท้อนลงบนใบหน้าด้านข้างของนาง ทำให้นัยน์ตาคู่นั้นยิ่งดูสดใสแวววาว ทั้งตัวคนดูมีชีวิตชีวาขึ้นหลายส่วน นางหัวเราะเสียเบิกบานใจไม่มีกระมิดกระเมี้ยน กลืนอายุสดใสมั่นใจในตนเองแผ่จากข้างในออกมาข้างนอก ทำให้คนที่อยู่ข้างๆ พลอยได้รับอิทธิพลความมีชีวิตชีวาไปด้วย

ครั้นหัวเราะจนหน้าใจแล้ว เยี่ยเหมยก็ลงจากเตียงเตาเดินไป

นอกจากบังลม ห่ออ่างน้ำกับผ้าสะอาดที่เยียนหมั่มมัดเตรียมไว้มาให้ จันอวีนหยางถึงเตียง

จันอวีนหยางคิดจะเอื้อมมือไปหาอ่างน้ำบนโต๊ะกลับกระเทือนแผล เจ็บจนเขาต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน เอนตัวกลับไปพึ่งผนังปลายเตียงอีกครั้ง "ต้องรบกวนเจ้าแล้ว"

เยี่ยเหมยเห็นเขามีท่าทางเจ็บปวดทรมานก็รีบช่วยเอาผ้าชุบน้ำให้เขา ทันทึ

ในดวงตาเรียวยาวของจันอวีนหยางมีประกายไม่กระจ่างแจ้ง วาบผ่าน ก่อนจะหลุบตาน้อยๆ "หลังข้าเจ็บยิ่งนัก สองมือก็ไร้เรี่ยวแรง เกรงว่าต้องรบกวนแม่นางเยี่ยให้ช่วยล้างหน้าให้ข้าแล้ว"

น้ำเสียงของจันอวีนหยางเจือด้วยแววอ่อนล้า อีกทั้งยังเป็น เรื่องที่บุตรชายของนางก่อกวน เยี่ยเหมยจึงใช้ผ้าคลุมลงบนหน้าของ จันอวีนหยางด้วยความยินดีโดยไม่แม้แต่จะคิด กลายเป็นบดบัง แววดกตะลึงน้อยๆ และแววสนใจที่wabผ่านในดวงตาอีกฝ่ายเอาไว้

หลังผ้าผืนนุ่มที่อุ่นเล็กน้อยคลุมลงบนหน้า จันอวีนหยางก็สามารถ รู้สึกผ่านผ้าได้ถึงมือเด็กอันอบอุ่นของเยี่ยเหมยกำลังเคลือนไหว บนหน้าตนเอง จับพลันนั้นก็รู้สึกวากันบั้งหัวใจมีความอบอุ่นพรั่งพรูขึ้นมา ในดวงตาถึงกับชุ่มชื้นขึ้นหลายส่วน

ที่ปีมาแล้วที่ไม่เคยมีใครปฏิบัติต่อเขาอย่างอ่อนโยนเอาใจใส่เช่นนี้ ก็ปีมาแล้วที่ความเย็นชาเฉยเมยของเขาทำให้ผู้คนข้างกายยิ่งออกห่างเขา ไปเรื่อยๆ

"เอ๊ะ?" เซ็ดไปเซ็ดมาเยี่ยเหมยก็เหลือบไปเห็นเยี่ยเป้ยเป้ยนอนหลับไป

อีกครั้ง ทำให้พลุ่งไปถึงภาพที่เห็นขณะเพิ่งเดินเข้ามา จันอวินหยางใช้มือยกตัวเด็กไว้ชัดๆ โฉนตอนนี้ถึงไม่มีแรงแม้แต่จะหยิบผ้าผืนหนึ่งได้เล่า

คนผู้นี้กำลังเล่นลูกไม้หรือไม่

เยี่ยเหมยเบิกตากว้าง รู้สึกเหลือเชื่ออยู่บ้าง แต่ทว่าความจริงก็วางอยู่ตรงหน้า นางไม่อาจไม่เชื่อ เดิมทีคิดจะโยนผ้าทิ้งไม่สนใจเขา แต่แล้วก็พลันกลอกลูกตา เลื่อนผ้าที่เดิมเช็ดแก้วเขายูมาเช็ดปากเช็ดจมูก จันอวินหยางอย่างแรง อีกทั้งยามสัมผัสตุ๊กตาริมฝีปากของเขาก็ยิ่งออกแรงอย่างตึงตังใจเป็นพิเศษ

เพียงไม่นาน จันอวินหยางก็ค้นพบความผิดปกติ แม้จุมูกจะไม่มิกลิ้นปัสสาวะแล้ว แต่รสชาติที่ไม่เหมือนน้ำเปล่านั้นกลับมาอยู่บนปากทั้งหมด จึงรู้ในทันทีว่าเยี่ยเหมยรู้ทันลูกไม้แก้มหยอกที่คิดได้กะทันหันของเขาแล้ว เขาหลบตอนหายใจด้วยความเสียดยก่อนยกมือดึงผ้าออก "แม่นางเยี่ยคิดจะทำให้ข้าหายใจไม่ออกตาย จะได้ไม่มีใครรู้เรื่องที่ทำให้เจ้าชื่อเสียงเสียหายอย่างนั้นหรือ"

เยี่ยเหมยเดิมก็เป็นพวกคลังไคล้เสียง เสียงที่จันอวินหยางจงใจลดความดังลงนี้ราวกับเป็นชนกบดอยู่ในใจนาง ทำให้นางไม่กล้าเผยหน้าที่เห่อร้อนอยู่บ้างขึ้นมองสีหน้าท่าทางของเขา นางจึงหันไปยกอ่างล้างหน้ามาวางลงข้างมืออีกฝ่ายให้เขาไม่ต้องลำบากนัก ก่อนจะตอบกลับไปเสียงเบาเช่นเดียวกัน "ข้ามีลูกโดยไม่แต่งงานยังจะมีเกียรติมีชื่อเสียงอะไรให้พูดได้อีก กลับเป็นท่านรองจันมากกว่าที่ฐานะสูงส่งมีเกียรติ เกรงว่าคงจะได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างมากกระมัง" พุดจบเยี่ยเหมยก็ลงจาก

เตียงเตา เดินไปห้องส่วนนอก ยกอาหารที่เยียนหมั้วหมั้วตั้งใจแบ่งไว้มาให้ห้องส่วนใน

จันอวีนหยางไม่พูดอะไรต่อ เพียงแต่มองเยี่ยเหมยในชุดตัวโคร่งทำนองทำเนื้ มุมปากอดจะยกขึ้นนิดๆ ไม่ได้ ได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างนั้นหรือ แต่ไหนเขาถึงรู้สึกว่เวลาเพียงครึ่งวันที่อยู่ในห้องนี้ เป็นเวลาที่เขาผ่อนคลายที่สุดและรู้สึกสงบอบอุ่นที่สุดนับตั้งแต่มารดาลิ้นใจ

น้ำแกงไก่ดำตุ๋นพุทราแดงกับผัดตับหมู นี่เป็นอาหารบำรุงเลือดลมหลังคลอด ซึ่งก็เหมาะสมจะให้จันอวีนหยางที่แผ่นหลังบาดเจ็บเสียเลือดกินอย่างมากเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เยียนหมั้วหมั้วจึงไม่ได้ทำอาหารอย่างอื่นนอกเหนือจากที่เตรียมไว้

แม้จันอวีนหยางจะไม่ชอบกินอาหารสองอย่างนี้ แต่พอเห็นเยี่ยเหมยมีท่าทางขุนเคื่อง ขมวดคิ้วกินอย่างเช่นเขี้ยวเช่นกัน อารมณ์เขาก็ผ่อนคลายเป็นพิเศษ ถึงกับกินตามลงไปไม่น้อย

ครั้นเยียนหมั้วหมั้วพาสู่อันหฺร่ำนกับซังกวนเจี๋ยเข้านอนแล้วกลับมาเก็บโต๊ะ นางถึงนึกขึ้นได้ว่าเจ้านายเก่าของตนไม่ชอบกินอาหารที่มีกลิ่นคาว ถ้าเช่นนั้นจานซามที่สะอาดเกลี้ยงเกลานั้นเป็นฝีมือของนายหญิง?

ด้วยกลัวว่จันอวีนหยางจะหิว ขณะเยียนหมั้วหมั้วทำอาหารว่างม้อคั่วให้เยี่ยเหมยจึงได้ทำเพิ่มขึ้นอีกส่วน

"นี่คืออะไร" ภายได้แสงตะเกียงสลัว ของสีดำทะมึนสองซามใหญ่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงเตาทำให้จันอวีนหยางเกิดสงสัยสงสัยไม่ดีขึ้นเล็กน้อย

"ใช่ไก่ต้มน้ำตาลทรายแดงในสุราหมักข้าวเหนียวดำ" เยี่ยเหมยตอบ

พลางมีสีหน้ากัลลกลีน

นับตั้งแต่วันที่สองหลังเยี่ยเหมยคลอดลูก เยียนหมั่มวักก็ทำตามคำแนะนำของเถียนหนานซิง ใช้ชีวิตดุจปีบบำรุงเลือดลมและน้ำนมมาทำอาหารให้นางทุกมื้อ อีกทั้งจำนวนมากยังเป็นของบำรุงเลือดชั้นเลิศที่ก่อนหน้านี้เยี่ยเหมยเคยให้เยียนหมั่มวักทำให้เยียนเพยกินอีกด้วย หลังเถียนหนานซิงอนุญาต แม้แต่อาหารว่างมื้อค่ำเยียนหมั่มวักก็ยังทำตามตำรับเหล่านั้น ทำให้เยี่ยเหมยที่ชอบกินรสเค็มและเผ็ดต้องลำบากอย่างยิ่ง

"ท่านรอง สิ่งนี้รวมถึงไก่ดำกับตับหมูในมือเย็นล้วนเป็นของดีช่วยบำรุงเลือดลม นายหญิงอยู่ไฟกินแล้วมีประโยชน์ ท่านเองกินแล้วก็จะหายได้ไวขึ้น ก่อนหน้านี้เพยเออร์ได้รับบาดเจ็บสาหัสขนาดนั้น หมอยังวินิจฉัยว่าไม่สามารถรักษาหาย แต่ก็ต้องขอบคุณของเหล่านั้น..."

จันอวินหยางที่รู้จักเยียนหมั่มวักดีรู้ว่าถ้าเขาไม่กิน 'อาหารสำหรับหญิงอยู่ไฟ' ซามนี้ลงไป นางมีหวังได้พูดตั้งแต่ยามไฮ่* จนฟ้าสาง ระหว่างที่กำลังปวดหัวไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไรดีอยู่นั้น เขาพลันเห็นเยี่ยเหมยหันหน้ากลับไปจับข้อมือที่ขูสูงของเยี่ยเป่ย์เป่ย์ให้วางลงแนบลำตัว เยี่ยเป่ย์เป่ย์ดิ้นรนขัดขืน พอกลับไปทำท่าทางขูไม้ขูมือเช่นเดิมไม่ได้ จึงเบะปากส่งเสียงครางที่ไม่รู้ความหมายออกมา

"ตายจริง คุณชายน้อยตื่นแล้ว บ่าวจะอุ้มออกไปเล่นด้วยก่อนสักครู่ นายหญิงก็รีบกินตอนยังร้อนนะเจ้าคะ" เสียงบ่นของเยียนหมั่มวักหยุดลง ในฉับพลัน นางอุ้มเด็กขึ้นมาอย่างคล่องแคล่วพลางเดินออกจากห้องส่วนใน

* ยามไฮ่ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ที่ร้อนอบอ้าวขึ้นหลายส่วนเนื่องจากมีไข้ไ้ค้ต้มน้้าตาลทรายแดงที่ร้อนคว้นอุยสองสามใหญ่วางอยู่

ได้ยินเสียงนุ่มนวลของเยียนหม้วม้วหยอกเ้าเด็กดังมาจากอีกด้านของฉากบังลม จันอว้นหยางก็ไ้ค้งมูมปากขึ้น สีหน้าที่เยียบเย็นเป็นน้้าแข็งละลายหายไป ถึงกับมีคนสามารถหยุดเสียงบ่นของเยียนหม้วม้วได้ ทว่าเพียงชั่วครู่ถัดมาเขาก็ยี้มไม่ออกแล้ว

เยี่ยเหมยมองผ่านใบหน้าหล่อเหลาที่มีไ้ค้เ็นซาซิมไ้ค้งเพียงนั้นแล้วเนื่องจากรอยยี้มน้อยๆ ของเขา ก่อนจะยกสามใหญ่ขึ้นมา คืบไ้ไ้ในนั้นมาไ้ส่ลงสามของเขาหนึ่งใบ สองใบ สามใบ ก่อนจะใช้ตะเกียบเคาะขอบสาม "ท่านรองจัน นี่เป็นความหวังดีของเยียนหม้วม้ว ยิ่งกินหมดเร็ว แผลของท่านจะยิ่งหายไ้ขึ้น" นางพูดพลางน้ยปากไปทางเงาของเยียนหม้วม้ว ในดวงตารูปเมล็ดซึ่งที่กลมโตมีแวววิงวอนขอร้องฉายอยู่เต็ม ดูน่ารักน่าสงสารอย่างบอกไม่ถูก

จันอว้นหยางเห็นดั่งนี้ก็อดขำไ้ไ้ เขาสามารถนึกภาพไ้ไ้เลยว่า การที่เยี่ยเหมยต้องกินอาหารที่มันเลี่ยน มีกลิ่นคาว อีกทั้งหนักท้องแบบเดียวกันตลอดยี้สิบกว่าวันที่อยู่ไ้ไ้เป็นเรื่องที่ทรมานมากเพียงไ้ไ้ยากนักที่จะไ้ไ้เห็นเยี่ยเหมยทำท่าทางน่าสงสาร ต่อให้เขาต้องกินไ้ไ้เจ็ดใบแล้วอย่างไรเล่า ถือเสียว่ากินยากไ้ไ้แล้วกัน

ขณะที่เขากลืนไ้ไ้ไปทีห้าลงไปอย่างยากลำบาก เยี่ยเหมยที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็คิลี้มอบอุ้งงดงามดั่งฤดูใบไม้ผลิ "ท่านรองจัน ตอนนี้ข้าช้กจะดีไ้แล้วที่ไ้ให้ท่านอยู่ในบ้านต่อ" อย่างน้อยเวลาที่ทนกลืนอาหารจาก 'ความรัก' ของเยียนหม้วม้วไม่ไ้ไหวก็ยังมีคนไ้งมที่มีน้้าอดน้้าทน

มาช่วยแบ่งเบาได้

"ท่านรอง บ่าวทราบว่าคุณไม่ชอบกินอาหารที่มีกลิ่นคาวหนักเหล่านี้ แต่เพื่อร่างกายของท่าน..." เยียนหมั่มมัวเห็นว่าเวลาผ่านไปพอสมควรแล้ว จึงอุ้มเยี้ยเปี้ยเปี้ยเดินเข้ามาเริ่มบ่นต่ออีก ก็จะทำอย่างไรได้ ใครใช้ให้ สตรีตัวเล็กๆ อย่างเยี้ยเหมยกินไขในสามหมดไปแล้ว แต่ในสามจันอวันหยาง กลับยังเหลืออีกสองใบ อีกทั้งเขายังมีท่าทางกินไม่ลงอีกด้วย ไม่บ่นเขาแล้ว จะให้บ่นใคร

จันอวันหยางขมวดคิ้ว ความรู้สึกเย็นชาในสีหน้านั้นกลับมาอีกแล้ว

เยียนหมั่มมัวจึงถอนหายใจ หยุดพรวดสอน หลังจันอวันหยางผินใจ กลืนไข่ไก่ลงไปอีกใบ นางก็ส่งเด็กให้เยี้ยเหมยที่บ้วนปากแล้วอุ้ม ก่อนเก็บโตะเล็กกับของบนโตะลงและช่วยปลดมานกลางเตียงเตาหลง ให้เยี้ยเหมย จากนั้นก็ยกน้ำมาปรมนิบัติจันอวันหยางล้างหน้าบ้วนปาก แล้วถอยออกไป

35

ห้องที่เยี่ยเหมยพักอยู่มีเตียงเตาขนาดมहीมาอยู่เตียงหนึ่ง สามารถนอนได้เจ็ดแปดคนสบายๆ ยามนี้มีม่านกันอยู่ตรงกลาง ด้านหนึ่งเป็นเยี่ยเหมยและเยี่ยเป่ย์เป่ย์อยู่ ส่วนอีกด้านเป็นจันอวีนหยางอยู่

แต่จันอวีนหยางที่หูตาดีสามารถได้ยินเสียงหายใจสม่ำเสมอทางปากของเยี่ยเหมยกับเยี่ยเป่ย์เป่ย์ได้ จิตใจจึงรู้สึกสงบลง ความม่งว่องถาโถมขึ้นมา ทว่ากลับไม่อาจหลับได้เนื่องจากไข่ไก่ที่กินไปก่อนหน้านี้

จันอวีนหยางนอนตะแคงอยู่บนหมอนอ่อนนุ่ม ปรี๊ดตาลงทำเป็นงีบมือข้างหนึ่งเคาะหัวเข่าเป็นจังหวะเบาๆ คนที่คุ้นเคยกับเขาล้วนรู้ว่านี่เป็นอาการปฏิกิริยาที่เขาติดเป็นนิสัยเวลามีเรื่องอะไรตัดสินใจยาก

ท่ามกลางราตรีมืดมิด เสียงนกร้องดังขึ้นสองที ดวงตาปรี๊ดของจันอวีนหยางพลันสว่างวาบขึ้นทันใด แววดาแหลมคมปานเหยี่ยวมองไปยังป่าไผ่มืดมิดผ่านหน้าต่างฉลุลายที่หลังห้อง เสียงนกร้องนั้น

เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ฟังดูทิศทางอยู่ตรงกลางป่าไผ่หลังเรือน จันอินหยางลุกขึ้นนั่ง แหวกม่านผ้ามองเยี่ยเหมยสองแม่ลูก เห็นพวกนางยังหลับสนิทเช่นเดิม เขาก็สะกดกลั้นความเจ็บปวด ขมวดคิ้วผลักเปิดหน้าต่าง แล้วพลิกตัวข้ามออกไป

ขณะลงถึงพื้น เขาก็สูดปากครางออกมาอย่างกลั่นไม่ไหว ทำให้เยี่ยเหมยขยับตัวเบาๆ เขายืนกลั่นหายใจเจี๊ยบอยู่ชั่วครู่ถึงค่อยหายใจออกยาวๆ ห่อปากส่งเสียงเบาๆ คล้ายเสียงจิ้งหรีดร้องออกไปเสร็จก็ทิ้งตัวพียงผนังด้วยสีหน้าซีดขาว

"คุณชายกู๋ นายน้อยจันอยู่ตรงนี้ขอรับ" เสียงฟึดดังขึ้นสองเสียง เบื้องหน้าจันอินหยางก็มีบุรุษในชุดพรางตัวโผล่มาสองคน ก่อนที่คนหนึ่งจะร้องเรียกไปทางข้างหลังเบาๆ ด้วย

"เบาเสียงหน่อย อย่าทำให้คนตื่นกันหมด" จันอินหยางสะกดกลั้นความเจ็บปวดแสนสาหัสบนหลัง ยึดตัวยืนตรง ทำมือเหมือนประคองสองคนที่ทำความเคารพอย่างนอบน้อมอยู่เบื้องหน้าเขา

"ซูจิว ประคองนายน้อยจัน เขาได้รับบาดเจ็บ" พร้อมกับเสียงร้องเรียกของบุรุษชุดพรางตัวก็มีเงาคนในชุดขาวกระโดดออกมาใกล้ ใบหน้าอ่อนเยาว์เหมือนเด็กอันชวนให้นึกชอบของกู๋จวินสะท้อนเข้าสู่สายตาจันอินหยางทันที

จันอินหยางขมวดคิ้วพลางกล่าว "ไหนถึงเป็นเจ้า" แม้กู๋จวินจะเป็นสายสืบลับของรัชทายาทเหมือนกัน แต่กลับมีคนไม่น้อยแล้วที่รู้ว่าเขาได้เลื่อนขั้นเป็นที่ปรึกษารัชทายาท การสืบคดีเสเปียงปloomปนในครั้งนี้เป็นเรื่องใหญ่ ให้กู๋จวินที่อะอะมะเทิงมาช่วยสืบดูจะไม่เหมาะสมนัก

"นายน้อยจันจะมาดูถูกข้าโดยที่ยังไม่ถามความเป็นมาเป็นไป ให้รู้เรื่องไม่ได้" หลังกู่จันประเณมองจันอวินหยางขึ้นๆ ลงๆ รอบหนึ่ง ก็โล่งใจได้เล็กน้อย ก่อนกล่าวอย่างเคร่งเครียดอยู่บ้าง "ปกตินายน้อยจัน มีทำงานสำเร็จได้ง่ายดายไม่เปลืองแรงหรือไร แล้วนี่ไปแหวกหญ้า ให้งูตื่นเข้าได้อย่างไรกัน"

เรื่องส่วนตัวในบ้านจันอวินหยางไม่อยากพูดมาก ด้านหนึ่ง ให้ลูกน้องทั้งสองพันแผลให้ใหม่ อีกด้านก็เลือกจุดน่าสงสัยสำคัญ ในคดีเสเปียงมาอธิบายต่อกู่จัน ก่อนบาดแผลเขาจะหายดี ยังคงต้องมีคน มาทำงานแทน

รอยยิ้มของกู่จันกลับมาอยู่บนหน้าอ่อนเยาว์ของเขาในที่สุด เมื่อลูบคางพลางว่า "อันที่จริงเจ้าคิดซับซ้อนเกินไปแล้ว ดูจากข่าวกรอง ในพระหัตถ์องค์รัชทายาท ตัวการในเรื่องเสเปียงปลอมปนครั้งนี้คือ องค์ชายสาม เสเปียงต้องผ่านการตรวจรับจากทางการก่อน เจ้าเมืองเซิงโจว ย่อมมีส่วนเกี่ยวพันด้วยแน่นอน ด้วยพระอุปนิสัยขององค์ชายสาม ถ้าไม่ส่งคนมาเฝ้าอยู่ที่เมืองเซิงโจวก็เป็นเรื่องไม่ปกติยิ่ง แล้วเมื่อครู เจ้าก็บอกว่าระยะนี้เจ้ายุ่งกับการตรวจสอบร้านข้าวสกลจัน บางที่คนนอก อาจจะมองเห็นชัดเจนกว่า พี่ชายของเจ้ากุมอำนาจในสกลจันมาหลายปี มีหรือจะยอมให้เจ้ามาซุบมือเปิบไปได้ เจ้ามั่นใจว่าในคฤหาสน์สกลจัน ไม่มีใครมีวรยุทธสูงส่ง เช่นนั้นทางตระกูลเดิมของพี่สะใภ้เจ้าเล่า"

กู่จันยังจำได้ว่าคราที่เขาได้ไปเยือนคฤหาสน์สกลจัน มาดเจ้าบ้าน ของจันอวินเฝงกับสะใภ้ใหญ่จันในตอนนั้นเขาจำได้ขึ้นใจ มีเพียง จันอวินหยางที่ออกจากบ้านไปหลายปีที่มีได้ใส่ใจใดๆ ทั้งสิ้น

"อย่างนั้นหรือ" กุ๋จวินพูดผิดแล้ว ความจริงที่จันอวีนหยางห่อเหี่ยวเพียงนี้ ก็เป็นเพราะเขาคิดได้ถึงความเป็นไปได้ต่างหากล่ะ

"เอาเถอะ เรื่องเหล่านี้เป็นเพียงการคาดเดาของข้าเท่านั้น เรื่องราว แท้จริงเป็นอย่างไรต้องตรวจสอบก่อนถึงจะรู้ เรื่องเสียบึงในครั้งนี้ องค์รัชทายาททราบบังคมทูลให้ฝ่าบาททรงทราบแล้ว ฝ่าบาททรงพิโรธ อย่างหนัก แต่ก็ทรงฟังคำแนะนำขององค์รัชทายาท มีพระราชานุญาต ให้องค์หญิงใหญ่และพระสวามีเสด็จกลับบ้านเกิดเพื่อทรงเยี่ยมญาติได้ องค์รัชทายาทให้ข้ากับอี่เซียนและชฺยวนรุดมาช่วยเจ้า ถ้าสามารถหา หลักฐานชิ้นสำคัญได้ก็สามารถสยบอีกฝ่ายได้ราบคาบเช่นกัน" กุ๋จวิน ตบป้าจันอวีนหยางเบาๆ พลางบอกเล่าแผนการของซังกวนซุหยาง ให้ฟังคร่าวๆ สุดท้ายก็กวักมือเรียกคนในชุดพรางตัวที่ยืนเฝ้าระวังอยู่ สองข้างมา "ประคองนายน้อยจันไปหาที่อยู่กันก่อน"

"ข้าก่อน" จันอวีนหยางยกมือห้ามคน คิดถึงนิสัยของสามคน ที่มาหนุนช่วยตนเองแล้ว จันอวีนหยางก็รู้สึกว่ตนมีเรื่องให้ต้องเหนื่อยใจ ไม่หมดไม่สิ้น ยังดีที่อีกไม่นานท่าน้ำชายก็จะมาช่วยยังเมืองเซ่งโจว ถ้าจะฟังกุ๋จวิน ผู้ฟังตนเองยังจะดีกว่า

"ข้ากับพระราชนัดดาอยู่ที่นี้ปลอดภัยอย่างที่สุด ยังไม่จำเป็นต้อง เปลี่ยนสถานที่ ถ้าพวกเจ้าอยู่ในเมืองแล้วไม่สะดวกจะปฏิบัติงาน ก็ออกจากทางใต้ของเมืองไปทางตะวันตกกราวยี่สิบกว่าลี้ มีสถานที่หนึ่ง ชื่อว่าหมู่บ้านอู่จยา ข้ามีคฤหาสน์อยู่ที่นั่น ปลอดภัยห่างไกลผู้คน พร้อมกันนี้ก็ช่วยตรวจสอบบางเรื่องให้ข้าด้วย..."

กุ๋จวินอดทนฟังงานที่จันอวีนหยางมอบหมายจบก็พยักหน้าหงึกหงัก

สุดท้ายถึงค่อยฟังออกว่าอีกฝ่ายพูดเหนือว่าเขาพาคนมามากเกินไป คิดถึงว่าจันอวีนหยางเดินทางจากชายแดนไปถึงเมืองหลวง ช่วย พระราชนัดดาแล้วพามาถึงเมืองเชิงโจวได้ด้วยตัวคนเดียว แต่พอถึง คราวเขากับเฟิงชฺยวนและหลี่อี่เซียนออกมาปฏิบัติงานกลับพาคน ไม่ต่ำกว่าร้อยล้อมหน้าล้อมหลังมาด้วย จึงอดจะหน้าแดงไม่ได้ "ครั้งนี้ พวกเราต้องป้องกันทหารของเมืองเชิงโจวก่อนกบฏ จึงต้องพาคนมาเยอะ หน่อย..."

เขาไม่พูดอะไรยิ่งจะดีกว่า เจอจันอวีนหยางมองเขม็งอย่างปราศจาก อารมณ์ยิ่งรู้สึกว่ายิ่งพูดก็ยิ่งแย่ พูดไปพูดมาเสียงก็ขาดหายไปในที่ที่สุด

จันอวีนหยางยังหน้านิ่ง พลางพยักหน้าน้อยๆ "เช่นนั้นก็ดี ะมัดระวังด้วย" พูดพลางยื่นมือเกาะช่องหน้าต่าง ก่อนจะออกแรงที่เท้า ส่งตัวกลับเข้าห้อง

"อ้าว..." กูจันอวีนขวางไว้ไม่ทัน ได้แต่ลูบจมูกด้วยท่าทางขัดเขิน "ไปเร็วขนาดนี้ หรือว่าห้องนี้จะเป็นห้องของสตรีนางใด"

เยี่ยเหมยไม่รู้เลยว่าในห้องมีผู้ใดหายไปมีผู้ใดเพิ่มมา และยังไม่ว่า คนผู้นี้เรียกลูกน้องของหนึ่งมาจัดการเรื่องต่างๆ ลับหลังนาง นางรู้เพียงว่า นับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นเป็นต้นมา นางสบายขึ้นมากเนื่องจากมีจันอวีนหยาง มาอยู่ด้วย ลูกน้องให้คนอุ้มขึ้นมาปอบพันที่ อาหารอยู่ไฟของเยี่ยนหมัวมัว ก็มีคนช่วยกินจนหมด ถ้ามองข้ามแววตาแปลกๆ คล้ายว่าคิดอะไรในใจ ที่มองมายังตนเองของเขาไป ทุกอย่างก็นับว่าดียิ่ง

ชีวิตสงบราบเรียบในยี่สิบกว่าวันที่อยู่ไฟทำให้เยี่ยเหมยค่อยๆ วาง

ความระมัดระวังในใจลง แต่กลับคาดไม่ถึงว่าเผิงจิ้งซูที่เยื่อหึงจงหอง เป็นนิสัยจะยังไม่ยอมจบเรื่อง เมื่อนางรู้ว่าเขาต้องไปส่งศิษย์ของสำนักศึกษา ไปสนามสอบ พอรู้เงินออกเดินทางไป นางก็เก็บข้าวของบางอย่าง พาสาวใช้ลงเขามาทันที

ได้ยินว่าเผิงจิ้งซูมาหา เยื่อหึงก็อึ้งงันไปชั่วครู่ ก่อนจะวาง เยื่อเปี้ยเปี้ยลงแล้วว่า "เชิญนางไปนั่งที่ห้องโถงใหญ่ ข้าจะออกไปเดี๋ยวนี้" บนเตียงเตาในห้องนอนนางยังมีบุรุษที่กำลังพักฟื้นนอนอยู่อีกคน นาง ไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวพากฝั้เขานานแล้ว เขาคงจะหลับไปหลังดื่มยา

เผิงจิ้งซูเข้าไม่มาสายไม่มา ดันมาตอนในบ้านไม่มีคนพอดี เห็นได้ชัดว่ามาด้วยเจตนาไม่ดี!

แม้เยื่อหึงจะสังเช่นนี้ แต่การอยู่ไฟกลับเป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวง ในสายตาเยียนหมั่มว เห็นว่าใกล้จะอยู่ไฟครบเดือนแล้ว จึงคัดค้าน อย่างเด็ดขาดไม่ให้เยื่อหึงไปพบแขกที่ห้องโถงอันมีลมเข้าสามด้าน

สองนายบ่าวเถียงกันไปมาจนทำให้จันอวีนหยางบนเตียงเตาตื่น เขาจึงแหวกม่านที่กั้นอยู่ออกแล้วตัดสินใจให้ "พบแขกที่ห้องส่วนนอก แล้วกัน" เยียนหมั่มวย้ำเรื่องข้อห้ามตากลมระหว่างอยู่ไฟขนาดนั้นแล้ว เยื่อหึงยอมอย่าฝ่าฝืนข้อห้ามจะดีกว่า

จันอวีนหยางที่กำลังบาดเจ็บเสียงแหบแห้งอยู่บ้าง นั่งขมวดคิ้ว พิงหมอนข้างฝ่มือเยื่อหึง สีน้าเคร่งขรึมขึ้นหลายส่วน

เยียนหมั่มวเดิมาก็ค่อนข้างกลัวเขาอยู่แล้ว จึงอุ้มห้ามเยื่อหึง ที่คิดจะพูดอะไรเอาไว้ "ในเมื่อท่านรองตื่นแล้ว นายหญิงก็ไม่ต้องห่วงว่า จะเสียงดังรบกวนท่านรอง"

เยี่ยเหมยมองเข้าไปในดวงตาสุ่มลุ่มลึกของจันฉวีวันหยาง คำพูดคัดค้านติดอยู่ในคออย่างไรก็พูดไม่ออก "ขอแค่ท่านรองไม่รังเกียจว่าข้าเสี่ยงดังอะอะก็พอ"

ถ้าคนพูดเบาอย่างเยี่ยเหมยเรียกว่าเสียงดังอะอะ เช่นนั้นเผิงจิงซูที่ใช้เสียงเข้าข่มจะเรียกว่าอะไร

จันฉวีวันหยางเป็นศิษย์ปิดสำนักของเผิงเต๋อเหว่ย รู้จักบุตรหลานสกุลเผิงไม่น้อย อาจเพราะยังติดภาพอ่อนหวานเยาว์วัยในสมัยก่อน พอมาได้ยินเผิงจิงซูสั่งให้เยี่ยเหมยย้ายตนเองกับโรงเลี้ยงเด็กออกจากหมู่บ้านซู่วนภายในสองวัน เขาถึงกับยังนึกว่าตนเองหูผาดไป

ทว่าเยี่ยเหมยเตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว จึงไม่ได้ตกใจที่ได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น "คุณหนูเผิง แม้ข้าจะรู้ว่าโหนดบ้านโหนดที่ดินของสองเรือนนี้ที่เจ้าถือมาจะเป็นของจริง แต่โปรดภัยที่ข้าต้องถามละลาบละล้งสักคำว่าคนที่ถือโหนดมาเมื่อต้นเดือนเจ็ดมีความสัมพันธ์ใดกับเจ้า"

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับที่ข้าให้เจ้าย้ายออกไปกระมัง" เผิงจิงซูทำหน้าตึงไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม

"จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร เรือนนี้เป็นเรือนที่อาจารย์ใหญ่เผิงมอบให้พี่เหวินเซวียน ส่วนเรือนข้างๆ ก็เป็นเรือนที่ข้าใช้ต้นฉบับตำราแลกลีทธิในการใช้ประโยชน์มา ตอนนี้นักลับมีคนสองกลุ่มถือโหนดบ้านโหนดที่ดินมาทวงเรือน ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าของใครเป็นของจริง มีคำกล่าวว่ารับการไหว้วานแล้วก็ต้องทำงานอย่างเต็มกำลัง ในเมื่อปัจจุบันข้าเป็นคนดูแลสองเรือนนี้ ข้าก็ย่อมต้องพิจารณาไตร่ตรองแทนเจ้าของเรือน"

อาจารย์ใหญ่เผิงดูเป็นคนซื่อตรงจิตใจดีมีเมตตา ไม่เหมือนคนที่

กลับคำพูดโดยสิ้นเชิง เพียงแต่บัดนี้เขากับลูกเงินล้วนไม่อยู่ที่เขาเถาฮวา เมื่ออยู่ต่อหน้าโหนดบ้านโหนดที่ดิน เยี่ยมเยี่ยมจึงทำได้เพียงยืนหยัด ในจุดยืนของตนเองไม่ยอมถอย

"มอบให้? สิทธิในการใช้ประโยชน์? เรื่องเหล่านี้ใครเป็นพยานได้บ้าง" เฝิงจิ้งชูเดิมก็มีได้มาที่นี้เพื่อแสวงหางานทำเป็นคุณหนูตระกูลดีอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ไม่มีคนที่นางใส่ใจอยู่ที่นี้เลยสักคน นางจึงไม่ปิดบังสันดานเดิมของตนเองอีก "เจ้าคิดจะถ่วงเวลาจนท่านปู่ข้ากับท่านปู่กลับมาใช่หรือไม่ ข้าจะบอกความจริงให้เจ้าฟัง กิจกรรมของท่านอาสามของข้าเกิดปัญหา หลังการสอบยว่นชื่อท่านปู่ข้าจะมุ่งหน้าไปเมืองอินโจวทันที ส่วนข้าที่มีฐานะ เป็นหลานสาวคิดจะช่วยเหลือท่านอาด้วยการนำบ้านเรือนในหมู่บ้านชวย่วน อันเป็นของสกุลเฝิงแลกเปลี่ยนเป็นเงินเพื่อส่งไปคลี่คลายวิกฤตฉุกเฉิน คิดว่าหลังท่านปู่ทราบเรื่องก็คงไม่ตำหนิข้านักหรอก"

พูดถึงเรื่องนี้ เฝิงจิ้งชูก็ต้องขอขอบคุณที่สวอว์ช่วยเหลือ ขณะลูกเงิน คาดคั้นนาง ในใจนางให้กระวนกระวายอยู่ตลอด แต่พริบตาเดียว นางก็ได้รับจดหมายขอเงินจากท่านอาสาม ท่านปู่ไม่อยู่ในสำนักศึกษา นางที่เป็นหลานสาวย่อมต้องช่วยแบ่งเบาความทุกข์ของผู้เป็นอา เพื่อไม่ให้ ท่านปู่กลับมาเอาผิด นางจึงหยิบโหนดบ้านโหนดที่ดินทั้งหมดที่ผู้เป็นปู่ เก็บอยู่ในเรือนมาไล่ทวงเงินทุกหลัง

"เจ้าต้องการเงินเท่าไร" คนมาเจตนาไม่ดี คนเจตนาดีไม่มา เยี่ยมเยี่ยม คิดคำนวณในใจอย่างรวดเร็วว่าสามารถจ่ายได้เท่าไร ทางเยียนเฟย เอาเงินส่วนใหญ่ไปแล้ว เยี่ยมหย่วนที่ไปสอบก็เอาไปอีกส่วนหนึ่ง หักค่าใช้จ่ายเดือนนี้ของโรงเลี้ยงเด็กออกไป เงินที่นางนำมาใช้ได้ก็มีเพียง

ห้าหกลีบตำลึงเท่านั้น ทว่ามิต้องให้อีกฝ่ายบอก นางก็รู้ว่าไม่พอค่าเรือน สองหลังใหญ่ในหมู่บ้านชยุวันนีโดยสิ้นเชิง

"แม่นางเยี่ย มิใช่ข้าต้องการบีบคั้นเจ้า ตามหลักแล้วท่านลู่เป็น อาจารย์ของสำนักศึกษา เรือนนี้ข้าไม่ควรรับคืน แต่ท่านลู่ก็มีที่พักใน สำนักศึกษาให้เขาพักได้ชั่วคราว คิดว่าเมื่อเขาได้รู้ว่าสกุลข้าจำเป็นต้อง ใช้เงินก็คงไม่เห็นค่านใดๆ ยิ่งเรือนด้านข้างยิ่งไม่ต้องพูดแล้ว เมื่อก่อน มันเป็นเรือนของท่านอารองกับญาติผู้พี่ของข้า ตอนนี้องค์เขาสองคน ล้วนรับราชการอยู่ข้างนอก ไม่มีแผนจะกลับมาโดยสิ้นเชิง เรือนสองหลังนี้ มีขนาดใหญ่ที่สุดในหมู่บ้าน ไม่แน่ว่าเงินที่ท่านอาสามต้องการอาจต้อง อาศัยพวกมันช่วย ดังนั้นเรือนสองหลังนี้จึงมีราคาไม่ถูก" เฝิงจิ้งชูยังพูด ยิ่งล่ำพองใจ เห็นการกินอยู่ของเยี่ยเหมยมิได้ดีเด่นอะไร มีสภาพเหมือน ชาวที่ได้ทราบจากอู่เหินยงสามก็คิดว่าน่าจะบีบให้เยี่ยเหมยออกไปได้ แน่นนอน

"ไม่ต้องพูดมาก ข้าอยากรู้เพียงว่าเจ้าต้องการเงินเท่าไร ต้องชำระ ให้ครบเมื่อใด" เยี่ยเหมยถามซ้ำอีกรอบ นางไม่ยากพูดอะไรกับเฝิงจิ้งชู ให้มากความ และยังไม่อยากฟังอีกฝ่ายเสแสร้งแกล้งพาลมาต่อ

"ข้าต้องการไม่มาก เรือนสองหลังสองพันตำลึง ข้าจะให้คนมาเก็บเงิน ในสองวัน ถ้าไม่มีจ่ายก็อย่าหาว่าข้าไม่ไว้หน้าพี่ลู่ก็แล้วกัน ราคานี้ยุติธรรม แล้ว ถ้าไม่เชื่อเจ้าก็..." เฝิงจิ้งชูยังพูดไม่ทันจบ เยี่ยเหมยก็พลันลุกขึ้น ยืนขึ้นประตู่ ทำเอาเฝิงจิ้งชูตกใจจนใบหน้ามกลอดสี "เจ้าจะทำอะไร!"

"ไม่ทำอะไร" เยี่ยเหมยพูดด้วยสีหน้าเย็นเยียบ "ประตูเรือนอยู่ทางนั้น คุณหนูเฝิงเชิญกลับไปได้แล้ว วางใจเถอะ ถ้าข้าหาเงินสองพันตำลึงนี้

มาจ่ายไม่ได้ก็จะเก็บข้าวของจากไป ไม่อยู่ขว้างทางรำรวยของคุณหนูเฟิง
แน่นอน"

"อี! เจ้านี้กว่าข้าอยากอยู่ในห้อง همینห้องนี้ของเจ้านานนักหรือ เดียว
ข้าก็ให้เจ้าย้ายออกวันนี้เสียหรือ!" เฟิงจิ้งซูโมโหจนตัวสั่น นึกเสียใจอยู่บ้าง
ที่เมื่อครู่ออกปากให้เวลาสองวัน นางรู้สึกว่าจะควรให้พวกนักเลงครวาก่อน
มาไล่เหยี้ยเหมยออกไปตรงๆ เลยยังดีกว่า

"คุณหนูเฟิงก็บอกกับคนอื่นๆ ในหมู่บ้านซุ่ยวันเช่นเดียวกันนี้หรือไร"
หลังเหยี้ยเหมยกล่าวจบก็เรียกให้เยียนหมั่มมัดที่เฝ้าอยู่ตรงระเบียงทางเดิน
ส่งแขก

เหยี้ยเหมยเดินกลับเข้าห้องส่วนในด้วยสีหน้าทุกข์กังวล ก่อนจะ
ขยับตัวขึ้นเตียงเตาด้วยท่าทางเหมือนวิญญานจะหลุดออกจากร่าง
พอหยิบหีบเงินที่หัวเตียงออกมานับ พบว่ารวมกับบรรดาเงินเศษเล็กเศษน้อย
แล้ว ในตัวนางก็ยังมีเพียงราวเจ็ดสิบกว่าตำลึง ต้องทำอย่างไรถึงจะหาเงิน
มาได้ครบสองพันตำลึงกันเล่า

ย้ายออกไปตอนนี้เป็นการรันทดที่ตายอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่า
เป็นนางที่กำลังอยู่ไฟหรือโรงเลียงเด็กที่ค่อยๆ เริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้น
ล้วนยังไม่อาจไปจากหมู่บ้านซุ่ยวันได้ อีกทั้งถ้านางจากไปง่ายดายเพียงนี้
ไหนเลยจะไม่ทำให้เฟิงจิ้งซูสมใจ

ระหวางที่นั่งเหม่ออยู่ครู่หนึ่ง เยียนหมั่มมัดก็รีบร้อนเข้ามา
ในห้องส่วนใน "นายหญิง คุณหนูเฟิงไปเคาะประตูแต่ละบ้านแล้ว
ตอนนี้หมู่บ้านซุ่ยวันอลหม่านใหญ่แล้วเจ้าคะ สกุลซุ่ที่ข้างบ้านไม่มีเงิน
เลยเตรียมจะย้ายไปอยู่ที่พักที่สำนักศึกษาแบ่งให้ท่านซุ่ พวกเรา

จะอย่างไรกันดีเจ้าคะ ให้เขียนเพยขายร้านหรือจะให้คนไปตามท่านลู กลับมาช่วยกันคิดดี ท่านรอง..."

หลังจากพูดรวบเป็นประทัดได้ชุดใหญ่ เขียนหมั่มมัดถึงได้สังเกตเห็นว่า จันอวีนหยางใช้มือเดียวอุ้มเยี้ยเปี้ยเปี้ยพึงผนังอยู่ เขากำลังจ้องเยี้ยเหมย ด้วยสีหน้ามึนทึบ ดวงตาหรื่น้อยๆ เหมือนว่ากำลังคิดแผนการร้าย นางจึง ยื่นมือออกไปอย่างตัวลั่นจิ้งก "ท่านรอง ส่งคุณชายน้อยมาให้ป่าวอุ้มเถิด เจ้าคะ"

จันอวีนหยางกลับมิได้กำลังคิดแผนการร้ายอะไรอย่างทีเขียนหมั่มมัดคิด แต่เขากำลังโมโห

เมื่อครู่เฟิงจิงซูเข้าประตูมาได้ไม่นาน เยี้ยเปี้ยเปี้ยก็ตื่นแล้ว จันอวีนหยางกลัวเขาจะร้องไห้จนทำให้เยี้ยเหมยเป็นหวัด จึงไม่สนใจว่า ร่างกายกำลังเจ็บ ผื่นอุ้มเด็กไว้ในอ้อมแขน เดิมทีเตรียมใจไว้พร้อมแล้ว รอแค่เยี้ยเหมยเอ่ยปาก เขาก็จะให้กุ้จวินไปนำเงินจากโรงรับจำนำรู่ยี้จี้ มาให้นาง ใครเลยจะรู้ว่านางพูดกับเฟิงจิงซูได้อย่างสุขุมเยือกเย็น แต่พอกลับเข้ามาในห้องส่วนในกลับไม่เหลือบมองเขาแม้แต่แวบเดียว เอาแต่ก้มหน้าก้มตานับเศษเงินที่มีอยู่ไม่มากของนาง นี่เป็นอีกครั้ง ที่เขาถูกคนมองข้ามโดยสิ้นเชิงเช่นนี้

คนที่เขาโมโหยิ่งกว่าคือเขียนหมั่มมัด หลังเข้าประตูมาอะอะโววาย จนרבกวนเด็กนั้นช่างเถอะ แต่นางเอาแต่พูดเรื่องขายร้านเรื่องตามท่านลู กลับมาอะไรอยู่ได้ นางคิดว่าเจ้านายคนนี้นางตายไปแล้วหรือไร ตอนนี้อยังมาทวงเด็กแล้วมองด้วยสายตาเช่นนั้นอีก กลัวว่าเขาจะทำอันตรายเด็ก หรือไร ช่างเป็นแม่แหม่มคนดีของเขาโดยแท้!

"ไม่ต้องสนใจข้า" จันอินหยางโมโหจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว หลุบตามองเยี่ยเปี้ยเปี้ย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายพริ้มตานอนหลับไปตั้งแต่เมื่อใด จึงอุ้มเขาล้มตัวพิงหมอนนุ่มที่เยี่ยเหมยเตรียมให้เยี่ยเปี้ยเปี้ยเป็นพิเศษ เสียเลย

เพิ่งจะล้มตัวนอนลง ซึ่งกวนเจียวที่เดิมนอนอยู่กับเยี่ยเปี้ยเปี้ย ก็คลานมาเสียบๆ ก่อนเอนตัวลงนอนข้างจันอินหยาง การจับกลุ่มของ สามคนที่ต่างเจียบบกริบทำให้เยี่ยเหมยที่ได้สติกลับมากับเยียนหมัวมัว พากันตะลึงงัน

"นายหญิง?" สถานการณ์เร่งด่วน เยียนหมัวมัวไม่มีเวลา มานั่งสืบสาวแล้วว่าเจ้านายคนก่อนของตนเกิดเพี้ยนอะไรขึ้นมา หันหน้าไปขอความเห็นจากเยี่ยเหมย ในสายตาของนางเห็นว่าไม่มีเรื่องใด ยากเกินมือของเยี่ยเหมย

แต่คราวนี้เยี่ยเหมยลำบากแล้ว เงินอีแปะเดียวลืมนำว่าวีรบุรุษ* ทว่าตอนนี้มิใช่แค่เรื่องเงินอีแปะเดียว แต่เป็นเงินถึงสองพันตำลึง นางยังไม่เคยเห็นเงินจำนวนมากขนาดนั้นเลยแล้วจะไปหามาจากที่ใดได้ ยามนี้นางจนปัญญาไปชั่วขณะ เอ่ยพูดจึงมีจ่าว่า "คืนนี้ให้ข้าคิดดูดีๆ ก่อน"

เวลาหนึ่งคืนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เยี่ยเหมยลืมนำขึ้นมาท่ามกลาง เสียงร้องไห้ของเยี่ยเปี้ยเปี้ย มองเห็นแสงอาทิตย์จำตาที่นอกหน้าต่าง จลุลายหลังห้องแล้วนางก็ใจลอยไปเล็กน้อย นางจำได้ว่าตอนยามห้า ตนเองยังป้อนนมลูกอย่างปราศจากความง่วงงุนอยู่เลย แล้วจนถึงผล็อยหลับ

* เงินอีแปะเดียวลืมนำว่าวีรบุรุษ เป็นสำนวน หมายถึงแค่เรื่องหรือปัญหาเล็กๆ กลับส่งผลให้งานใหญ่ หยุดชะงัก เดินหน้าต่อไปไม่ได้

มาจนปานนี้ได้

"เด็กหิวแล้ว" ม่านที่กั้นอยู่ตรงกลางเตียงเตาถูกจั่นอวินหยางแหวกเปิดก่อนส่งตัวเยี่ยเปี้ยเปี้ยมาให้ "เจ้าคิดหาวิธีได้แล้วหรือ"

เยี่ยเหมยที่รับตัวลูกมา ยังสะลึมสะลือตาปิดปรือ สีหน้างุนงงเลื่อนลอย "วิธีอะไร"

ยามเยี่ยเหมยเพิ่งตื่นนอนจะมีสติไม่ค่อยแจ่มชัดเท่าไร ยิ่งได้ยินเสียงนุ่มเป็นธรรมชาติของจั่นอวินหยางเข้าไป ไม่เพียงไม่ระวังคำพูด แต่พอได้ยินเยี่ยเปี้ยเปี้ยร้องไห้หนักแล้วก็ลืมแม้แต่เรื่องราวควรทำอะไรให้มิดชิด ชุดฤดูร้อนซึ่งเดิมก็เบาบางถูกเลิกขึ้นเบาๆ เผยผิวขาวนวลปานกระเบื้องเคลือบออกมาทันใด พอส่งความกลมกลืนอวบอิมเข้าปากเยี่ยเปี้ยเปี้ยแล้ว ดวงตาก็ค่อยๆ พรืมหลับไปอีกครั้ง

สีหน้าเย็นชาขริมเคร่งของจั่นอวินหยางมีการเปลี่ยนแปลงในที่สุด ผิวสีน้ำตาลอ่อนแทบจะกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม ลูกกระต๊อขยับขึ้นลงติดกันหลายที ใช้นิ้วมือดันตัวซึ่งกวนเจียวที่ได้ยินเสียงแล้วลุกขึ้นมาให้นอนลงไปใหม่ ไม่ให้อีกฝ่ายมองเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็น แต่ตัวเขาเองกลับมองตาไม่กะพริบ นอกจากปฏิกิริยาทางร่างกายแล้ว ในใจเขายังสัมผัสได้ถึงความสงบอบอุ่นที่ไม่เคยมีมาก่อน ความปรารถนาแปลกๆ นั้นยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากพรืมตาได้ครู่หนึ่ง กระบวนความคิดของเยี่ยเหมยก็ค่อยๆ กลับเข้าที่เข้าทาง ครั้นลืมตาขึ้นอีกครั้ง ตรงหน้ากลับไม่ได้มีใบหน้าเย็นชาขริมเคร่งของจั่นอวินหยางปรากฏอยู่อย่างที่คิด มีแต่เพียงม่านผ้าแกว่งไกวน้อยๆ นางก็อดจะโล่งใจไม่ได้ ต้องเป็นตนเองคิดมากไปแน่นอน ท่านรองจั่น

เป็นสุภาพบุรุษที่เย็นชาซื่อตรง แล้วจะมาลอบมองสตรีอย่างนางให้มหลูก
ได้อย่างไร

พอคิดถึงเรื่องน่ากระอักกระอ่วนนี้ บนสองแก้มขาวผ่องของเยี่ยเหมย
ก็อดจะมีเลือดฝาดวิ่งขึ้นมาไม่ได้

อีกด้านของม่าน จันอินหยางเองก็กำลังหายใจเข้าออกลึกๆ ไม่หยุด
ถึงขนาดต้องใช้มือสัมผัสบริเวณที่ได้รับบาดเจ็บถึงทำให้กระแสรวมณ
โหมซัดที่ทั้งคุ่นเคยทั้งไม่คุ่นเคยภายในกายสงบลงได้ ชั่วครู่ให้หลัง
เขาก็คิดว่าของที่ข้างมือยื่นส่งไปอีกด้านของม่าน "สิ่งนี้ให้เจ้า"

"คืออะไร" เยี่ยเหมยที่ยังกำลังทบทวนตนเองว่าจิตใจคับแคบเกินไป
มองแขนที่ยื่นมาจากอีกด้านของม่าน ครั้นมองไล่มาเห็นกระดาดที่ถูกยื่นมา
ตรงหน้า ดวงตารูปเมสึดซึ่งก็พลันเบิกโต "ตัวเงิน?!"

"เจ้ามิใช่ต้องการเงินหรือไร เอามันไปใช้เถอะ" แม้จะมีม่านกั้นอยู่
แต่แค่จันอินหยางนึกถึงสีหน้าท่าทางในยามนี้ของนาง ไม่รู้เพราะเหตุใด
ถึงรู้สึกอารมณ์ดียิ่ง มุมปากโค้งขึ้นน้อยๆ ก่อนปล่อยมือ

"เอ๋!!" เยี่ยเหมยหยิบตัวเงินมาดูก็พบว่าเป็นตัวเงินมูลค่าหนึ่งพันตำลึง
สามใบ ก็รู้ว่าเมื่อวานเขาคงได้ยื่นที่เฟิงจิ้งซู่พูดเป็นแน่ แต่สามพันตำลึง
ออกจะมากเกินไปหน่อยกระมัง "ท่านรองจัน ท่านพกเงินเยอะขนาดนี้
ติดตัวอยู่ตลอดเลยหรือ" เดิมคิดจะขอบคุณเขา แต่ไม่รู้ทำไมคำพูดมาถึงปาก
กลับเปลี่ยนเป็นเช่นนี้

ได้ยินดังนี้ จันอินหยางก็หันไปเล็กน้อย "ไม่นับว่าเยอะเท่าไร
เพียงแต่เตรียมไว้เผื่อยามจำเป็น"

"ถือว่าข้ามีเงินสองพันตำลึงจากท่านรองจันแล้วกัน ข้าจะเขียน

หลักฐานการยืมให้ท่าน" เยี่ยมเยียนตบหลังเยี่ยเปี้ยเปี้ยที่กินอิ่มแล้วให้เราก่อนคืนตัวเงินใบหนึ่งให้จันอวินหยาง "หนึ่งพันตำลึงที่เกินมาของท่านรองจันโปรดเก็บกลับไปให้ดี" ประสบการณ์ชีวิตตั้งแต่เล็กของเยี่ยมหยานทำให้นางไม่ยอมเป็นหนี้ใคร ด้วยเหตุนี้แม้แต่กับคนสกุลเกวานางก็ยังสะสางเรื่องเงินไม่ให้ติดค้างกันทั้งสองฝ่าย นับประสาอะไรกับจันอวินหยางที่เพียงเคยได้พบกันไม่กี่ครั้ง

จันอวินหยางเลิกมานั้นทันที ริมฝีปากบางเข้มแน่น "ไม่ต้องเขียนข้าจะขอตัวเยี่ยมหมัวหมัวกับเยียนเพยคืน เงินเหล่านี้คือค่าตัวของพวกเรา อีกอย่างเจ้าก็ช่วยชีวิตข้าไว้ ทั้งยังให้ข้าอยู่พักฟื้นที่นี้ต่อ ตามหลักแล้วข้าควรต้องขอบคุณเจ้า เงินเหล่านี้เป็นสิ่งที่เจ้าสมควรได้รับ"

ไม่พูดถึงเยียนหมัวหมัวกับเยียนเพยยังพอว่า พอพูดถึงขึ้นมาเยี่ยมหยานก็นึกถึงคำพูดที่เยียนหมัวหมัวพูดกับนาง อารมณ์จึงชักไม่ค่อยดีทันที "ท่านอยากซื้อก็ต้องดูก่อนว่าข้าที่เป็นเจ้านายคนปัจจุบันยินดีขายหรือไม่ ตอนนี่เยียนเพยที่เป็นคนของข้าไปช่วยท่านจัดการธุระ ข้าไม่ได้ขอคำอธิบายจากท่านด้วยซ้ำ ท่านกลับยังมีหน้ามาพูดเช่นนั้นอีก ข้าบอกท่านเลยว่าข้าไม่ขาย ส่วนที่ให้ท่านพักฟื้นที่นี้ก็เพราะอยากขอบคุณที่ท่านเคยช่วยชีวิตข้า คิดท่านแค่หาร้อยตำลึงแล้วกัน ส่วนสองพันห้าร้อยตำลึงที่เหลือถ้าท่านไม่เก็บกลับไป ข้าก็จะเขียนหลักฐานการยืมให้ท่าน"

"เจ้า...จะต้องคิดคำนวณให้ชัดเจนขนาดนี้เสียหรือ" เมื่อสบกับแววตาเด็ดเดี่ยวของเยี่ยมหยาน จันอวินหยางก็ต้องยอมแพ้อย่างจนใจ "เช่นนั้นก็เขียนมาแล้วกัน"

เดิมทีเยี่ยมหยานรู้สึกว่าวันนี้อากาศร้อน ทว่ายามนี้ในห้องกลับเย็น

ขึ้นมาหลายส่วน นางจึงยื่นมือไปจัดผ้าห่มให้เหยียบย่ำกับซังกวนเจี๋ย
เล็กน้อย ก่อนจะลงจากเตียงไปเขียนหลักฐานการยืมมาให้จั่นอวีนหยาง
จริงๆ ทำเอาฝ่ายหลังโมโหจนหวิดจะฉีกมันทิ้งตรงนั้นทันที แต่ครั้น
มองเห็นเหยียบเหยียบถือตัวเงินเดินไปห้องส่วนนอกด้วยท่าทางดีอกดีใจ
แล้วให้เขียนหมั่มัวไปตามฐเถียนชื่อมาคุยกันโดยที่ไม่ได้มองเขาอีก
แม้แต่แวบเดียว เขาก็รู้สึกว่าการงอนจนพานฉีกหลักฐานการยืม
เป็นเรื่องไร้สาระเกินไปแล้ว

ถึงอย่างไรปัญหาก็คลี่คลายแล้ว หัวคิ้วนางคลายออก แม้แต่
เงาที่ด้านหลังก็ดูสบายอกสบายใจไร้ใดเทียมขึ้นอีกหลายส่วน หากนาง
อยากเขียนหลักฐานการยืมก็เขียนมาเถอะ นางดีใจก็พอแล้ว ส่วนตนเอง
ยังคงสงบใจพักฟื้นร่างกายต่อไปจะดีที่สุด

36

เวลาสิบวันเพียงพอให้บาดแผลบนตัวจันทน์อินหยางหายเกือบสนิท
อีกทั้งยังมีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นอีกหลายซัง ความคิดแผนการยิ่งผุดออกมามากขึ้น
อีกหลายส่วน

และเป็นสิบวันที่เขาเห็นเยี่ยหมยอบรมสั่งสอนซึ่งกวนเจียวด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา เต็มเปี่ยมไปด้วยน้ำอดน้ำทน เห็นนางคลอเพลงเด็ก
พลางอาบน้ำทำกายบริหารให้เยี่ยเป่ย์เป่ย์อย่างร่าเริงกระฉับกระเฉง
และก็เห็นนางชี้แนะวิธีการสอนเด็กในโรงเรียนเด็กให้เกาเอ๋อร์ฮวากับ
เกาซานฮวอย่างอ่อนโยนใจกว้าง

ครั้นย้อนนึกถึงความเด็ดเดี่ยวหนักแน่นยามเผชิญหน้ากับเผิงจิ้งชู
และความตรงไปตรงมาไม่อึดอาดยืดอายดามจัดการงานของนาง
เขาก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองอาจจะหาสตรีที่ดึงดูดสายตาและตรงกับใจ
ขนาดเยี่ยหมยไม่ได้อีกแล้ว!

ความสามารถควบคุมตนเองอันแก่กล้าของเขาสลายหายไปไม่มีเหลือ เมื่ออยู่ต่อหน้าเยี่ยเหมย ทั้งใจเหลือเพียงความคิดว่าต้องทำอะไรถึงทำให้ สตรีที่ก่อกรวนหัวใจนางนี้ตกหลุมรักตน ในที่สุดบัดนี้เขาก็เข้าใจแล้วว่า คำว่า 'พบคนที่ เป็นครึ่งชีวิต' ที่รัชทายาทเคยตรัสเมื่อก่อนหน้านั้นนั้น ทำให้ใจคนสันสะท้านได้อย่างไร

หากแต่เยี่ยเหมยไม่เหมือนคนที่ จะคิดเรื่องแต่งงานโดยสิ้นเชิง บุรุษเช่นเขากินข้าวร่วมโต๊ะ ล้างหน้าร่วมอ่าง นอนหลับร่วมเตียงกับนาง กลับมองไม่เห็นแววสะท้านอายแม้แต่กระพริบเดียวจากในดวงตานาง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอารมณ์รักใดๆ เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกลุ่มหลงหนักขึ้นเรื่อยๆ ยามนี้ใกล้จะถึงวันอายุครบเดือนของเยี่ยเป่ย์เป่ย์ เขาเองก็มีเวลาพักฟื้น เหลือไม่กี่วันแล้ว ไข้ควรทำอะไรให้มากขึ้นหรือไม่

เยี่ยเหมยไม่ได้รับรู้ถึงความยุ่งยากใจของจันอินหยางแม้แต่่น้อย ในวันครบเดือนของเยี่ยเป่ย์เป่ย์ นางกลับต้องวุ่นวายอยู่กับการต้อนรับแขก ที่อยู่เหนือความคาดหมายโขงหนึ่ง!

ขณะนางได้อินเยียนหมัวมัวที่เข้าห้องมาบอกว่ามีคนสกุลเยี่ยมาเยือน กึ่งงั้นไปครุใหญ่ จนกระทั่งเยียนหมัวมัวเอ่ยเตือนอีกรอบว่าเป็นสกุลเยี่ย แห่งตำบลหยางหลัว นางถึงได้เต็งตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ ทำทางนำประหลาดนั้น ทำให้จันอินหยางกับเยียนหมัวมัวตกใจ เพราะจะอย่างไรในมือนางยามนี้ ก็ยังอุ้มเยี่ยเป่ย์เป่ย์ที่กำลังกินนมเอาไว้อยู่

"ตายแล้ว! นายหญิงของข้า ท่านต้องระวังหน่อยนะเจ้าคะ" เยียนหมัวมัวตบอพลางรีบรับตัวเยี่ยเป่ย์เป่ย์ไปส่งต่อให้จันอินหยาง

ที่เท้าข้างหนึ่งก้าวลงจากเตียงเตาแล้ว "ท่านรอง ตอนนี้เป็นเวลานอนของคุณชายน้อย ท่านช่วยดูคุณชายน้อยให้สักหนอยก่อนนะเจ้าคะ" พุดจบกี้ไม่รอการตอบสนองจากคนทั้งสอง รีบจู๋เยี้ยเหมยเดินออกนอกห้องนอน

เพ็งจะเดินออกประตูมา เยี้ยเหมยก็มองเห็นเยี้ยฮูหยินกับอี่เหนียงสี่ที่มาโดยไม่ได้รับเชิญแล้ว "ท่านแม่ อี่เหนียง พวกท่านมาได้อย่างไรกัน"

เรื่องที่คราวก่อนอี่เหนียงสามแอบตามอี่เหนียงสี่มายังทำให้เยี้ยเหมยเสียส้นหลังไม่หาย นางพินิจมองสาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยที่คนทั้งสองให้รอรออยู่นอกประตูนานขึ้นหลายอึดใจ ก่อนจะเชิญให้อี่เหนียงสี่และเยี้ยฮูหยินไปนั่งในห้องโถงด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

หลังอี่เหนียงสี่เห็นบุตรสาว ดวงตาก็อปล้นชุ่มน้ำ เพ็งเปิดปากจะพูดเยี้ยฮูหยินก็กระแอมเบาๆ อี่เหนียงสี่จึงกลายเป็นมีท่าทางขลาดกลัว ก้มหน้าไม่พูดอะไรอีก

"อาเหมย ข้ากับอี่เหนียงของเจ้ามาคราวนี้เพราะต้องการรับเจ้ากลับไป" เยี้ยฮูหยินกวาดตามองคนสองกลุ่มที่นั่งกันอยู่ในลานเรือนด้านนอก แวบหนึ่ง แยกเป็นครอบครัวเพื่อนบ้านในหมู่บ้านซุ่ยวันที่มีไมตรีที่ดีต่อกัน และไม่ครอบครัวจากหมู่บ้านเกาจา กิริยาวาจาและเสื้อผ้าอาภรณ์บนตัวล้วนแต่ดูซื่อๆ และยากจน ในสายตานางเห็นว่า มองแล้วขัดลูกต่ายยิ่งหัวคิ้วจึงขมวดมุ่นโดยไม่รู้ตัว

"รับข้ากลับไป?" เยี้ยเหมยเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ พอมองไปยังอี่เหนียงสี่กลับเห็นเพียงแววตาตื่นเต้นยินดีของอีกฝ่าย แต่ไม่มีสัญญาณบอกใบ้ใดๆ แม้แต่กระพริบเดียว นางใจหล่นวูบ ได้แต่

เลื่อนสายตาไปมองเยี่ยสุหิณอีกครั้ง รอให้อีกฝ่ายพูดต่อ

"ขณะพวกเราเดินทางมาไม่รู้เลยว่าจะมีพันปีครบเดือนของลูกอาเหมยพอดี ข้าจึงไม่ได้เตรียมของขวัญอะไรมา เจ้าก็เอากำไลวงนี้ไปให้เด็กแทนข้าแล้วกัน" บนหน้าเยี่ยสุหิณมีรอยยิ้มประดับอยู่ ถอดกำไลข้อมือทองแท่งหนึ่งออกจากมือก่อนยื่นให้อีเหินยingsี่ที่มีท่าทางตกตะลึง

"เจ้าคะ" อีเหินยingsี่ทำสีหน้าท่าทางดีใจเป็นล้นพ้นประหนึ่งว่าได้รับพระราชโองการเลื่อนตำแหน่งพระราชทานทรัพย์สินอย่างไรร้อยทั้งนั้นมือประคองกำไลเดินไปทางระเบียบทางเดินที่เยี่ยเหมยเดินออกมา รีบร้อนอยากเห็นหน้าเด็กเต็มแก่จนลืมขออนุญาตเยี่ยเหมยด้วยซ้ำ

"อีเหินยingsี่ข้าก่อน! เด็กเพิ่งหลับไป ท่านอย่าไปรบกวนเขาเลย" เยี่ยเหมยเห็นสถานการณ์ไม่ถูกต้องก็เร่งเสียงไล่ตามมา

จันฉวนหยางที่กำลังแนบประตู่ห้องนอนด้านในฟังความเคลื่อนไหวพลันฉกตัวเข้าห้องสวนในอย่างรวดเร็ว ใครจะรู้ว่าเขาเพิ่งจะเข้ามาเยี่ยเหมยก็รีบร้อนเข้าห้องมาเช่นกัน ข้ายังตะโกนบอกข้างนอกว่า "ในห้องมีเคราะห์ร้าย อีเหินยingsี่อย่าเข้ามา ข้าจะอุ้มลูกออกไปให้ท่านดูแล้วกัน"

"ต้องลำบากท่านรองซันตัวแล้ว" เยี่ยเหมยทางหนึ่งยื่นมือไปอุ้มเยี่ยเป่ย์เป่ย์ที่อยู่ในชุดเสื้อผ้าฝ้ายคลุมทั้งตัวมาจากอ้อมแขนจันฉวนหยางอีกทางก็ถือโอกาสลดเสียงลงอธิบาย

เพิ่งจะพูดจบก็ได้ยินเสียงที่ดังเลอบู่บ่างของอีเหินยingsี่ดังขึ้นตรงจากบัลลังก์ "อาเหมย อีเหินยingsี่ตัดเสื้อผ้าสองสามชุดมาให้หลาน..."

เสียงเพิ่งจะดังขึ้น ตัวจันฉวนหยางก็วาบจากหัวเตียงไปอยู่ปลายเตียงที่ติดผนังแล้ว ขณะอีเหินยingsี่เข้ามาก็มองเห็นเพียงเตียงเตาหลังใหญ่

ผ้ามาที่ด้านบนสะบัดไหว เยี่ยเหมยอุ้มลูกยืนอยู่หน้าเตียง สีหน้าไม่พอใจ อยู่บ้าง

"ข้ามิใช่บอกว่าอย่าเข้ามาหรือไร" เดิมเยี่ยเหมยยังคิดจะปฏิบัติต่อคนสกุลเยี่ยให้ดีสักหน่อย น่าเสียดายที่ไม่ว่านางมีความกระตือรือร้นเพียงไร ก็ยังถูกทำให้หมดไปไม่เหลือ

น้ำเสียงเย็นยะเยือกทำให้จั่นวีนหยางที่หลายวันมานี้เคยชินกับความอ่อนโยนของนางตกใจจนสะดุ้งเล็กน้อย อีเหินยงสีเองก็หยุดฝีเท้าทันที พุดอ้าอึ้งพลางยื่นห่อผ้าห่อเล็กในมือส่งให้ "ข้าเพียงแต่อยากหลบสูหยิน มาบอกเจ้าว่านายท่านให้พวกข้ามารับเจ้ากลับจริงๆ"

"ลำบากท่านแล้ว" เยี่ยเหมยรับห่อผ้ามาวางไว้ปลายเตียง ก่อนทำท่าบอกให้อีเหินยงสีเดินตามนางออกไปข้างนอก "ไหนท่านพอได้ถึงนี้ถึงข้าขึ้นมา" มิใช่! ล้อออกจากบ้านแล้วหรือไร จะเล่นลวดลายอะไรอีก หรือว่าเรื่องนี้จะมีแผนการชั่วของอีเหินยงสามอยู่ด้วย!

"น้องหญิงสี อาเหมย พวกเจ้าทำเช่นนั้นจะไม่มีการยาทกันไปหน่อยแล้วหรือไม่ว่า" เสียงไม่พอใจของเยี่ยสูหยินดังขึ้นที่ระเบียงทางเดิน

เยี่ยเหมยจึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ขวางเยี่ยสูหยินไว้ได้ ก่อนนางจะคิดตามเข้าห้องนอนมาพอดี "เมื่อครู่ข้าเสียงดังเกินไปจนทำให้ลูกตื่นก็เลยชักเข้าไปเล็กน้อย ปล่อยให้ท่านเม่รอนานแล้ว"

เพื่อจะรู้จุดประสงค์การมาที่แท้จริงของเยี่ยสูหยิน เยี่ยเหมยจึงวางลูกลงในมือเยี่ยนหมัวมัว ก่อนกล่าวว่า "อีเหินยง ก่อนหน้านี้ข้ากับอาหย่วนออกจากบ้านสกุลเยี่ยมาก็ไปอยู่ที่หมู่บ้านเกาจยาโดยตลอด ได้รับบุญคุณจากผู้เฒ่ามากมาย หาได้ยากที่คนจะมาเยือนถึงบ้านพร้อมหน้า

เช่นวันนี้ ท่านที่เป็นผู้ใหญ่ช่วยไปขอขอบคุณพวกเขาแทนข้ากับอาหยวน
ได้หรือไม่"

เรื่องเช่นนี้เดิมก็เป็นเรื่องสมเหตุสมผล แต่อ๊ะเหยิงสีกกลับยังคงมอง
เยี่ยฮูหยินอย่างระมัดระวัง เพราะจะอย่างไรนางก็เป็นเพียงอนุคนหนึ่ง

เยี่ยฮูหยินเดิมคิดจะหาข้ออ้างแยกนางออกไปอยู่ พอได้ยินเช่นนั้น
ย่อมจะยินดียิ่ง พักหน้าอนุญาตทันที อ๊ะเหยิงสีกจึงเดินตาม
เยียนหมั้วออกไปพร้อมรอยยิ้มกว้าง

เยี่ยฮูหยินมองห้องโถงใหญ่ที่คนมองจากข้างนอกได้ทั่วในแวบเดียว
ก่อนมองห้องรับแขกที่มีหน้าต่างด้านหน้าด้านหลังและอยู่ระหว่าง
ห้องโถงใหญ่กับห้องนอนเยี่ยหมยอีกเล็กน้อย จากนั้นก็ตัดสินใจ
เลือกเดินไปนั่งในห้องรับแขกที่มีดชชิลับตาคนมากกว่า

"ไม่กี่วันก่อนมีคนมาสู่ขอที่บ้าน"

เยี่ยหมยไม่รู้ว่่าถ้อยคำที่เยี่ยฮูหยินพลันพูดขึ้นหมายความว่าอย่างไร
จึงไม่ได้พูดอะไรต่อ

กล่าวถึงเรื่องนี้ ในใจเยี่ยฮูหยินก็รู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าไร
นายท่านเยี่ยมีภรรยาและอนุไม่่น้อย บุตรสาวบุตรชายย่อมมีมาก
เป็นธรรมดา ยังไม่กล่าวถึงบุตรชาย ลำพังบุตรสาวของเยี่ยเซ็งเกรงว่า
มือข้างเดียวยังนับไม่หมด ที่อายุได้สิบห้าสิบหกอันเป็นวัยเหมาะแก่
การออกเรือนก็มีถึงสี่คนแล้ว สองคนในจำนวนนี้คนหนึ่งคือบุตรสาวแท้ๆ
ของนางเอง อีกคนเป็นลูกอนุที่แม่ตายตั้งแต่เกิดจึงได้รับการเลี้ยงดูอยู่
ข้างกายนาง

ราวสองวันก่อนมีแม่สื่อทางการนางหนึ่งนำของขวัญจำนวนมาก

มาจากอำเภอ ทำให้เสียเงินที่กำลังจะจากการค้าอยู่ข้างนอกตกอกตกใจจนรีบร้อนกลับบ้าน ควรต้องรู้ว่าบุตรสาวสองคนที่แต่งออกไปก่อนหน้านี้ของนายท่านเสียแล้วแต่อยู่ในตำบลเล็กๆ อย่างตำบลหยางหลิว อีกทั้งการแต่งงานของบุตรสาวบุตรชายสกุลเสียโดยมากก็มีสหายแหวดวงการค้าหรือไม่ก็ญาติพี่น้องเป็นสื่อให้ แม้สื่อทางการเพียงนางเดียวของตำบลหยางหลิวไม่เคยมาเหยียบประตูมาก่อน

ข้าฐานะฝ่ายชายที่แม่สื่อทางการจากอำเภอ นางนี้แจ้งมายิ่งทำให้เสียเงินตกตะลึงกว่าเดิม ฝ่ายชายถึงกับเป็นน้องชายแท้ๆ ของท่านนายอำเภอ ทั้งยังเกิดจากภรรยาเอก เป็นสายตรงของตระกูลด้วย! แน่นนอนว่าอีกฝ่ายอายุมากไปบ้าง คือสืบลึกกว่าแล้ว หากแต่เขาตั้งใจจะแต่งภรรยาเอกแทนคนเก่าที่สิ้นใจไป

น้องชายของนายอำเภอก็เป็นขุนนางตำแหน่งไม่เล็กไม่ใหญ่ในอำเภอเช่นกัน อีกทั้งในบ้านยังมีทรัพย์สินไม่ธรรมดา ครอบครัวเช่นนี้ต่อให้เสียเงินต้องส่งบุตรสาวสายตรงไปแต่งก็ยังยินดีเสียยิ่งกว่ายินดีนับประสาอะไรกับเป้าหมายของการสู่ขอเป็นเพียงบุตรสาวสายรองอย่างเสียเหมย

"สู่ขอข้า?" เมื่อได้สติ เสียเหมยแทบจะกระโดดผิงขึ้นมา ก่อนจะมีปากและกล่าวว่า "ถึงจะสู่ขอข้าแล้วอย่างไร ข้อแรกข้าไม่คิดจะแต่งงาน ข้อสองข้ามิใช่ถูกพวกท่านไล่ออกจากบ้านแล้วหรือ"

เสียฮูหยินชักร้อนใจแล้ว "ถ้ามิใช่คนเขาจะบุมาว่าจะสู่ขอพี่สาวร่วมมารดาของอาหย่วน เจ้าคิดว่าข้าอยากมาที่นี่นักหรือ"

ขณะเสียเหมยคิดจะถามเสียฮูหยินต่อว่าเหตุใดถึงมีเรื่องเช่นนี้

ก็พลันมีเสียงโครมครามดังเบาๆ มาจากในห้องนอน แม้เสียงจะเบา แต่ทิศทางที่ดังมากลับสมควรเป็นห้องนอนที่ไม่มีใครอยู่ จึงทำเอาเยี่ยฮูหยินกับเยี่ยเหมยตกใจจนสะดุ้งทันที

"ແ່แล้ว เมื่อเข้าตึมน้ำแกงไก่แล้วลืมเก็บโถออกมา คงมิใช่ถูกแมวหาเจอแล้วหรอคะ ท่านแม่โปรดรอสักครู่ ข้าจะไปดูสักหน่อย" เยี่ยเหมยซิงก้าวพรวดๆ เข้าห้องนอนก่อนเยี่ยฮูหยินจะทันได้ถามอะไร

เมื่อก้าวเข้าประตูมา เยี่ยเหมยก็แสวงหาเป็นวงไล่พร้อมกับร้องเสียงเสียงแมวลั่นๆ ออกมา ครั้นแล้วก็พบว่าจันอวิ้นหยางถึงกับนอนอยู่บนเตียงผิงนาง พิงหมอนของนาง ขมวดคิ้วด้วยท่าทางเจ็บปวดอยู่บ้าง

"เป็นอะไรไป" เยี่ยเหมยเลิกคิ้วถามเสียงแผ่วเบา

ราวสิบวันมานี้นางนับว่ามองออกแล้วว่าแม้ท่านรองจันผู้นี้จะเกิดมาบังคังมีเกียรติ แต่อันที่จริงหาได้มีบุคลิกเยือกหยิ่งฟุ้งเฟ้อเหมือนคนเหล่านั้นไม่ ถึงขนาดยังพิถีพิถันน้อยกว่า 'คนจน' อย่างนางเสียด้วยซ้ำ

"เมื่อครูรีบนอนหลบเกินไปเลยกระเทือนบาดแผล เจ็บอยู่บ้าง" ครั้นสบกับแววตาสุกใสเปิดเผยของเยี่ยเหมย จันอวิ้นหยางก็รู้สึกได้เป็นครั้งแรกว่าจะอะไรเรียกว่าไร้กำลัง

"อ้อ ตอนนี้เป็นไถ่กระมัง ต้องการให้ข้าช่วยดูหรือไม่" อันที่จริงเยี่ยเหมยเพิ่งแต่ถามไปตามมารยาท ก่อนหน้านี้เยียนหมัวมัวเป็นผู้ใส่ยาพันแผลให้เขาโดยตลอด ถ้ามีปัญหาอะไรจริงๆ นางออกไปเรียกเยียนหมัวมัวให้มาดูก็ได้แล้ว

คิดไม่ถึงว่าจันอินหยางกลับไม่พูดพร่ำทำเพลง พลิกตัวนอนคว่ำลงกับเตียงทันที เสียงที่แหบแห้งอยู่ข้างของเขาดังมาว่า "เช่นนั้นก็รีบกวนแม่นางเยี่ยแล้ว"

ผู้อื่นตั้งทำให้เรียบร้อยแล้ว ตนยังจะหันหลังจากไปได้อยู่หรือ มีหน้าจ้ำจันอินหยางที่เดิมทำเย็นชานิ่งเฉยมาตั้งหลายวัน พูดยังแทบไม่ได้พูดกับนางเสียเท่าไร ตอนนี้นักกลับเป็นฝ่ายบอกให้นางดูแลให้จะต้องเพราะเจ็บมากแน่นอนกระมัง ด้วยเหตุนี้เยี่ยเหมยจึงนั่งลงริมขอบเตียง ยื่นมือไปเลิกชุดตัวกลางของจันอินหยางซ้ำๆ

เนื่องจากเป็นช่วงอากาศร้อนจัด อีกทั้งบนตัวก็มีบาดแผลจันอินหยางจึงไม่ได้ใส่ชุดตัวนอก แต่ใส่แค่ชุดตัวกลางผ้าฝ้าย เนื้อละเอียดสีขาวที่เยียนหมั่มัวซื้อมา เขารู้สึกได้ชัดเจนว่าปลายนิ้วที่ค่อนข้างเย็นของเยี่ยเหมยเลื่อนจากหลังเอวเขามาถึงสะบักไหล่ เห็นได้ชัดว่าผิวที่ควรเย็นลงแล้วกลับร้อนขึ้นมากอย่างผิดปกติ

"ไม่มีปัญหาอะไรนี่นา คงมีอะไรในผ้าพันแผลกระมัง" บาดแผลที่หลังของจันอินหยางหายเกือบสนิทแล้วจึงไม่ได้ใช้ผ้าพันทาบหลายชั้น เช่นก่อนหน้านี้ เพียงแต่ใช้แถบผ้าขาวเส้นหนึ่งพันรอบอกเขาไว้เท่านั้น เยี่ยเหมยเอ่ยถามพลางก้มตัวลง คิดจะยกแถบผ้าขึ้นตรวจดูให้ละเอียดมากขึ้น

ท่าทางเช่นนี้ทำให้แก่นางแทบจะแนบกับตัวจันอินหยาง ลมหายใจแผ่วเบาประหนึ่งเป็นเปลวไฟร้อนแรงวาดรดความร้อนลงบนตัวของจันอินหยาง เสียงของเขายังแหบห้าวขึ้น "ถ้าเลือดไม่ได้ซึมออกมา ก็ปล่อยมันไว้ เจ้ารีบไปจัดการธุระของเจ้าเถอะ" แม้ความทรมานพรรค์นี้

จะหวานขึ้น แต่ความหวานขึ้นเพียงฝ่ายเดียวมีความหมายอะไร
เขาต้องการให้ตนเองกับนางใจตรงกันต่างหาก

ในเลี้ยวเวลานี้จันอวินหยางกระจ่างแจ้งต่อความต้องการในใจ
อย่างไรได้เทียม เขาชอบสตรีที่เข้มแข็งมั่นใจในตนเองและมีความคิด
ไม่เหมือนใครนางนี้! ไม่ว่านางจะมีความเป็นมามหัตถ์จริยเพียงไร ไม่ว่า
ก่อนหน้านี้นางประสบผ่านอะไรมา เขาล้วนไม่สนใจ ความรู้สึกพิเศษ
ที่เกิดขึ้นขณะได้พบกันเมื่อครั้งปีก่อน ทุกกิริยา ทุกวาจา ทุกรอยยิ้ม
ทุกการขมวดคิ้วของนางที่คอยนึกถึงตลอดครึ่งปีมานี้ ความหวานกล้วในใจ
ยามเห็นนางคลอดยากเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ความปดใจยามเห็นนาง
ทนเจ็บจนต้องเบี่ยงเบนความสนใจ ความอบอุ่นในใจยามเห็นนางเอื้อนเอ่ย
อย่างอ่อนโยน อีกทั้งความตระหนกตกใจและความเดือดดาลที่ผุดขึ้นมา
ในใจยามได้ยินคำพูดของเยี่ยฮุยฮินเมื่อครูนี้อ...ทุกอย่างล้วนแต่ชัดเจน
ถึงเพียงนั้น

นางต้องเป็นของเขา! ความปรารถนาที่จะครอบครองเกิดขึ้นมา
ในฉับพลัน ก่อนหน้านี้ยังตั้งใจว่ารออีกสักพักให้สถานการณ์สงบก่อน
ค่อยว่ากัน แต่ตอนนี้ตัวเขายังอยู่ที่นี้กลับมีคนจ้องหมายปองนางแล้ว
ในใจให้ปดแน่นเหลือประมาณ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624195.html>